AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
AL CINCILEA VAL

MAREA NESFÂRȘITĂ

RICK YANCEY

youngart

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinţii săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University şi pentru o vreme a fost profesor de limba engleză şi funcţionar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane şi o carte de memorii. Cărţile sale s-au tradus în peste 20 de limbi şi au obţinut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supravieţuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărţi de ficţiune pentru copii şi tineret din 2013.

Rick Yancey

MAREA NESFÂRŞITĂ

Traducere din limba engleză şi note
de Iulia Pomagă

youngart

Redactor: Roxana Coţovanu
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
YANCEY, RICK
Marea nesfârşită / Rick Yancey; trad. de Iulia Pomagă.
Bucureşti: Youngart, 2015

ISBN 978-606-93962-0-9

I. Pomagă, Iulia (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

RICK YANCEY
Infinite Sea

Cuprins

Ca marea nesfârşită-i bunătatea-mi
Şi dragostea-mi ca marea-i de adâncă.
Din ce tot dărui, tot mai mult am încă
Şi-amândouă-s fără de hotare...[1]

William Shakespeare

1 *Romeo şi Julieta,* actul 2, scena 2, traducere în limba română de Ştefan Octavian Iosif.

CARTEA ÎNTÂI

I
Şobolanii

1

Lumea e un ceas care rămâne în urmă.

Aud asta din sunetul pe care-l scot degetele de gheaţă ale vântului când şfichiuesc ferestrele. Simt asta în mirosul covoarelor mucegăite şi al tapetului care-a-nceput să putrezească. Şi o simt în pieptul lui Teacup când doarme. Bătăile inimii ei, ritmul respiraţiei ei calde în aerul îngheţat, şi ceasul care rămâne în urmă.

Cassie Sullivan stă de veghe la fereastră, în celălalt capăt al camerei. Aburii respiraţiei îngheţate care-i ies din gură se văd în lumina lunii care se strecoară printr-o crăpătură minusculă din draperie. Fratele ei mai mic doarme în patul cel mai apropiat de ea, o grămăjoară sub mormanul de pături. Fereastră, pat, înapoi, îşi întoarce capul continuu, cu o mişcare asemănătoare unui pendul. Întoarcerea capului, ritmul respiraţiei sale, la fel ca cel al lui Nugget, ca al lui Teacup, ca al meu, marchează timpul ceasului care rămâne în urmă.

Mă dau jos din pat. Teacup geme în somn şi se culcuşeşte mai bine sub pături. Frigul mă învăluie, strângându-mi pieptul, deşi sunt complet îmbrăcată, în afară de bocanci şi de haina groasă pe care o iau de la capătul patului. Sullivan mă urmăreşte în timp ce mă încalţ şi îmi iau arma şi rucsacul din dulap. Mă duc la fereastră, lângă ea. Simt că ar trebui să-i spun ceva înainte să plec. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Asta e, zice ea.

Pielea ei albă străluceşte în lumina lăptoasă. Pistruii parcă-i plutesc deasupra nasului şi a obrajilor.

Îmi aşez mai bine puşca pe umăr.

— Asta e.

— Ştii, înţeleg de la ce vine Dumbo. De la urechile mari. Şi Nugget – pentru că Sam e micuţ, Teacup la fel. Zombi nu prea înţeleg – şi Ben nu vrea să-mi spună, şi mă gândesc că Poundcake are de-a face cu faptul că e durduliu. Dar de unde şi până unde Ringer?

Îmi dau seama încotro se îndreaptă discuţia. În afară de Zombi şi de fratele ei, nu este sigură de nimeni. Pentru paranoia ei, porecla Ringer e ca un ghimpe.

— Sunt om.

— Mda.

Se uită prin crăpătura din draperie spre parcarea strălucind de gheaţă, aflată două etaje mai jos.

— Mi-a mai spus cineva chestia asta. Şi, ca o proastă, l-am crezut.

— Nu chiar ca o proastă, date fiind circumstanţele.

— Nu te preface, Ringer, se răsteşte dintr-odată. Ştiu că nu mă crezi în ceea ce-l priveşte pe Evan.

— *Pe tine* te cred. Povestea lui nu prea are sens.

Mă îndrept către uşă înainte să se năpustească asupra mea. Nu discuţi cu Cassie Sullivan problema Evan Walker. Nu i-o iau în nume de rău. Evan este crenguţa crescută din stânca de care ea se agaţă, iar faptul că el a dispărut nu o face decât să se agaţe şi mai strâns.

Teacup nu scoate niciun sunet, dar îi simt privirea aţintită asupra mea; ştiu că s-a trezit. Mă întorc lângă pat.

— Ia-mă cu tine, îmi şopteşte.

Clatin din cap. Am mai trecut prin asta de o sută de ori.

— N-o să lipsesc mult. Doar câteva zile.

— Promiţi?

În niciun caz, Teacup. Promisiunile sunt unica monedă de schimb rămasă. Trebuie folosite cu înţelepciune. Buza de jos începe să-i tremure, ochii i se înceţoşează.

— Hei, îi zic încetişor. Ce ţi-am spus eu despre asta, soldat?

Rezist impulsului de-a o atinge.

— Care e prioritatea?

— Fără gânduri negative, îmi răspunde ascultătoare.
— Fiindcă ce ne fac gândurile rele?
— Ne înmoaie.
— Şi ce se întâmplă dacă ne înmuiem?
— Murim.
— Şi vrem să murim?
— Încă nu, zice clătinând din cap.
Îi ating faţa. Obraji reci, lacrimi calde. *Încă nu.* Cu atât de puţin timp rămas omenirii, fetiţa asta probabil că a ajuns la jumătatea vieţii. Eu şi Sullivan suntem bătrâne. Iar Zombie? E deja din antichitate.
Mă aşteaptă în hol, într-un hanorac galben-aprins, peste care are o geacă de schi, ambele găsite prin rămăşiţele din hotel: Zombi a evadat din tabăra Haven îmbrăcat doar într-un costum subţire de medic. Sub barba neîngrijită, faţa stacojie e semn clar de febră. Rana de glonţ pe care i-am făcut-o – care i s-a deschis în timpul evadării din tabăra Haven şi i-a fost pansată de medicul nostru în vârstă de 12 ani –, probabil că s-a infectat. Se reazemă de tejghea cu mâna în şold, încercând să arate ca şi cum totul e în regulă.
— Eram gata să cred că te-ai răzgândit, zice Zombi, cu ochii lui negri sclipind de parcă m-ar tachina, deşi ar putea să fie din cauza febrei.
— Teacup, îi spun, clătinând din cap.
— O să fie bine.
Ca să mă liniştească, îşi eliberează zâmbetul ucigător din cuşcă. E clar că Zombi nu apreciază promisiunile la adevărata lor valoare, altfel nu le-ar mai azvârli aşa, tot timpul.
— Nu pentru Teacup îmi fac griji. Arăţi ca dracu’, Zombi.
— Din cauza vremii. Îmi distruge complet tenul.
Încă un zâmbet la sfârşitul replicii. Se apleacă înspre mine, aşteptând să-i răspund în acelaşi fel.
— Soldat Ringer, odată şi-odată o să zâmbeşti la o replică de-a mea şi-atunci lumea se va cutremura.
— Nu sunt pregătită să-mi asum răspunderea pentru aşa ceva.

Izbucneşte în râs şi mi se pare că-i aud un hârâit în piept.

— Poftim.

Îmi întinde încă o broşură despre peşteri.

— Mai am una, îi spun.

— Ia-o şi pe asta, în caz că o pierzi pe cealaltă.

— N-am s-o pierd, Zombi.

— Îl trimit pe Poundcake cu tine, îmi zice.

— Ba nu faci chestia asta.

— Eu sunt şeful. Aşa că îl trimit.

— Ai mai mare nevoie de Poundcake aici decât o să am eu acolo.

Dă din cap. Ştia că o să refuz, dar nu s-a putut abţine să nu mai încerce o dată.

— Poate ar trebui să renunţăm, spune. Adică, aici nu e chiar aşa de rău. Vreo mie de ploşniţe, câteva sute de şobolani şi vreo câteva zeci de cadavre, dar priveliştea e fantastică…

Continuă să glumească, continuă să încerce să mă facă să zâmbesc. Se uită la broşura pe care-o ţine în mână. *23 de grade tot timpul anului.*

— Până ne pomenim iarăşi înzăpeziţi sau până când scade iar temperatura. Situaţia este nesigură, Zombi. Deja am stat prea mult aici.

Nu înţeleg. Am discutat despre asta de o mie de ori şi el tot mai bate apa-n piuă. Câteodată am îndoieli în privinţa lui Zombi.

— Trebuie să ne asumăm riscul şi nu putem merge acolo orbeşte, continui eu. Sunt şanse mari ca în peşterile alea să se ascundă alţi supravieţuitori, care s-ar putea să nu ne întâmpine cu pâine şi sare, mai ales dacă au avut de-a face cu vreunul dintre Amuţitorii lui Sullivan.

— Sau cu soldaţi ca noi, adaugă el.

— O să verific şi mă întorc în câteva zile.

— Mă aştept să-ţi ţii promisiunea.

— N-a fost o promisiune.

Nu mai avem nimic să ne spunem. Mai avem un milion de lucruri pe care să ni le spunem. Ar putea fi ultima dată

când ne vedem, şi se gândeşte şi el la asta pentru că îmi spune:

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Te-am împuşcat şi acum s-ar putea să mori.

Clatină din cap. Ochii îi strălucesc din cauza febrei.

Are buzele palide. De ce-au trebuit să-i spună Zombi? E ca un semn rău. Când l-am văzut prima dată, făcea flotări sprijinit în pumni pe terenul de antrenament, cu faţa schimonosită de furie şi durere, cu sânge curgându-i din degete pe asfalt. „Cine-i tipul?“ am întrebat. „Îl cheamă Zombi. A înfruntat molima şi a câştigat”, mi-au spus, dar n-am crezut. Nimeni nu învinge molima. Molima înseamnă condamnare la moarte. Şi Reznik, sergentul de instrucţie aplecându-se deasupra lui, urlând cât îl ţineau plămânii, şi Zombi în salopeta albastră, largă, forţându-se dincolo de limita unde orice forţare e imposibilă. Nu ştiu de ce am fost surprinsă când mi-a ordonat să-l împuşc ca să-şi poată ţine promisiunea imposibilă făcută lui Nugget. Când priveşti moartea în ochi şi moartea clipeşte prima, nimic nu mai e imposibil.

Nici măcar cititul gândurilor.

— Ştiu la ce te gândeşti, îmi spune.

— Nu, nu ştii.

— Te întrebi dacă să mă săruţi de rămas-bun.

— De ce faci chestia asta? îl întreb. De ce flirtezi cu mine?

Dă din umeri. Zâmbeşte strâmb, la fel de strâmb cum stă rezemat de dulap.

— E normal. Nu-ţi lipsesc chestiile normale? mă întreabă.

Mă sfredeleşte cu privirea, căutând mereu ceva, niciodată nu ştiu exact ce.

— Ştii tu, *drive-thrus* şi filmele de sâmbăta seara şi îngheţata sendviş şi verificatul contului de Twitter?

Clatin din cap.

— N-am avut cont de Twitter.

— Facebook atunci?

Încep să mă enervez. Câteodată mi-e greu să-mi

imaginez cum a reuşit Zombi să ajungă până aici. Să te agăţi de lucrurile pe care le-ai pierdut e la fel cu a spera să se întâmple lucruri care nu se pot întâmpla. În ambele situaţii, rezultatul este deznădejdea.

— Nu contează. Nimic din toate astea nu mai contează.

Zombi izbucneşte în râs. Râsul ţâşneşte din el ca un curent de aer cald al unui izvor termal şi îmi trece supărarea. Ştiu că încearcă să mă vrăjească, dar cumva faptul că ştiu ce are de gând nu diminuează efectul. Încă un motiv pentru care Zombi mă debusolează.

— E amuzant. Cum credeam că toate astea contau. Ştii ce contează cu adevărat?

Aşteaptă să-i răspund, dar mă simt ca şi cum urmează să facă o glumă pe seama mea, aşa că nu spun nimic.

— Clopoţelul de la şcoală.

Acum chiar m-a încuiat. Îmi dau seama că mă manipulează, dar nu pot să-l împiedic.

— Clopoţelul de la şcoală?

— Cel mai banal sunet din lume. Şi când toate astea o să se termine, se vor auzi din nou clopoţeii.

Continuă explicaţia. Probabil e îngrijorat că n-am înţeles.

— Gândeşte-te! Când o să sune din nou un clopoţel, înseamnă că lucrurile vor fi revenit la normal. Copiii grăbindu-se spre clase, stând plictisiţi, aşteptând clopoţelul să anunţe sfârşitul orelor, gândindu-se la ce vor face seara, în weekend, în următorii cincizeci de ani. Vor învăţa aşa cum am învăţat şi noi despre dezastre naturale şi boli şi războaie mondiale. Cam aşa ceva: „Când au venit extratereştrii, au murit şapte miliarde de oameni”, apoi o să sune clopoţelul şi toată lumea o să meargă la masă şi o să bombăne din cauza cartofilor copţi prea moi. Ceva de genul: „Oau, şapte miliarde de oameni, o grămadă. Ce trist. Mănânci toată porţia aia de cartofi?” Asta e normalitatea. Asta e ceea ce contează.

Deci n-a fost o glumă.

— Cartofi copţi moi?

— Da, bine. N-are niciun sens ce-am zis. Sunt un idiot.

Zâmbeşte. Din cauza bărbii neîngrijite, pare că are dinţii foarte albi, şi acum, pentru că tot mi-a sugerat, mă gândesc să-l sărut şi mă întreb dacă nu m-ar gâdila barba ţepoasă.

Alung gândul ăsta. Promisiunile sunt nepreţuite, şi un sărut e tot un fel de promisiune.

2

Lumina stelelor străbate întunericul îmbrăcând autostrada într-un alb sidefiu. Iarba uscată sclipeşte, copacii desfrunziţi tremură. În afară de sunetul vântului peste câmpul pustiu, lumea e cuprinsă de o linişte de mormânt.

Mă adăpostesc după un SUV abandonat ca să mai arunc o ultimă privire către hotel. Un dreptunghi alb nedefinit, cu două etaje, într-o grămadă de alte dreptunghiuri albe nedefinite. Aflat la numai şase kilometri de groapa care a fost cândva tabăra Haven, l-am poreclit Hotel Walker, în onoarea arhitectului acelei gropi uriaşe. Sullivan ne-a spus că hotelul era punctul de întâlnire pe care-l stabilise cu Evan. Am fost de părere că e prea aproape de locul incidentului şi prea dificil de apărat, şi oricum, Evan Walker e mort: e nevoie de doi pentru un *rendez-vous,* i-am reamintit lui Zombi. Eram în inferioritate. Dacă Walker era într-adevăr unul dintre ei, e posibil să fi supravieţuit.

— Cum? am întrebat.

— Erau şi capsule de salvare acolo, a spus Sullivan.

— Şi?

S-a încruntat şi a respirat adânc.

— Şi… s-ar fi putut salva cu ajutorul uneia.

M-am uitat fix la ea. S-a uitat şi ea la mine. Niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Apoi Zombi a spus:

— Până la urmă, tot trebuie să ne adăpostim *undeva,* nu?

Pe-atunci încă nu găsise broşura despre peşteri.

— Şi trebuie să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie.

— Nevinovăţie însemnând că…? am întrebat.

— Însemnând că este cine spune că este, a zis Zombi uitându-se la Sullivan care încă se holba la mine. Şi că o să-şi ţină promisiunea, a continuat el.

— Mi-a promis că o să mă găsească, a spus Sullivan.

— Am văzut avionul-cargo, am zis. Dar n-am văzut nicio capsulă de salvare.

Sullivan se înroşise pe sub pistrui.

— Numai pentru că n-ai văzut tu, nu înseamnă…

M-am întors către Zombi.

— Toată chestia asta n-are niciun sens. O fiinţă mai avansată decât noi cu mii de ani le întoarce spatele semenilor săi… pentru ce?

— N-am fost pus la curent cu partea asta, a zis Zombi cu o jumătate de zâmbet.

— Toată povestea lui e ciudată, am continuat. Conştiinţă pură ocupând un corp omenesc – dacă n-au nevoie de corpuri, n-au nevoie nici de o planetă.

— Poate au nevoie de planetă pentru altceva, s-a străduit Zombi să găsească o explicaţie.

— Cum ar fi? Creşterea animalelor? O destinaţie de vacantă?

Ceva mă deranja, o voce sâcâitoare care îmi şoptea „Ceva nu se potriveşte.” Dar nu reuşeam să-mi dau seama ce era. De fiecare dată când încercam, îmi scăpa printre degete.

— N-am avut timp pentru detalii, a izbucnit Sullivan. Mă concentram pe salvarea fratelui meu mai mic dintr-o tabără a morţii.

Am lăsat-o baltă. Arăta de parcă urma să-i explodeze capul.

Zăresc acelaşi cap când mă uit în urmă pentru ultima oară, o umbră la etajul al doilea al hotelului, la fereastră, şi asta e rău, foarte rău: e o ţintă uşoară pentru un lunetist. Următorul Amuţitor pe care o să-l întâlnească Sullivan s-ar putea să nu fie la fel de îndrăgostit ca primul.

Merg ascunzându-mă printre copacii rari care străjuiesc drumul. Înţepenite de gheaţă, resturile toamnei îmi

trosnesc sub bocanci. Frunze încovoiate ca nişte pumni strânşi, rămăşiţe omeneşti şi oase împrăştiate de mâncătorii de hoituri. Vântul rece aduce cu sine un vag miros de fum. Lumea o să ardă timp de o sută de ani. Focul o să mistuie lucrurile pe care le-am făcut din lemn şi plastic şi cauciuc şi pânză, apoi apa şi vântul şi timpul vor mânca piatra şi oţelul şi le vor transforma în praf. Cât de incredibil e că ne-am imaginat oraşele arse de bombele extratereştrilor şi de razele morţii, când nu e nevoie decât de mama-natură şi timp.

Şi de corpuri umane, după cum spune Sullivan. În ciuda faptului că, aşa cum tot Sullivan spune, ei nu au nevoie de corpuri umane.

O experienţă virtuală nu are nevoie de o planetă fizică.

Prima dată când am spus asta, Sullivan nu m-a băgat în seamă şi Zombi a reacţionat ca şi cum nu era important. Din nu se ştie ce motiv, ideea este că ne vor pe toţi morţi, a zis el. Orice altceva e doar zgomot de fundal.

Poate. Dar eu nu cred.

Din cauza şobolanilor.

Am uitat să-i spun lui Zombi despre şobolani.

3

Până la răsăritul soarelui am ajuns în Urbana, în partea de sud a periferiei. Sunt la jumătatea drumului, conform planului.

Norii au început să se adune dinspre nord; soarele răsare pe după ei, dându-le un contur strălucitor. O să mă adăpostesc în pădure până la căderea nopţii, apoi o să pornesc direct spre partea de vest a oraşului, rugându-mă ca pătura de nori să mai ţină o vreme, măcar până ajung din nou la autostradă, pe partea cealaltă. Ocolirea oraşului Urbana adaugă vreo câţiva kilometri traseului, dar singurul lucru mai riscant decât străbaterea unui oraş în timpul zilei este să încerci asta în timpul nopţii.

Şi despre riscuri e vorba aici.

Ceaţa se ridică din pământul îngheţat. Frigul este pătrunzător. Îmi strânge obrajii şi îmi dă dureri în piept de fiecare dată când respir. Simt adânc întipărită la nivel genetic tânjirea după focul antic. Îmblânzirea focului a fost primul nostru pas important: focul ne-a protejat, ne-a încălzit, ne-a transformat creierul prin modificarea modului nostru de a ne hrăni: de la fructe de pădure şi nuci şi alune la carne bogată în proteină. Acum focul a ajuns o altă armă din arsenalul inamicului nostru. Cu o iarnă grea care pune stăpânire peste tot, suntem prinşi între două riscuri de neacceptat: să murim îngheţaţi sau să semnalăm inamicului poziţia unde ne aflăm.

Stau rezemată cu spatele de un copac şi scot broşura. *Cele mai pitoreşti peşteri din Ohio!* Zombi are dreptate. Nu putem supravieţui până la primăvară fără adăpost, iar peşterile sunt cea mai bună – şi posibil singura – opţiune. Poate au fost ocupate sau distruse de inamic. Poate sunt ocupate de supravieţuitori care-i împuşcă pe străini pe loc. Dar cu fiecare zi pe care o petrecem la hotel, riscul creşte înzecit.

Nu avem nicio alternativă dacă nu ne reuşeşte planul cu peşterile. Nu avem unde să fugim, unde să ne ascundem, iar ideea de a ne lupta este ridicolă. Ceasul rămâne în urmă.

Când i-am spus toate astea lui Zombi, mi-a zis că gândesc prea mult. Zâmbea. Apoi n-a mai zâmbit şi mi-a spus: „Nu-i lăsa să-ţi acapareze mintea.” De parcă toate astea ar fi un meci de fotbal şi aveam nevoie de o pauză pentru o discuţie de încurajare. „Ignoră scorul de şai’şase la zero. Joacă pentru onoare!” În momente ca astea îmi vine să-l pocnesc, nu că ar ajuta la ceva dacă l-aş pocni, dar măcar m-ar face să mă simt mai bine.

Adierea vântului se opreşte. Se simte un calm prevestitor în aer, liniştea dinaintea furtunii. Dacă începe să ningă, suntem prinşi în capcană. Eu aici în pădure. Zombi în hotel. Sunt la vreo treizeci de kilometri de peşteri – să risc

traversarea la lumina zilei sau să risc întârzierea cauzată de ninsoare la căderea nopţii?

Înapoi la cuvântul cu litera R. E vorba despre risc. Nu numai din partea noastră. Ci şi a lor: să se implanteze în corpuri umane, să înfiinţeze tabere ale morţii, să antreneze copii care să ducă genocidul la capăt, toate astea înseamnă un risc nebunesc, un risc prostesc. La fel ca Evan Walker: nepotrivit, ilogic şi al dracului de ciudat. Primele atacuri au fost de o eficienţă sălbatică, distrugându-ne în proporţie de 98%, şi chiar şi cel de-Al Patrulea Val a avut o logică: e greu să organizezi un grup de rezistenţă dacă nu poţi avea încredere în nimeni. Dar acum, strategia lor strălucită începe să eşueze. După zece mii de ani de planuri despre cum să eradicheze oamenii de pe Pământ asta e tot ce pot? Asta e întrebarea pe care o tot întorc pe toate părţile în gând, de când cu Teacup şi noaptea cu şobolanii.

Undeva departe în pădure, în spatele meu, spre stânga, un geamăt slab sfâşie tăcerea. Recunosc imediat sunetul, l-am auzit de o mie de ori de la venirea lor. În primele zile era omniprezent, un zgomot de fundal constant, ca bâzâitul traficului pe o autostradă aglomerată: este sunetul pe care-l scoate o fiinţă umană aflată în suferinţă.

Scot viziera din rucsac şi potrivesc cu atenţie lentila peste ochiul stâng. Deliberat. Fără panică. Panica blochează neuronii. Mă ridic, verific încărcătorul armei şi pornesc încet printre copaci, în direcţia din care se aude sunetul, scanând terenul pentru strălucirea verde care indică un „infestat”. Ceaţa învăluie copacii, totul este acoperit de alb. Paşii mei răsună pe pământul îngheţat. Zgomotul pe care-l fac când respir e ca o explozie.

Perdeaua albă delicată se desface şi, la vreo douăzeci de metri în faţă, văd o siluetă proptită de un copac, cu capul pe spate şi cu mâinile în poală. Prin vizieră, capul nu i se vede strălucind, ceea ce înseamnă că nu e civil; face parte din Al Cincilea Val.

Îi ţintesc capul cu puşca.

— Sus mâinile! Mâinile la vedere!

Are gura deschisă. Ochii lui goi sunt îndreptaţi către cerul gri care abia se întrezăreşte printre crengile sclipind de gheaţă. Mă apropii. Lângă el, pe jos, e o armă la fel ca a mea. Nu poate să o ajungă.

— Unde e restul echipei? îl întreb.

Nu-mi răspunde.

Las arma în jos. Sunt o idioată. La cât e de frig, aş putea să-i văd aburii respiraţiei, dar nu se vede nimic. Geamătul pe care l-am auzit probabil că a fost şi ultimul. Fac o întoarcere lentă de 360 de grade, ţinându-mi răsuflarea, dar în afară de ceaţă şi copaci nu văd nimic şi nu aud nimic altceva în afară de vâjâitul propriului meu sânge în urechi. Apoi mă apropii de cadavru, forţându-mă să nu mă grăbesc, să observ totul. Fără panică. Panica ucide.

Acelaşi tip de armă cum am şi eu. Aceeaşi uniformă de camuflaj. Şi pe jos lângă el, o vizieră. În mod clar face parte din Al Cincilea Val.

Îi privesc faţa cu atenţie. Îmi pare vag cunoscut. Cred că are în jur de doişpe, treişpe ani, vârsta lui Dumbo. Îngenunchez lângă el şi-i pipăi gâtul cu vârfurile degetelor. Nu are puls. Îi deschei haina şi-i ridic tricoul îmbibat de sânge ca să văd unde e rănit. A fost rănit în abdomen de un singur glonţ de calibru mare.

Glonţ pe care nu l-am auzit. Fie zace aici de ceva vreme, fie cel care a tras a folosit un amortizor.

Un *Amuţitor.*

Potrivit lui Sullivan, Evan Walker a pus la pământ un pluton întreg de unul singur, noaptea, rănit şi depăşit numeric, un fel de încălzire pentru aruncarea în aer a unei întregi baze militare, tot de unul singur. Când Sullivan ne-a povestit chestia asta, mi s-a părut greu de crezut. Acum am un soldat mort la picioare. Plutonul MIA. Iar eu sunt singură în liniştea pădurii şi albul lăptos al ceţii.

Nu mi se mai pare atât de greu de crezut.

„Gândeşte repede. Nu intra în panică. Exact ca la şah. Analizează şansele. Cântăreşte riscurile.”

Am două opţiuni. Să rămân pe loc până când se întâmplă

ceva, sau până la căderea nopţii. Sau să ies rapid din pădure. Ucigaşul ar putea fi la kilometri depărtare sau ascuns după un copac, aşteptând o poziţie bună pentru ţintă.

Posibilităţile se înmulţesc. Unde e plutonul lui? Sunt morţi? Îi vânează pe cei care l-au împuşcat? Dacă cel care l-a împuşcat e un camarad care a luat-o razna ca Dorothy[2]? Să lăsăm deoparte plutonul. Ce-o să se întâmple când o să ajungă aici întăririle?

Scot cuţitul. Au trecut cinci minute de când l-am găsit. Aş fi fost moartă până acum dacă cineva ştia că sunt aici. O să aştept până la lăsarea întunericului, dar trebuie să fiu pregătită în eventualitatea că un alt evadat din Al Cincilea Val o să dea peste mine.

Îl pipăi pe ceafă până găsesc mica umflătură de sub cicatrice. „Calmează-te. E ca la şah. Mutare şi contramutare."

Tai uşor de-a lungul cicatricei şi scot cipul cu vârful cuţitului. Rămâne suspendat într-o picătură de sânge.

„Ca să ştim mereu unde eşti. Ca să te putem proteja."

Riscul. Riscul de a străluci văzută printr-o vizieră. La polul opus, riscul ca inamicul să-mi prăjească creierii apăsând pe un buton.

Cipul şi aşternutul său de sânge. Îngrozitoarea încremenire a copacilor şi frigul învăluitor şi ceaţa care se înfăşoară printre ramuri ca nişte degete împreunate. Şi vocea lui Zombi răsunându-mi în minte: „Gândeşti prea mult."

Ascund cipul în gură, între obraz şi gingie. Ce prostie. Trebuia să îl şterg mai întâi.

Acum simt gust sângelui.

---

2 Soldaţii care cedează psihic şi se revoltă împotriva camarazilor sau superiorilor sunt numiţi Dorothy din cauza unei astfel de întâmplări relatate în primul volum al cărţii, când o fată pe nume Dorothy a deschis focul împotriva coechipierilor săi.

4

Nu sunt singură.

Nu-l văd şi nici nu-l aud, dar îl simt. Simt furnicături în fiecare bucăţică a corpului din cauza senzaţiei că sunt privită. Am un sentiment familiar de nelinişte, la fel ca la început. Nava-mamă planând pe orbita Pământului în primele zece zile a fost suficientă pentru a cauza fisuri edificiului uman. O epidemie virală: nesiguranţă, frică, panică. Autostrăzi blocate, aeroporturi părăsite, camere de urgenţă supraaglomerate, carantină, lipsa alimentelor şi a combustibilului, instituirea legii marţiale în unele locuri, anarhia în altele. Leul se încordează în iarba înaltă. Gazela amuşină aerul. Înfiorătoarea încremenire dinaintea atacului. Pentru prima dată după zece milenii am văzut ce înseamnă să te transformi din nou în pradă.

Copacii sunt plini de ciori. Capete negre lucioase, ochi negri goi – siluetele lor cocoşate îmi amintesc de bătrâneii de pe băncile din parcuri. Sute de ciori în copaci, sperând să atingă pământul. Mă uit la cadavrul de lângă mine, cu ochii goi şi imposibil de pătruns, la fel ca ai ciorilor. Ştiu de ce au apărut păsările. Le e foame.

Şi mie mi-e foame, aşa că scot punga cu pastramă de vită şi jeleuri de curând expirate. E un risc să mănânc, pentru că trebuie să scot cipul din gură, dar trebuie să fiu pe fază, şi ca să fiu pe fază, am nevoie de combustibil. Ciorile mă privesc, plecându-şi capetele de parcă s-ar strădui să mă audă mestecând. „Grăsanelor. Cât de foame vă e vouă?“ Atacul a produs milioane de tone de carne. În punctul culminant al molimei, stoluri nesfârşite brăzdau cerul, umbrele ciorilor planau peste lumea care ardea înăbuşit. Ciorile şi alte păsări mâncătoare de stârvuri au fost ultima picătură a celui de-Al Treilea Val. S-au hrănit cu corpurile infestate şi apoi au răspândit virusul peste tot.

Poate mă înşel. Poate că suntem singuri, eu şi puştiul ăsta mort. Cu fiecare secundă care trece mă simt tot mai în siguranţă. Dacă mă urmăreşte cineva, există un singur

motiv pentru care nu trage în mine: aşteaptă să vadă dacă nu cumva mai apare vreun puşti cretin care se joacă de-a soldatul.

Îmi termin micul dejun şi strecor cipul înapoi în gură. Minutele se târăsc. Unul dintre cele mai debusolante lucruri de după invazie – după ce i-am văzut pe toţi cei dragi murind în moduri oribile – a fost sentimentul că timpul încetineşte pe măsură ce evenimentele se precipitau. Zece mii de ani pentru a construi o civilizaţie, zece luni pentru a o distruge, şi fiecare zi dura de zece ori mai mult decât precedenta, iar nopţile de zece ori mai mult decât zilele. Singurul lucru mai chinuitor decât povara acelor ore era groaza de a şti că în orice moment putea veni sfârşitul.

Dimineaţa devreme: ceaţa se ridică şi începe să ningă cu fulgi mai mici decât ochii de cioară. Nu se simte nicio adiere de vânt. Pădurea e acoperită de o strălucire albă, ca de vis. Câtă vreme pădurea rămâne la fel de luminoasă, sunt în siguranţă până la căderea întunericului.

Dacă nu adorm. N-am mai dormit de mai bine de douăzeci de ore şi mi-e cald, mă simt bine şi un pic ameţită.

În tăcerea învăluitoare, paranoia mea o ia razna. Capul meu se încadrează perfect în cătare. El e undeva printre copaci, stă nemişcat ca un leu în junglă. Sunt ca un puzzle pentru el. Ar fi trebuit să mă panichez deja. Aşa că nu trage, lasă lucrurile să meargă mai departe. Trebuie să fie vreun motiv pentru care m-am oprit aici, lângă un cadavru.

Dar nu mă panichez. N-o iau la fugă ca o gazelă speriată. Sunt mai mult decât suma spaimelor mele.

Nu teama îi va învinge. Nu teama, nici credinţa sau speranţa, şi nici măcar dragostea, ci furia.

„Du-te dracului”, i-a zis Sullivan lui Vosch. E singura parte din povestea ei care m-a impresionat. Nu a plâns. Nu s-a rugat. Nu a implorat.

Credea că totul s-a terminat, şi când se termină totul, când ceasul bate ultima secundă, vremea pentru plâns, pentru rugă, pentru implorare s-a terminat.

„Du-te dracului” şoptesc. Mă simt mai bine spunând asta.

O mai spun o dată, mai tare. Vocea mea răsună în aerul îngheţat.

O fluturare de aripi negre undeva departe în copacii din dreapta mea, cârâitul iritat al ciorilor, şi prin viziera mea, un punctuleţ verde strălucind printre alb şi maro.

„Te-am văzut."

Lovitura va fi dificilă. Dificilă, dar nu imposibilă. N-am pus mâna pe o armă de foc în viaţa mea până când inamicul m-a găsit ascunzându-mă într-un adăpost de la ieşirea din Cincinnati, m-a adus în tabără şi mi-a pus o puşcă în mână, moment în care sergentul de instrucţie s-a întrebat cu voce tare dacă nu cumva cei de la comandament au trimis un „ringer"[3] în unitate. Şase luni mai târziu, îi trăgeam un glonţ în inimă sergentului respectiv.

Am un dar.

Lumina verde se apropie. Poate că ştie că l-am reperat. Nu contează. Mângâi metalul neted al trăgaciului şi privesc cum bila de lumină se măreşte prin vizieră. Poate crede că nu poate fi reperat sau poate caută o poziţie mai bună.

Nu contează.

S-ar putea să nu fie unul dintre asasinii silenţioşi de care vorbea Sullivan. S-ar putea să fie un biet supravieţuitor care vrea să se salveze.

Nu contează. Un singur lucru mai contează acum.

Riscul.

5

Sullivan mi-a povestit la hotel cum a omorât un soldat care zăcea în spatele unor lăzi frigorifice, şi cât de prost s-a simţit după aceea.

— Nu avea o armă, a încercat să-mi explice. Era un crucifix.

— Şi ce contează? am întrebat-o. Putea să aibă o păpuşă

3 În argou, *ringer* (lb. engleză) e o persoană care a fost introdusă fraudulos într-o competiţie sportivă, într-un concurs etc.

de cârpă sau o pungă de M&M. Aveai de ales?

— Nu aveam. Asta vreau să spun.

— Câteodată se întâmplă să fii la locul nepotrivit în momentul nepotrivit şi ceea ce se petrece nu e din vina nimănui, i-am spus clătinând din cap. Pur şi simplu vrei să te simţi prost ca să te simţi mai bine apoi.

— Mă simt prost ca să mă simt bine? a strigat în timp ce faţa plină de pistrui i se înroşea puternic. N-are niciun sens ce spui.

— Am omorât un tip nevinovat, dar uite cât de prost mă simt, i-am explicat. Tipul tot mort rămâne.

S-a uitat fix la mine mult timp.

— Mda, îmi dau seama de ce te-a vrut Vosch în echipă.

Bila verde înaintează spre mine, împleticindu-se printre copaci şi deja pot să văd scânteierea unei arme prin zăpada uşoară.

Sunt destul de sigură că nu e vorba de un crucifix.

Cumpănindu-mi puşca, îmi sprijin capul de copac de parcă am aţipit sau de parcă aş privi fulgii de zăpadă care plutesc printre crengile dezgolite – leoaica pândind în ierburi.

E la aproape cincizeci de metri de mine. Viteza unui M16 e de aproximativ 950 de metri pe secundă. Ceea ce înseamnă că individul mai are de petrecut pe pământ două treimi de secundă.

Sper că le foloseşte cu înţelepciune.

Balansez puşca, încordez umerii şi eliberez glonţul care închide cercul.

Ciorile zboară din copaci, o învălmăşeală de aripi negre şi croncănituri, ţipete pline de reproş. Mingea verde luminoasă cade şi nu se mai ridică.

Aştept. Mai bine să aştept şi să văd ce se întâmplă. Cinci minute. Zece. Nicio mişcare. Niciun sunet. Nimic în afară de tăcerea tunătoare a zăpezii. Pădurile par pustii fără păsări. Cu spatele lipit de copac mă întorc uşor şi rămân nemişcată încă vreo câteva minute. Acum văd din nou lumina verde, e la pământ, nu se mişcă. Păşesc peste cadavrul soldatului

mort. Frunze îngheţate îmi scrâşnesc sub bocanci.

Fiecare pas măsoară timpul care trece. La jumătatea distanţei de corpul doborât, îmi dau seama ce-am făcut.

Teacup zace încovrigată ca o minge lângă un copac căzut, cu faţa acoperită de rămăşiţele frunzelor de anul trecut.

În spatele unui şir de lăzi frigorifice, un muribund ţinea strâns la piept un crucifix. Ucigaşul lui n-a avut de ales. Nu i-au dat de ales. Din cauza riscului. Pentru ea. Pentru ei.

Îngenunchez lângă ea. Are ochii larg deschişi din cauza durerii. Se întinde spre mine cu mâinile de un purpuriu închis în lumina difuză.

— Teacup, şoptesc. Teacup, ce cauţi aici? Unde e Zombi?

Privesc cu atenţie în jur, dar nici nu văd şi nici nu aud nimic, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. Pieptul îi zvâcneşte, iar de pe buze i se prelinge o dâră subţire de sânge. Se îneacă. Îi întorc uşor faţa spre pământ ca să scuipe sângele.

Probabil că m-a auzit înjurând. Aşa m-a găsit, după sunetul vocii.

Teacup ţipă. Sunetul străpunge tăcerea, se loveşte de copaci şi ricoşează. *Inadmisibil.* Îi apăs tare buzele însângerate cu mâna şi îi spun să facă linişte. Nu ştiu cine l-a împuşcat pe puştiul pe care l-am găsit, dar cine a făcut-o nu poate fi departe. Dacă zgomotul puştii mele nu-l aduce înapoi să cerceteze, ţipătul ei îl va aduce.

„La dracu’, taci. Taci. Ce dracului cauţi aici, furişându-te în urma mea, proastă mică? Proastă. Proastă, proastă, proastă.”

Teacup îmi zgârie palma frenetic. Degetele micuţe îmi caută faţa. Am obrajii plini de sângele ei. Cu mâna liberă, îi deschei haina. Trebuie să-i comprim rana, altfel o să facă hemoragie.

Îi sfâşii cămaşa de la guler în jos, dezgolindu-i corpul. Improvizez un pansament şi îl ţin apăsat pe coaste, în locul unde sângerează gaura făcută de glonţ. Tresare la atingerea mea şi suspină înăbuşit.

— Ce ţi-am spus eu, soldat? şoptesc. Care e prioritatea numărul unu?

Îi simt buzele alunecoase pe palmă. Nu iese niciun sunet dintre ele.

— Fără gânduri negative, îi spun. Fără gânduri negative. Fără gânduri negative. Pentru că gândurile negative ne înmoaie. Înmoaie. Înmoaie. Şi nu ne putem permite asta. Nu. Ce se întâmplă dacă ne înmuiem?

Pădurea e plină de umbre ameninţătoare. Undeva departe se aude un trosnet. Un bocanc călcând pe pământul îngheţat? O creangă plină de gheaţă trosnind? Am putea fi înconjurate de o sută de inamici. Sau de niciunul.

Trec rapid în revistă ce opţiuni avem. Nu sunt prea multe. Şi toate oribile.

Prima opţiune: stăm pe loc. Problema e la ce să ne aşteptăm. Plutonul soldatului mort a dispărut. Cine l-o fi omorât pe puşti, la fel. Iar Teacup nu are nicio şansă de supravieţuire fără îngrijire medicală. Mai are câteva minute, nu ore.

A doua opţiune: fugim. Problema e *unde.* La hotel? Teacup ar muri din cauza hemoragiei înainte să ajungem, în plus – probabil că a avut un motiv serios să plece de acolo. Spre peşteri? Nu putem risca să traversăm Urbana, asta înseamnă câţiva kilometri în plus prin câmp deschis şi multe ore de călătorie care se vor încheia într-un loc la fel de periculos, probabil.

Mai este şi o a treia opţiune. De neimaginat. Şi singura care are sens.

Ninge tot mai tare, totul e din ce în ce mai cenuşiu. Îi sprijin faţa cu o mână şi tamponez rana cu cealaltă, dar ştiu că e în zadar. Glonţul meu a sfâşiat-o, rana e catastrofală.

Teacup o să moară.

Ar trebui să o părăsesc. Acum.

Dar nu o fac. Nu pot. Aşa cum i-am spus lui Zombi în noaptea în care a explodat Tabăra Haven, în momentul în care luăm hotărârea că un om nu mai contează, ei câştigă,

şi acum propriile mele cuvinte sunt lanţul care mă leagă de ea.

O ţin în braţe în tăcerea îngrozitoare a ninsorii care ne învăluie în pădure.

6

O las jos uşor pe pământ. Golită de culoare, faţa ei e doar cu o nuanţă mai închisă decât zăpada. Are gura deschisă, iar pleoapele i se zbat. E inconştientă. Nu cred că o să se mai trezească.

Îmi tremură mâinile. Mă forţez să mă adun. Sunt îngrozitor de furioasă pe ea, pe mine, pe cele şapte miliarde de dileme cauzate de venirea lor, pe toate minciunile şi contradicţiile înnebunitoare, şi pe toate promisiunile ridicole, lipsite de speranţă, stupide sau nerostite care s-au încălcat de la venirea lor.

„Nu te înmuia. Gândeşte-te la ce contează, aici, acum, eşti bună la asta.“

Mă hotărăsc să aştept. Nu poate să mai dureze mult. Poate că după ce o să moară, moliciunea dinăuntru o să-mi treacă şi o să pot gândi limpede. Fiecare minut în care nu se întâmplă nimic înseamnă că mai am timp.

Dar lumea e un ceas care rămâne în urmă, şi nu mai există momente în care să nu se întâmple nimic.

În clipa imediat următoare după ce am luat hotărârea să rămân cu ea, zgomotul percutant al elicelor sfâşie tăcerea. Zgomotul elicopterelor pune capăt vrăjii. Să ştiu ceea ce contează: în afară de tras cu arma, la asta mă pricep cel mai bine.

Nu-i pot lăsa să o găsească pe Teacup în viaţă.

Dacă o găsesc, s-ar putea să o salveze. Şi dacă o salvează, o vor pune să treacă testul cu Ţara Minunilor. Există o şansă infimă ca Zombi să fie în siguranţă la hotel. O şansă ca Teacup să nu fi fugit de cineva, ci să fi dezertat ca să mă găsească pe mine. Un pas greşit făcut de unul

dintre noi şi suntem cu toţii pierduţi.

Scot pistolul din toc.

În momentul decisiv... Îmi doresc să am un minut la dispoziţie. Îmi doresc treizeci de secunde. Treizeci de secunde ar fi cât o viaţă. Un minut ar fi o eternitate. Îndrept pistolul spre capul ei şi privesc în sus, spre văzduhul cenuşiu. Zăpada mi se aşterne pe piele şi freamătă puţin înainte să se topească.

Sullivan şi-a avut Soldatul-Crucifix şi acum îl am şi eu pe al meu.

Nu. Eu sunt soldatul. Teacup este crucea.

7

Şi-atunci îl simt pe cel care stă undeva departe în pădure, nemişcat, pândindu-mă. Mă uit şi îl zăresc; umbra unei siluete umane printre trunchiurile întunecate. Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu se mişcă. Ştiu, fără să-mi dau seama cum, că el este cel care l-a împuşcat pe puşti şi pe ceilalţi membri ai plutonului său. Şi îmi dau seama că n-are cum să fie soldat. Prin vizieră nu îi văd capul strălucind.

Zăpada cade, gerul e înţepător. Clipesc şi umbra dispare. Dacă a fost vreodată o umbră.

Îmi pierd cumpătul. Sunt prea multe variabile. Prea multe riscuri. Tremurând fără să mă pot opri, mă întreb dacă nu cumva m-au învins, în sfârşit. După ce am supravieţuit tsunamiului care mi-a luat casa, molimei care mi-a luat familia, taberei morţii care mi-a luat speranţa, fetiţei inocente care mi-a luat glonţul, sunt în fază terminală, sunt praf, terminată. Şi oare problema care s-a pus a fost nu *dacă,* ci *când* o să se întâmple asta?

Elicopterele încep să coboare. Trebuie să termin ce am început cu Teacup, altfel o să zac lângă ea.

Îndrept ţeava pistolului spre chipul palid, angelic de la picioarele mele, victima mea, crucea mea.

Zgomotul Black Hawk-ului care se apropie îmi face

gândurile să semene cu chiţăiturile disperate ale unui rozător pe moarte.

„La fel ca şobolanii, nu-i aşa, Cup? Exact ca şobolanii.”

8

Hotelul vechi colcăia de animale dăunătoare. Gerul ucisese libărcile, dar alţi paraziţi supravieţuiseră, în special ploşniţele şi gândacii de covor. Şi toţi erau înfometaţi. După o zi, eram cu toţii plini de muşcături. Subsolul era plin de muşte, pentru că acolo fuseseră depuse cadavrele în timpul molimei. Când ne-am mutat noi la hotel, majoritatea muştelor muriseră. Erau atât de multe muşte moarte, încât trupurile lor negre ne trosneau sub picioare în prima zi când am coborât acolo. Aceea a fost şi ultima zi când ne-am dus în subsol.

Toată clădirea puţea a corpuri în descompunere şi i-am spus lui Zombi că dacă am deschide ferestrele s-ar mai duce mirosul şi ar mai muri şi gândacii. Dar el a zis că mai bine să fie muşcat şi sufocat de mirosul urât decât să îngheţe de frig. A spus-o zâmbind, cât să te înece în farmecul lui irezistibil. „Relaxează-te, Ringer. E doar o altă zi în nebunia extraterestră.”

Mirosul urât şi gândacii nu o deranjau pe Teacup. Şobolanii erau cei care o înnebuneau. Făcuseră găuri prin pereţi, iar noaptea zgrepţănăturile şi zgomotul făcut de dinţii lor o ţineau trează (şi odată cu ea, şi pe mine). Se foia şi se zvârcolea, se plângea şi înjura şi dezvoltase o obsesie pentru asta, astfel încât orice alt gând despre situaţia în care ne aflam se sfârşea cu o concluzie proastă. Într-o încercare zadarnică de a-i distrage atenţia, am început să o învăţ să joace şah, folosind un prosop drept tablă şi monede în loc de piese.

— Şahul e un joc prostesc pentru proşti, mi-a zis.

— Ba nu, e foarte democratic. Îl joacă şi oamenii deştepţi.

Teacup şi-a dat ochii peste cap.

— Vrei să jucăm numai ca să mă baţi.

— Nu, pentru că mi-e dor să joc.

A rămas cu gura căscată.

— Asta-ţi lipseşte ţie?

Am întins prosopul pe pat şi am aşezat monedele.

— Nu te hotărî dinainte ce părere ai despre ceva, până nu încerci.

Eram cam de vârsta ei când am început. Tabla de lemn minunată, pe o etajeră din biroul tatei. Piesele strălucitoare de fildeş. Regele neînduplecat. Regina trufaşă. Calul nobil. Nebunul imprevizibil. Şi jocul în sine, fiecare piesă contribuind la puterea întregului. Era simplu. Era complex. Era sălbatic, era elegant. Era un dans, era o luptă. Era finit şi etern. Era viaţa însăşi.

— Monedele de un cent sunt pionii, i-am zis. Monedele de cinci cenţi sunt turnurile, cele de zece sunt caii şi nebunii, cele de douăzeci şi cinci sunt regii şi reginele.

A clătinat din cap ca şi cum ar fi zis că Ringer e o proastă.

— Cum se poate ca monedele de zece şi de douăzeci şi cinci să fie şi una şi alta?

— Cap: cai şi regi. Pajură: Nebuni şi regine.

Răceala fildeşului. Modul în care baza acoperită cu pâslă a pieselor aluneca pe lemnul lustruit, ca o descărcare de tunete abia şoptită. Chipul tatălui meu aplecat peste tablă, acoperit de umbre, uscăţiv şi nebărbierit, cu ochii roşii şi buzele strânse. Mirosul greţos de dulce al băuturii şi degetele care băteau darabana ca nişte aripi de colibri.

„I se spune jocul regilor, Marika. Vrei să înveţi să-l joci?“

— E jocul regilor, i-am zis lui Teacup.

— Ei, eu nu sunt rege, a zis încrucişându-şi braţele cu o atitudine de superioritate. Mie îmi place să joc dame.

— Atunci o să-ţi placă la nebunie şahul. Şahul e un fel de dame pe steroizi.

Tatăl meu lovind ritmic cu unghiile în tăblia mesei. Şobolanii zgrepţănând în interiorul zidurilor.

— Uite cum poţi să muţi nebunul, Teacup.

„Uite cum muţi calul, Marika. “

Şi-a îndesat o gumă expirată în gură şi a început să mestece furioasă bucăţelele fărâmicioase. Respiraţie cu miros de mentol. Respiraţie cu miros de whiskey. Hârşti, hârşti, tac, tac.

— Dă-i o şansă, am implorat-o. O să-ţi placă. Îţi promit.

A apucat colţul prosopului.

— Uite ce zic eu despre asta.

Mi-am dat seama ce urma, dar tot am tresărit când a smucit prosopul şi toate monedele au zburat în aer. O monedă a lovit-o în frunte, dar nici n-a clipit.

— Ha! a strigat Teacup. Cred că ăsta se cheamă şah-mat, curvo!

Reacţionând fără să gândesc, am plesnit-o.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa. *Niciodată.*

Din cauza frigului, lovitura a fost mai dureroasă. I s-a lăsat buza de jos, ochii i s-au umezit, dar nu a plâns.

— Te urăsc, mi-a spus.

— Nu-mi pasă.

— Nu, chiar te urăsc, Ringer. Te urăsc al dracului de tare.

— Dacă înjuri nu înseamnă că eşti o persoană adultă, să ştii.

— Atunci înseamnă că sunt un copilaş. Rahat, rahat, rahat! Futu-i, futu-i, futu-i!

A făcut un gest de parcă ar fi vrut să-şi atingă faţa. S-a oprit.

— Nu sunt obligată să ascult de tine. Nu eşti mama, sau sora mea sau *cineva.*

— Atunci de ce te ţii după mine ca un peşte-pilot[4] de când am plecat din tabără?

Şi în acel moment a apărut o lacrimă, o singură picătură care a alunecat de-a lungul obrazului înroşit. Era aşa de palidă şi slăbuţă, cu pielea la fel de albă ca piesele de şah

---

4 Peştele-pilot *(Naucrates ductor)* trăieşte în apropierea rechinilor, hrănindu-se cu resturile de hrană ale acestora.

ale tatălui meu. M-am mirat că lovitura nu o spulberase într-o mie de bucăţele. N-am ştiut ce să spun sau cum să retrag ce se spusese deja, aşa că n-am mai zis nimic. Dar mi-am pus mâna pe genunchiul ei. Mi-a dat-o la o parte.

— Îmi vreau arma înapoi, a zis.

— De ce-ţi vrei arma înapoi?

— Ca să te împuşc.

— Atunci e clar că nu o să-ţi primeşti arma înapoi.

— Pot să o primesc ca să omor toţi şobolanii?

Am oftat.

— Nu avem suficiente gloanţe.

— Atunci să-i otrăvim.

— Cu ce?

Şi-a ridicat braţele disperată.

— Bine, atunci dăm foc hotelului şi-i ardem pe toţi.

— E o idee bună, numai că stăm şi noi aici.

— Atunci o să câştige. Împotriva noastră. Nişte *şobolani.*

Am clătinat din cap nelămurită. Nu înţelegeam ce voia să spună.

— Ce să câştige?

A făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ringer idioata.

— Ascultă! Mănâncă. În curând n-o să mai stăm aici pentru că nu o să mai fie un *aici* în care să stăm!

— Asta nu înseamnă că şobolanii câştigă, i-am explicat. Atunci ar rămâne şi ei fără adăpost.

— Sunt şobolani, Ringer. Nu gândesc atât de departe.

Nu-s *doar şobolani,* m-am gândit în noaptea aceea, după ce Teacup a adormit într-un final lângă mine. Am ascultat zgomotele din pereţi, mestecatul, zgrepţănatul, scrâşnitul, în cele din urmă, cu ajutorul vremii, insectelor şi timpului, bătrânul hotel se va prăbuşi. Peste o sută de ani va mai rămâne numai fundaţia din el. Peste o mie de ani, nu va mai fi nimic. Nici aici, nici altundeva. O să fie ca şi cum noi n-am existat niciodată. Cine are nevoie de bombe ca la Tabăra Haven când pot întoarce chiar fenomenele naturii împotriva noastră?

Teacup stătea strâns lipită de mine. Chiar şi sub

maldărele de pături se simţea frigul pătrunzător. Iarna: un val pe care nu au avut nevoie să-l inventeze. Frigul poate ucide alte câteva mii de oameni.

„Nimic din ceea ce se întâmplă nu este lipsit de importanţă, Marika”, mi-a spus tata odată, în timpul unei partide de şah. „Fiecare mişcare contează. Puterea înseamnă să înţelegi cât de mult contează. Mereu, de fiecare dată.“

Mă sâcâia. Problema şobolanilor. Nu problema lui Teacup. Nu problema *cu* şobolanii. Problema *şobolanilor.*

9

Văd elicopterele apropiindu-se printre crengile desfrunzite îmbrăcate în alb – trei puncte negre în cenuşiul din jur. Am doar câteva secunde la dispoziţie:

Opţiuni:

Să termin cu Teacup şi să-mi încerc norocul împotriva a trei elicoptere Black Hawk echipate cu proiectile Hellfire.

S-o părăsesc pe Teacup şi s-o las s-o termine ei, sau mai rău – s-o salveze.

Şi ultima opţiune. Să termin cu amândouă. Un glonţ pentru ea, un glonţ pentru mine.

Nu ştiu dacă Zombi e bine. Nu ştiu ce – sau dacă a fost ceva – care a făcut-o pe Teacup să părăsească hotelul. Singurul lucru pe care îl ştiu este că moartea noastră poate să fie singura lui şansă de supravieţuire.

Îmi ordon să apăs pe trăgaci. Dacă pot să trag primul foc, al doilea va fi mult mai uşor. Îmi spun că e prea târziu, prea târziu pentru ea şi prea târziu pentru mine. Nu există nicio şansă să evităm moartea. Nu asta e lecţia pe care ne-au băgat-o în cap luni în şir? Nu ai cum să fugi de ea, nu ai cum să te ascunzi de ea. Amân-o astăzi şi cu siguranţă moartea te va găsi mâine.

E atât de frumoasă, nici măcar nu pare reală, cuibărită în mormanul de zăpadă, cu părul negru strălucind ca onixul,

cu o expresie de o indescriptibilă linişte de statuie antică zugrăvită pe chip.

Ştiu că moartea noastră este singura soluţie care prezintă cel mai mic risc pentru ceilalţi. Şi iarăşi mă gândesc la şobolani şi la cum plănuiam câteodată cu Teacup, ca să treacă mai uşor orele interminabile, campanii împotriva dăunătoarelor, stratageme şi tactici, valuri de atac, unul mai ridicol ca altul, până când ea începea să râdă isteric şi eu îi serveam acelaşi discurs pe care i-l ţinusem lui Zombi pe terenul de tir, aceeaşi lecţie care acum îmi serveşte mie – despre cum frica e cea care leagă ucigaşul de pradă şi cum glonţul îi uneşte ca o funie de argint[5]. Acum eu sunt ucigaşul *şi* prada, un cerc complet diferit. Şi-mi simt gura uscată – la fel de uscată ca aerul steril – şi inima rece: temperatura furiei adevărate este zero absolut, iar furia mea e mai adâncă decât oceanul, e mai cuprinzătoare decât universul.

Aşa că nu speranţa e cea care mă face să-mi pun pistolul înapoi în toc. Nu e credinţa şi cu siguranţă nu e dragostea.

Este furia.

Furia şi faptul că încă mai ascund între obraz şi gingii implantul unui soldat mort.

10

O ridic. Capul îi cade pe umărul meu. Pornim printre copaci. Un Black Hawk se aude deasupra capetelor noastre. Celelalte două elicoptere s-au despărţit, unul spre est, celălalt spre vest, tăind orice cale de scăpare. Ramurile

---

5 Referire la simbolul întâlnit în *Biblie,* la Eclesiastul 12, 5-7: „Şi te temi să mai urci colina şi spaimele pândesc în cale şi capul se face alb ca floarea de migdal şi lăcusta sprintenă se face grea şi toţi mugurii s-au deschis, fiindcă omul merge la lăcaşul său de veci şi bocitoarele dau târcoale pe uliţă; / Mai înainte ca să se rupă funia de argint şi să se spargă vasul de aur şi să se strice ulciorul la izvor şi să se sfărâme roata fântânii, / Şi ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Domnul care l-a dat.“

subţiri de sus se îndoaie. Zăpada îmi biciuie faţa. Teacup e uşoară ca fulgul, e ca şi cum aş căra un maldăr de haine.

Ieşim din pădure în timp ce Black Hawk-ul se aude de undeva din nord. Rafalele de vânt îmi înfoaie părul cu furie de ciclon. Elicopterul planează deasupra noastră şi rămânem nemişcate în mijlocul drumului. Nu mai alergăm. Nu mai.

O las pe Teacup jos pe asfalt. Elicopterul este atât de aproape încât văd viziera neagră a pilotului şi uşa deschisă a calei şi grămada de corpuri dinăuntru şi ştiu că eu şi fetiţa de la picioarele mele ne aflăm în raza vizuală a cel puţin şase indivizi. Şi fiecare secundă care trece înseamnă că am supravieţuit acelei secunde, şi cu fiecare secundă creşte posibilitatea să supravieţuiesc şi următoarei. S-ar putea să nu fie prea târziu, nici pentru mine, nici pentru ea, nu încă.

Nu strălucesc în vizierele lor. Sunt una de-a lor. Asta înseamnă, nu?

Dau jos puşca de pe umăr şi îmi strecor degetul pe trăgaci.

II
Distrugerea

11

Încă de pe vremea când abia învăţasem să merg, tata mă întreba: „Cassie, vrei să zbori?” Şi ridicam instantaneu mâinile deasupra capului. „Glumeşti? Normal că vreau să zbor!“ Şi-atunci mă prindea de mijloc şi mă arunca în aer. Îmi lăsam capul pe spate şi mă repezeam ca o rachetă spre înaltul cerului. Pentru o clipă care dura cât o eternitate, simţeam că aş fi putut zbura până la stele. Ţipam de încântare, era frica aceea grozavă, ca atunci când eşti într-un *roller coaster,* şi degetele mele încercând să atingă norii. „Zboară, Cassie, zboară!”

Fratele meu ştia la fel de bine senzaţia. Ba chiar mai bine decât mine, pentru că la el amintirea era mai proaspătă. Chiar şi după Sosire, tata mai obişnuia să-l lanseze pe orbită. L-am văzut făcând-o la Tabăra Groapa de Cenuşă, cu câteva zile înainte să apară Vosch şi să-l omoare.

„Sam, băiatul meu, vrei să zbori?” Coborându-şi glasul de la bariton la bas, ca un crainic de bâlciuri de pe vremuri, deşi distracţia pe care o oferea era gratis şi nepreţuită. Tata – rampa de lansare. Tata – zona de aterizare. Tata – odgonul care ne împiedica pe mine şi pe Sam să ne izbim de nimicul spaţiului întunecat, acum un nimic el însuşi.

Am aşteptat ca Sam să întrebe. Aşa e cel mai uşor să dai o veste îngrozitoare. Dar şi cel mai josnic. Totuşi, nu a întrebat. Mi-a spus.

— Tati a murit.

Un cocoloş de sub un maldăr de pături, cu ochi rotunzi, căprui şi goi ca ai ursuleţului de care şi-a lipit obrazul.

„Ursuleţii sunt pentru copii“, mi-a spus în prima noapte pe care am petrecut-o la Hotelul Iad. „Acum sunt soldat.”

Culcuşită în patul de lângă el era un alt soldat serios şi pitic, fetiţa de şapte ani căreia i se spune Teacup. Cea care are un chip adorabil de fetiţă şi ochi înspăimântaţi şi care nu doarme în pat cu vreun animal de pluş; doarme cu o puşcă.

Bun venit în era post-umană.

— Oh, Sam.

Îmi părăsesc postul de la fereastră şi mă aşez lângă coconul de pături în care e înfăşurat.

— Sammy, n-am ştiut cum...

Un pumn rotund, de mărimea unui măr, m-a lovit direct în obraz. Nu mă aşteptam la asta. Am văzut stele verzi. Pentru o clipă mi-a fost teamă că mi-a desprins retina.

„Bine.” Mi-am frecat obrazul. „Meritam asta.”

— De ce l-ai lăsat să moară? m-a întrebat.

N-a plâns şi nici nu a ţipat. Avea o voce joasă şi fioroasă, clocotind de furie.

— Trebuia să ai grijă de el.

— Nu l-am lăsat să moară, Sam.

Tata sângerând, târându-se în ţărână – „Unde te duci, tată?” – şi Vosch în picioare lângă el, uitându-se satisfăcut la tatăl meu care se târa, la fel ca un puşti sadic care se uită la o muscă pe care tocmai a lăsat-o fără aripi.

— Mai trage-i una, s-a auzit Teacup spunând din patul ei.

— Taci din gură, a mormăit Sam spre ea.

— N-a fost vina mea, i-am şoptit, cu braţul petrecut pe după ursuleţul de pluş.

— A fost moale, a zis Teacup. Asta se întâmplă când…

Într-o clipă, Sam era peste ea. Şi-apoi totul a fost numai pumni şi genunchi şi picioare şi praf ridicându-se din pături, şi „Dumnezeule, e o puşcă în pat!“, şi-am împins-o pe Teacup deoparte, l-am prins pe Sam în braţe şi l-am ţinut strâns la piept în timp ce dădea din mâini şi din picioare, scuipând şi scrâşnind din dinţi, cu Teacup zbierând obscenităţi în acelaşi timp şi promiţându-i c-o să-l facă una cu pământul dacă o mai atinge vreodată. Uşa s-a trântit de perete şi-a apărut Ben, îmbrăcat în hanoracul acela galben,

ridicol.

— E-n regulă, i-am strigat acoperind ţipetele celor doi, am situaţia sub control!

— Cup! Nugget! Pe loc repaus!

De parcă Ben ar fi apăsat pe un comutator în momentul în care a strigat ordinul, cei doi puşti au amuţit imediat. Sam s-a înmuiat. Teacup s-a sprijinit de tăblia patului şi şi-a încrucişat braţele.

— Mă gândeam să desenez un X mare şi roşu pe acoperiş, a zis Ben punându-şi pistolul în toc. Mulţumesc, m-aţi scutit de efort.

Apoi a rânjit la mine, zicându-mi:

— Poate că Teacup ar trebui să doarmă la mine în cameră până se întoarce Ringer.

— Foarte bine, a spus Teacup.

A sărit din pat îndreptându-se spre uşă, s-a întors pe călcâie, şi-a înşfăcat puşca, şi l-a apucat pe Ben de încheietură:

— Să mergem, Zombi!

— Imediat, a zis el blând. Dumbo stă de pază. Ia patul lui.

— Patul meu – acum, a zis, fără să reziste să nu adauge o ultimă replică: dobitocilor!

— Tu eşti dobitoacă, a ţipat Sammy în urma ei.

Uşa s-a trântit rapid şi violent, aşa cum se închid uşile de hotel.

— Dobitoacă!

Ben s-a uitat la mine cu sprânceana dreaptă ridicată.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Nimic.

— Am lovit-o eu, a zis Sammy.

— Ai lovit-o?

— Pentru că l-a lăsat pe tati să moară.

Acum Sam a luat-o razna. A început să plângă, nu să lovească, şi în clipa următoare Ben îngenunchease şi fratele meu plângea la el în braţe, în timp ce Ben îi tot repeta:

— E-n regulă, soldat. O să fie bine.

Ben îl mângâia pe părul tuns scurt, periuţă, cu care eu

încă nu mă obişnuisem – Sammy nu părea să fie el însuşi fără claia de păr – şi îi tot repeta numele acela stupid primit în tabără. „Nugget, Nugget.“ Ştiam că n-ar fi trebuit, dar mă enerva că toată lumea avea un *nom de guerre*[6] în afară de mine. Mi-ar fi plăcut Defiance[7].

Ben l-a ridicat şi l-a aşezat în pat. Apoi l-a găsit pe Urs pe jos şi i l-a pus pe pătură. Sam l-a azvârlit. Ben l-a ridicat din nou.

— Chiar vrei să-l retragi din funcţiune pe Teddy? l-a întrebat.

— Nu-l cheamă Teddy.

— Soldat Urs, a încercat Ben.

— Îl cheamă Urs şi nu vreau să-l mai văd, a strigat Sam, trăgându-şi pătura peste cap. Acum plecaţi! Toţi! Pur şi simplu! Plecaţi!

Am făcut un pas spre el. Ben m-a oprit cu un sunet şi mi-a făcut semn cu capul spre uşă. L-am urmat afară din cameră. Lângă fereastra din hol se vedea o umbră mare: puştiul uriaş şi tăcut pe care-l strigau Poundcake, cel a cărui tăcere nu făcea parte dintre cele înspăimântătoare, ci mai degrabă semăna cu nemişcarea profundă a unui lac de munte. Ben s-a sprijinit de perete, strângându-l pe Urs la piept, cu gura întredeschisă şi transpirând în ciuda temperaturii extrem de scăzute. Extenuat în urma unei ciorovăieli cu nişte copii, Ben avea necazuri, ceea ce însemna că toţi aveam.

— Nu ştia că tatăl vostru a murit, mi-a spus Ben.

Am clătinat din cap.

— Ştia şi nu ştia. E unul dintre lucrurile alea.

— Mda, a oftat Ben. Lucrurile alea.

Un bloc de tăcere de mărimea Newark-ului s-a lăsat între noi. Ben mângâia absent capul lui Urs, la fel cum un bătrân îşi mângâie pisica în timp ce citeşte ziarul.

— Ar trebui să mă duc la el, am spus.

---

6 Poreclă de război (în lb. franceză în text).

7 Sfidare (lb. engleză).

Ben a păşit spre uşă, blocându-mi intrarea.

— Poate că n-ar trebui.

— Poate că n-ar trebui să-ţi bagi nasul în…

— Nu e primul om din viaţa lui care moare. O să facă faţă.

— Hei, asta a fost cam dur.

„Vorbim despre omul care era şi tatăl meu, Zombi, băiatule.”

— Ştii ce-am vrut să spun.

— De ce zic oamenii mereu chestia asta după ce spun ceva extrem de dureros?

Şi-apoi am spus-o, pentru că se pare că am ceva dificultăţi cu autocenzura:

— Ştiu cum e „să faci faţă“ morţii de unul singur. Eşti numai tu şi nimic altceva în afară de golul imens rămas în urmă. Ar fi fost minunat, într-adevăr minunat dacă aş fi avut pe cineva lângă mine care să…

— Hei, a zis Ben cu blândeţe. Hei, Cassie, n-am vrut să…

— Nu, n-ai vrut. Chiar n-ai vrut.

Zombi. I se pune aşa pentru că nu are sentimente, pentru că e la fel de mort pe dinăuntru ca un zombi? Erau o mulţime de asemenea oameni la Tabăra Groapa de Cenuşă. *Târâtori,* le spuneam eu. Saci de ţărână în formă de oameni. Ceva de neînlocuit se spulberase în ei. Prea multe pierderi. Prea multă suferinţă. Târându-şi picioarele, cu ochii goi, mormăind cu fălcile căzute. Aşa era şi Ben? Era un târâtor? Atunci de ce a riscat totul ca să-l salveze pe Sam?

— Prin tot ce ai trecut tu, a zis Ben încet, am trecut şi noi.

Cuvintele lui m-au durut. Pentru că erau adevărate şi pentru că mai existase cineva care îmi spusese practic acelaşi lucru: „Nu eşti singura care a pierdut totul.“ Acel cineva suferise pierderea supremă. Totul de dragul meu, cretina căreia trebuia să i se reamintească iarăşi că nu e singura. Viaţa e plină de ironii mărunte, dar uneori e marcată de unele de mărimea celei mai mari stânci din Australia.

E timpul să schimbăm subiectul.

— Ringer a plecat?

Ben a dat din cap. *Mângâiere, mângâiere.* Ursul începea să mă enerveze. I l-am smuls din braţe.

— Am vrut să-l trimit pe Poundcake cu ea, a zis Ben râzând încet. Ringer.

M-am întrebat dacă era conştient de felul în care îi rostise numele. Încet, ca pe o rugăciune.

— N-avem niciun plan de rezervă în cazul în care nu se mai întoarce.

— O să se întoarcă, a zis el ferm.

— De ce eşti aşa sigur?

— Pentru că nu avem niciun plan de rezervă.

Şi a zâmbit larg, vesel – e bulversant să-i vezi zâmbetul care odinioară lumina clase şi holuri şi autobuze şcolare, pe faţa asta remodelată de boală, de gloanţe şi de foame.

Ca şi cum ai coti pe o stradă într-un oraş necunoscut şi ai da peste cineva pe care-l cunoşti.

— Asta e un argument circular, i-am spus.

— Ştii, unii băieţi s-ar putea simţi ameninţaţi dacă sunt înconjuraţi de oameni mai deştepţi decât ei, dar eu mă simt mai încrezător.

M-a strâns de braţ şi apoi a pornit şchiopătând pe hol spre camera lui. Şi-am rămas doar ursul şi puştiul uriaş de la capătul coridorului şi uşa închisă şi eu în faţa uşii închise. Am respirat adânc şi am intrat în cameră. M-am aşezat lângă cocoloşul de pături. Nu-l vedeam, dar ştiam că era acolo. Nici el nu mă vedea, dar ştia că eram acolo.

— Cum a murit? s-a auzit vocea lui înfundată.

— A fost împuşcat.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

— Da.

Tatăl nostru târându-se, degetele scurmând în ţărână.

— Cine l-a împuşcat?

— Vosch.

Am închis ochii. Proastă idee. Întunericul mi-a readus scena în faţa ochilor.

— Tu unde erai când l-a împuşcat?
— Mă ascundeam.
M-am întins să trag păturile. Dar n-am putut. *Unde erai.* Undeva în pădure, în apropierea unei autostrăzi pustii, o fată închizându-şi fermoarul sacului de dormit îşi priveşte tatăl murind, o dată, şi încă o dată şi încă o dată. S-a ascuns atunci, se ascunde şi acum şi îl priveşte murind o dată şi încă o dată.
— S-a luptat?
— Da, Sam, s-a luptat foarte curajos. Mi-a salvat viaţa.
— Dar tu ai stat ascunsă.
— Da, i-am răspuns ţinându-l pe Urs strâns lipit de mine.
— Ca o găină mare şi grasă.
— Nu aşa, i-am şoptit. N-a fost aşa.
A dat păturile deoparte şi-a sărit în sus. Nu-l mai recunoşteam. Nu-l mai văzusem pe puştiul ăsta niciodată. Urâţit şi schimonosit de furie şi ură.
— O să-l omor! O să-l împuşc în cap!
Am zâmbit. Sau cel puţin am încercat.
— Îmi pare rău, Sam. Eu m-am anunţat prima.
Ne-am privit unul pe celălalt şi timpul s-a buclat în sine, timpul pe care l-am pierdut în sânge şi timpul pe care l-am câştigat cu sânge, timpul când eram doar o soră mai mare autoritară şi el doar un frăţior enervant, timpul când eu eram singurul motiv pentru care merita să trăiască şi timpul când el era singurul motiv pentru care merita să mor, şi apoi s-a prăbuşit la mine în braţe, cu ursul prins între noi la fel cum şi noi eram prinşi între timpul dinainte şi timpul de după.
M-am întins lângă el şi-am spus împreună rugăciunea: „Dacă va fi să mor înainte să mă trezesc…“ Şi apoi i-am povestit cum a murit tata. Cum a furat o armă de la unul dintre tipii răi şi a omorât de unul singur doisprezece Amuţitori. Cum a stat drept în faţa lui Vosch, spunându-i: „Poţi să ne înfrângi trupurile, dar spiritul niciodată. “ Cum s-a sacrificat pe sine pentru ca eu să pot evada să-l salvez pe Sam de hoarda galactică malefică. Pentru ca într-o zi Sam

să poată aduna toate rămăşiţele umanităţii şi să salveze lumea. Pentru ca amintirea despre ultimele clipe ale tatălui său să nu fie aceea a unui om învins, sângerând, târându-se în ţărână.

După ce a adormit, m-am dat jos din pat şi m-am întors la postul meu de la fereastră. O fâşie din parcare, un restaurant părăginit (Miercurea Mănânci Cât Poţi) şi o bucată din autostrada cenuşie pierzându-se în întuneric. Pământul întunecat şi tăcut, aşa cum era înainte să apărem noi şi să-l umplem cu zgomot şi lumină. Ceva se sfârşeşte. Ceva nou începe. Acum e timpul dintre ele. Pauza.

Pe autostradă, lângă un SUV alunecat pe banda din mijloc, lumina lunii scânteia în ceea ce cu siguranţă era ţeava unei puşti şi, pentru o secundă, inima a încetat să-mi mai bată. Umbra cu arma în mână s-a îndreptat spre pădure şi-am văzut luciul părului negru, strălucitor, perfect, enervant de drept şi mi-am dat seama că umbra era Ringer.

Eu şi Ringer am pornit-o pe picior greşit de la început, şi apoi lucrurile au mers din ce în ce mai prost. Trata tot ce spuneam cu un fel de dispreţ rece, de parcă aş fi fost proastă sau nebună. Mai ales când venea vorba de Evan Walker. „Eşti sigură? Chestia asta n-are niciun sens. Cum să fie şi om şi extraterestru?” Cu cât mă înfierbântam eu mai tare, cu atât devenea ea mai rece, până când ne anulam una pe alta ca două componente ale unei reacţii chimice. Ca $E=mc^2$, tipul de reacţie care poate cauza explozii uriaşe.

Cuvintele pe care ni le-am spus la despărţire sunt un exemplu perfect.

— Ştii, înţeleg de la ce vine Dumbo. De la urechile mari. Şi Nugget – pentru că Sam e micuţ, Teacup la fel. Zombi nu prea înţeleg – şi Ben nu vrea să-mi spună, şi mă gândesc că Poundcake are de-a face cu faptul că e durduliu. Dar de unde şi până unde Ringer?

Singurul răspuns pe care mi l-a dat a fost o privire de gheaţă.

— Mă face să mă simt cumva lăsată pe dinfară. Ştii,

singurul membru al bandei fără o poreclă.

— Nom de guerre, mi-a spus.

M-am uitat la ea cam un minut şi apoi am început să-i torn:

— Lasă-mă să ghicesc, Medalia Naţională de Merit, clubul de şah, echipa de matematică, prima din clasă, nu? Şi cânţi la un instrument, probabil vioară sau violoncel, ceva cu coarde. Taică-tu lucra în Silicon Valley şi maică-ta era profesoară la liceu, probabil de fizică sau chimie.

A rămas tăcută mult timp. Apoi mi-a zis:

— Altceva?

Ştiam că ar fi trebuit să mă opresc. Dar deja începusem, şi când încep ceva, merg până la capăt. Asta e metoda Sullivan.

— Eşti cea mai mare dintre fraţi, ba nu, eşti singură la părinţi. Taică-tu e budist, dar maică-ta e atee. Ai început să mergi la zece luni. Te-a crescut bunică-ta, pentru că ai tăi erau ocupaţi cu serviciul. Te-a învăţat *tai chi.* Nu te-ai jucat niciodată cu păpuşile. Vorbeşti trei limbi străine, dintre care una e franceza. Ai fost în echipa pentru jocurile olimpice. Gimnastică. Când ai luat un nouă la şcoală, ai tăi ţi-au confiscat setul de chimie şi te-au pedepsit să stai o săptămână la tine în cameră, timp în care ai citit operele complete ale lui William Shakespeare.

Clătina din cap.

— Bine, operele complete în afară de comedii. Pur şi simplu nu înţelegeai ce era aşa amuzant.

— Perfect, a zis. Uimitor.

Vocea ei era la fel de plată şi subţire ca o foiţă de aluminiu abia desfăcută.

— Pot să încerc şi eu?

M-am crispat un pic, pregătindu-mă pentru ce urma.

— Poţi *să încerci.*

— Ai fost dintotdeauna conştientă de felul cum arăţi, în special de cum îţi stă părul. Pe locul doi sunt pistruii. Nu eşti deloc sociabilă, aşa că citeşti mult şi ţii un jurnal încă din gimnaziu. Ai avut o singură prietenă apropiată şi eraţi

dependente una de alta, ceea ce înseamnă că de fiecare dată când te certai cu ea, intrai într-o uşoară depresie. Eşti fetiţa lui tati, n-ai fost niciodată foarte apropiată de mama ta, care mereu te-a făcut să te simţi că nu eşti suficient de bună, indiferent ce ai fi făcut. În plus, era şi mai drăguţă decât tine. Când a murit, te-ai simţit vinovată pentru ura secretă pe care i-o purtai şi pentru uşurarea pe care ai simţit-o când s-a dus. Eşti încăpăţânată şi impulsivă şi un pic hiperactivă, aşa că părinţii tăi te-au înscris la ceva care să te ajute să-ţi dezvolţi capacitatea de coordonare şi concentrare, balet sau karate, cel mai probabil karate. Vrei să continui?

Ce puteam să fac? Aveam două opţiuni: să râd sau să o pocnesc. Bine, trei opţiuni: să râd, să o pocnesc sau să-i răspund cu una dintre privirile ei stoice. Am optat pentru numărul trei.

Proastă alegere.

— Bine, a zis Ringer. Nu eşti băieţoasă, dar nu eşti nici prea cochetă. Eşti în zona gri dintre cele două. Ceea ce înseamnă că îi invidiezi în secret pe cei care nu sunt în zona gri, dar cele mai multe resentimente le ai faţă de fetele drăguţe. Te-ai îndrăgostit, dar n-ai avut niciodată un iubit. Te prefaci că îi urăşti pe băieţii pe care-i placi şi că îi placi pe băieţii pe care-i urăşti. De fiecare dată când eşti în preajma cuiva mai drăguţ, mai deştept sau mai bun decât tine în orice fel, te enervezi şi devii sarcastică, pentru că persoanele respective îţi amintesc cât de comună te simţi în sinea ta. Să continui?

— Sigur, i-am răspuns cu o voce sugrumată. Cum vrei.

— Până să apară Evan Walker, nici măcar nu te-ai ţinut de mână cu un băiat, în afara excursiilor din şcoala elementară. Evan a fost drăguţ şi blând şi, ca bonus, la soare te puteai uita, dar la el ba, de bine ce arăta. S-a transformat într-o pânză albă pe care puteai s-o pictezi cu dorinţa ta de a avea o relaţie perfectă cu un tip perfect care să-ţi alunge temerile, fără să te facă să suferi niciodată. Ţi-a oferit toate lucrurile pe care ţi le imaginai că le aveau fetele

drăguţe şi tu nu le-ai avut niciodată, aşa că a fi cu el – sau cu ideea ta despre el – a fost mai degrabă o formă de răzbunare.

Îmi muşcam buza de jos. Îmi simţeam ochii arzând, îmi încleştasem pumnii atât de tare încât unghiile mi se înfipseseră adânc în palme. De ce, de ce n-am ales a doua variantă?

— Vrei să mă opresc, a zis.

Nu era o întrebare.

M-am uitat la ea. „Şi Sfidare va fi *mon nom de guerre!”*

— Care e culoarea mea preferată?

— Verde.

— Greşit. E galben, am minţit eu.

A dat din umeri. Ştia că mint. Ringer: Ţara Minunilor umanoidă.

— Acum pe bune, de ce „Ringer“?

Asta e, împinge-o înapoi în apărare. Mă rog, n-a fost deloc în apărare. Eu eram în apărare.

— Sunt om, a zis.

— Mda.

Am tras cu ochiul prin crăpătura din draperie spre parcarea aflată două etaje mai jos. De ce am făcut asta? Chiar credeam că o să-l văd stând acolo, ca un spion, zâmbindu-mi? *Vezi? Ţi-am spus că o să te găsesc.*

— Mi-a mai spus cineva chestia asta. Şi, ca o proastă, l-am crezut.

— N-ai fost chiar atât de proastă, în circumstanţele date.

Ah, acum era amabilă? Acum o lăsa mai moale? Nu-mi dădeam seama ce era mai rău: Ringer-fecioara-de-gheaţă sau Ringer-regina-bunătăţii?

— Nu te preface, am izbucnit. Ştiu că nu mă crezi în ceea ce-l priveşte pe Evan.

— Te cred pe *tine.* Nu cred povestea lui.

Şi-apoi a ieşit din cameră. Pur şi simplu. Chiar în mijlocul discuţiei, înainte să ajungem la vreo concluzie. Cine face aşa ceva, în afară de un bărbat?

„O existenţă virtuală nu are nevoie de o planetă reală.”

Cine era Evan Walker? Mi-am mutat privirea de la autostradă la frăţiorul meu şi înapoi. Unde eşti, Evan Walker?

Am fost o proastă să am încredere în el, dar eram rănită şi singură (*singură*, adică gândindu-mă că eram ultima fiinţă umană din univers) şi total confuză pentru că deja omorâsem o persoană nevinovată, iar acest Evan Walker nu mi-a luat viaţa când ar fi putut să o facă, ci mi-a salvat-o. Aşa că atunci când au apărut semnalele de alarmă, le-am ignorat. În plus, era incredibil de minunat şi de obsedat să mă facă să simt că eram mai importantă pentru el decât el însuşi, m-a îmbăiat, m-a hrănit, m-a învăţat să ucid, mi-a spus că eram singurul lucru pentru care merita să moară şi mi-a dovedit-o, murind pentru mine.

Şi-a început viaţa ca Evan, peste treisprezece ani şi-a dat seama că nu era el, de fapt, şi apoi s-a trezit din nou, mi-a spus, când s-a văzut prin ochii mei. S-a regăsit în mine şi apoi eu l-am regăsit în mine şi eu am ajuns în el şi între noi nu a mai rămas niciun loc gol. A început prin a-mi spune ce voiam să aud şi a sfârşit prin a-mi spune ce aveam nevoie să aud: arma principală pentru eradicarea oamenilor erau oamenii înşişi. Şi când ultimul dintre „infestaţi” va muri, Vosch şi ai lui o să-i omoare pe toţi cei din Al Cincilea Val. Epurare. Casa curată şi pregătită pentru mutare.

Când le-am povestit toate astea lui Ben şi Ringer – mai puţin partea cu Evan înăuntrul meu, un pic prea nuanţată pentru Parish – s-au uitat ciudat şi au avut mai multe schimburi de priviri dubioase, din care am fost exclusă.

— Unul dintre ei *s-a îndrăgostit* de tine? m-a întrebat Ringer când am terminat de povestit. Nu e ca şi cum noi ne-am îndrăgosti de un gândac?

— Sau de o efemeridă, am ripostat. Poate au o slăbiciune pentru insecte.

Eram în camera lui Ben. În prima noapte la Hotel Walker, când Ringer încerca, după câte îmi dădeam seama, să mi se bage pe sub piele.

— Ce altceva ţi-a mai spus? m-a întrebat Ben.

Stătea tolănit în pat. După şase kilometri de la Tabăra Haven până la hotel, arăta de parcă alergase la maraton. Puştiul care ne îngrijise pe mine şi pe Sam, Dumbo, nu a vrut să-mi spună nimic când l-am întrebat despre Ben. Nici dacă se simţea mai bine, nici dacă se simţea mai rău. Dar desigur, Dumbo avea numai doisprezece ani.

— Puncte tari? Puncte slabe?

— Nu mai au corpuri, i-am răspuns. Evan mi-a spus că era singurul fel în care puteau călători. Unii au fost descărcaţi, el, Vosch, ceilalţi Amuţitori, iar alţii sunt încă în nava-mamă, aşteptând să dispărem cu toţii.

Ben şi-a frecat buzele cu dosul mâinii.

— Au înfiinţat taberele ca să poată alege cei mai buni candidaţi cărora li se putea spăla creierul…

— Şi pentru a scăpa de cei care nu erau potriviţi, am continuat eu. Odată ce Al Cincilea Val era eliberat, tot ce le rămânea de făcut era să se relaxeze şi să aştepte ca oamenii să termine în locul lor treaba murdară pe care o începuseră.

Ringer stătea lângă fereastră, tăcută ca o umbră.

— Dar de ce să se folosească de noi? s-a mirat Ben. De ce nu au descărcat destui dintre ai lor în corpuri omeneşti ca să ne termine pe toţi?

— Poate nu sunt destui, mi-am dat cu părerea. Sau Al Cincilea Val a fost cel mai mic risc.

— Ce risc? a întrebat Ringer-umbra, spărgând tăcerea.

Am hotărât să o ignor. Din mai multe motive, dintre care principalul era că dacă începeai o discuţie cu Ringer, o făceai pe propria răspundere. Te putea umili cu un singur cuvânt.

— Ai fost acolo, i-am reamintit lui Ben. L-ai auzit pe Vosch. Ne urmăresc de secole. Dar Evan a dovedit că, în ciuda a sute de ani de planificări, ceva poate să nu funcţioneze. Nu cred că le-a trecut prin minte că transformându-se în noi, pot cu adevărat *deveni* ca noi.

— Bine, a zis Ben. Şi cum ne putem folosi de asta?

— Nu putem, a zis Ringer. Nimic din ce ne-a spus Sullivan

nu ne e de ajutor, doar dacă nu cumva acest Evan a supravieţuit exploziei şi ne poate lămuri lucrurile rămase neexplicate.

— Nimic n-ar fi putut supravieţui acolo, a dat Ben din cap.

— Erau şi capsule de salvare, am zis, agăţându-mă de acelaşi fir de care mă agăţam de când îşi luase rămas-bun.

— Serios? a zis Ringer sceptică. Atunci de ce nu te-a pus într-o capsulă de salvare?

Aşa că i-am răspuns:

— Uite, poate că n-ar trebui să spun asta cuiva care ţine în mână o puşcă semiautomată de mare calibru, dar începi să mă calci pe nervi.

— De ce? s-a prefăcut ea surprinsă.

— Trebuie să-i dăm cumva de capăt, a zis Ben, tăindu-mi vorba, ceea ce a fost un lucru bun, dat fiind că Ringer avea un M16 şi ştiam de la Ben că ţintea cel mai bine din toată tabăra. Care e planul? Aşteptăm să apară Evan sau fugim? Şi dacă fugim, încotro?

Obrajii arzând de febră, ochii strălucind. Avem un drum lung înainte şi timp mai deloc.

— Ţi-a mai spus Evan ceva ce ne-ar putea ajuta? Ce au de gând cu oraşele?

— N-o să le arunce în aer, a zis Ringer.

N-a aşteptat să răspund eu. Şi n-a aşteptat nici să o întreb de unde dracului ştia asta.

— Dacă intenţionau asta, le-ar fi aruncat în aer de la început. Mai mult de jumătate din populaţia lumii locuia în zone urbane.

— Deci plănuiesc să le folosească, a spus Ben. Pentru că folosesc corpuri umane?

— Nu ne putem ascunde într-un oraş, Zombi, a zis Ringer. Oricare ar fi acela.

— Pentru că nu am fi în siguranţă. Incendiile, canalizarea, bolile cauzate de cadavrele în putrefacţie, alţi supravieţuitori care probabil au aflat şi ei că Ceilalţi folosesc corpuri umane. Dacă vrem să rămânem în viaţă

cât mai mult posibil trebuie să ne mişcăm. Să ne mişcăm şi să rămânem izolaţi cât mai mult timp posibil.

O, Doamne. Unde am mai auzit regula asta înainte? Mă simţeam ameţită. Mă durea genunchiul. Genunchiul în care fusesem împuşcată de un Amuţitor. De Amuţitorul *meu.* „O să te găsesc, Cassie. Nu te găsesc eu întotdeauna?” De data asta nu, Evan. Nu cred. M-am aşezat pe pat lângă Ben.

— Are dreptate, i-am spus. Nu e o idee bună să rămânem undeva mai mult de câteva zile.

— Sau să rămânem împreună.

Cuvintele lui Ringer au rămas suspendate în aerul îngheţat. Lângă mine, Ben s-a crispat. Am închis ochii. Mi-a venit în minte şi cealaltă regulă: „Să nu ai încredere în nimeni.”

— În niciun caz, Ringer, a zis Ben.

— Îi iau cu mine pe Teacup şi Poundcake. Voi, pe ceilalţi. În felul ăsta ni se dublează şansele.

— De ce să ne oprim aici? De ce să nu ne despărţim toţi? am întrebat-o. Aşa, şansele ni se cvadruplează.

— Septuplează, m-a corectat.

— Nu-s un geniu la matematică, a zis Ben. Dar cred că dacă ne despărţim, le facem jocul. Izolare, apoi exterminare, a continuat el privind-o încruntat pe Ringer. Eu personal, aş vrea să ştiu că există cineva care să-mi acopere spatele în caz de pericol.

A sărit din pat şi, pentru un moment, s-a clătinat. Ringer i-a zis să se întindă la loc. A ignorat-o.

— Nu putem rămâne pe loc, dar n-avem unde să ne ducem. Nu ajungem nicăieri de aici, deci unde să mergem? a întrebat-o.

— Spre sud, a zis Ringer. Cât mai departe posibil spre sud.

Se uita pe fereastră. Am înţeles ce voia să spună – o ninsoare mai puternică şi am fi rămas blocaţi până la dezgheţ. Prin urmare, să mergem undeva unde nu ninge.

— Texas? a zis Ben.

— Mexic, a răspuns Ringer. Sau America Centrală, după

ce se retrag apele. Ne putem ascunde ani de zile în pădurile ecuatoriale.

— Îmi place ideea, a zis Ben. Înapoi la natură. Dar e o mică problemă. Nu avem paşaport.

Şi-a deschis larg braţele, privind-o, de parcă ar fi aşteptat ceva. Ringer s-a uitat la el cu faţa lipsită de orice expresie. Ben şi-a lăsat mâinile în jos şi a dat din umeri.

— Doar nu vorbeşti serios, am zis.

Începea să devină ridicol.

— America Centrală? În plină iarnă, pe jos, cu Ben rănit, şi doi copii mici. Am fi norocoşi dacă am ajunge până în Kentucky.

— E mai bine decât să rămânem aici, aşteptându-l pe prinţul extraterestru.

Asta a pus capac. Nu-mi mai păsa că avea un M16 în mână. Aveam de gând s-o iau de păr şi s-o arunc pe geam. Ben şi-a dat seama ce urma să se întâmple şi s-a băgat între noi.

— Suntem cu toţii în aceeaşi echipă, Sullivan. Hai să rămânem uniţi, bine?

S-a întors spre Ringer:

— Ai dreptate. Probabil că nu a supravieţuit, dar îi vom da o şansă lui Evan să-şi ţină promisiunea. Nu sunt în formă pentru drum acum.

— Nu m-am întors după tine şi Nugget ca să fim acum oaspeţii de onoare la vânătoare, a zis Ringer. Facem cum crezi, dar dacă lucrurile se precipită, eu am plecat.

— Adevărat coechipier, i-am zis lui Ben.

— Poate uiţi cine ţi-a salvat viaţa, a spus Ringer.

— Ah, pupă-mă-n fund.

— Gata! a strigat Ben adoptând cel mai bun ton al său de eu-comand-aici. Nu ştiu cum o să ne descurcăm în mizeria asta, dar ştiu sigur că nu aşa. Gata cu tâmpeniile, amândouă. E un ordin!

S-a prăbuşit pe pat, cu respiraţia întretăiată, apăsându-şi rana cu mâna. Ringer a plecat să-l aducă pe Dumbo, aşa că am rămas singură cu Ben pentru prima dată de la întâlnirea

din adâncurile Taberei Haven.

— E bizar, a zis Ben. Ai crede că dacă a dispărut 99% din populaţie, cele două procente rămase ar trebui să se înţeleagă mai bine.

„Hmm, e vorba de un procent, Parish.“ Eram gata să-i spun asta, când am văzut că zâmbea, aşteptând să-l corectez, ştiind că îmi va fi aproape imposibil să mă abţin. Se juca de-a stereotipul prostănacului, la fel cum un copil de vârsta lui Sammy s-ar fi jucat cu creta pe asfalt: cu gesturi largi, neîndemânatice.

— E psihopată, i-am zis. Serios, ceva nu e în regulă. O priveşti în ochi şi nu vezi nimic acolo.

— Cred că e ceva acolo, a spus Ben clătinând din cap. Doar că… undeva foarte adânc.

A tresărit, cu mâna vârâtă în buzunarul hanoracului hidos, de parcă l-ar fi imitat pe Napoleon, apăsând rana de glonţ pe care i-o făcuse Ringer. O rană pe care el o ceruse. O rană pentru a putea risca totul ca să-mi salvez fratele mai mic. O rană care acum l-ar putea costa viaţa.

— Nu se poate, am şoptit.

— Sigur că se poate, a zis punându-şi mâna peste a mea.

Am clătinat din cap. Nu înţelesese. Nu mă refeream la noi.

Umbra venirii lor s-a lăsat deasupra noastră şi am pierdut din vedere ceva fundamental în întunericul absolut al acelei umbre. Dar doar pentru că nu mai vedeam, nu însemna că nu era acolo: tatăl meu spunându-mi fără cuvinte: „Fugi!“. Evan smulgându-mă din ghearele bestiei, chiar înainte de-a se lăsa pradă ei. Ben coborând în iad pentru a-l scăpa pe Sam de acolo. Mai erau unele lucruri – de fapt, probabil că mai era unul singur – neatins de umbră. Confuz. Neobosit. Neînvins.

Ne pot ucide, până la ultimul, dar nu pot ucide – nu vor putea niciodată ucide – ceea ce dăinuie în noi.

„Cassie, vrei să zbori?“

„Da, tati. Vreau să zbor.“

12

Autostrada argintie care se pierde în întuneric. Întunericul străpuns de lumina stelelor. Copacii desfrunziţi care seamănă cu nişte hoţi prinşi asupra faptei, ridicând braţele. Aburii respiraţiei fratelui meu în aerul îngheţat. Fereastra aburindu-se din cauza respiraţiei mele. Şi dincolo de geamul îngheţat, pe lângă autostrada argintie, în lumina strălucitoare a stelelor, o siluetă micuţă avântându-se către braţele ridicate ale copacilor.

„Ah, la dracu'."

Am traversat camera şi m-am năpustit pe hol, unde Poundcake a sărit rapid cu puşca ridicată, „Uşurel, băieţaş", şi-apoi am năvălit în camera lui Ben, unde l-am văzut pe Dumbo sprijinit de pervaz şi pe Ben întins în patul cel mai apropiat de uşă. Dumbo s-a îndreptat de spate, Ben s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde e Teacup? i-am întrebat.

— Aici, a zis Dumbo arătând spre patul de lângă Ben şi privindu-mă de parcă ar fi zis „Fătuca asta nebună s-a ţicnit de tot.".

M-am dus lângă pat şi am dat de-o parte grămada de pături. Ben a înjurat, iar Dumbo s-a sprijinit cu spatele de perete, roşu la faţă.

— Jur că aici era!

— Am văzut-o, i-am zis lui Ben. Afară…

— Afară?

S-a aşezat pe marginea patului, gemând din cauza efortului.

— Pe autostradă.

Atunci a înţeles.

— Ringer. Se duce după Ringer.

A lovit puternic cu palma în saltea.

— La dracu'!

— Mă duc după ea, a zis Dumbo.

Ben a ridicat mâna.

— Poundcake! a strigat.

Puştiul uriaş se putea auzi venind. Podeaua gemea sub paşii lui. A băgat capul pe uşă şi Ben a zis:

— Teacup a şters-o. După Ringer. Prinde-o şi adu-o înapoi.

Poundcake a plecat greoi şi podeaua a spus „Mulţumesc!”.

Ben şi-a prins la brâu tocul armei.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Preiau postul lui Poundcake până se întoarce cu nemernica aia mică. Tu stai cu Nugget, Sam adică. În fine. Trebuie să ne hotărâm la un nume şi să-l folosim numai pe ăla.

Îi tremurau degetele. Febră. Frică. Câte puţin din fiecare.

Dumbo a deschis gura şi a închis-o la loc, fără să scoată vreun sunet. Ben a observat.

— Pe loc repaus, Bo. Nu e vina ta.

— Stau eu pe hol, a zis Dumbo. Rămâi tu aici. N-ar trebui să stai în picioare.

A ieşit din cameră înainte ca Ben să-l poată opri. Ben mă privea cu ochi sticloşi, scânteind din cauza febrei.

— Nu cred că ţi-am spus, a început el. Când am fugit în Dayton, Vosch a trimis două plutoane după noi să ne vâneze. Dacă mai erau pe teren când a explodat tabăra…

N-a terminat ce-avea de gând să spună. Ori s-a gândit că nu mai era nevoie, ori n-a mai putut. S-a ridicat în picioare. S-a clătinat. M-am îndreptat spre el şi şi-a sprijinit braţul de umerii mei fără să se jeneze. N-am cum s-o spun mai frumos: Ben Parish mirosea a boală. Mirosul acru al infecţiei şi al transpiraţiei stătute. Pentru prima dată de când descoperisem că nu era un cadavru, m-am gândit că se putea transforma într-unul.

— Treci înapoi în pat, i-am spus.

A clătinat din cap, apoi mâna i-a alunecat de pe umărul meu şi Ben a căzut pe spate, a atins marginea saltelei cu fundul şi a alunecat pe podea.

— Am ameţit, a murmurat. Ia-l pe Nugget şi adu-l aici cu noi.

— Sam, putem să-i spunem Sam?

De fiecare dată când auzeam Nugget, mă ducea cu gândul la McDonald’s *drive-thru* şi cartofii prăjiţi fierbinţi şi *smoothie*-urile de banane şi căpşuni şi McCafé Frappé Mocha cu topping de frişcă şi ciocolată presărată pe deasupra.

Ben a zâmbit. Şi zâmbetul lui luminos pe chipul acela devastat mi-a frânt inima.

— Aşa o să-i spunem, a zis.

Sam abia dacă a oftat când l-am luat din pat şi l-am dus în camera lui Ben. L-am pus în patul lui Teacup rămas liber, l-am învelit, i-am atins obrajii cu dosul mâinii, un vechi obicei rămas din vremea molimei. Ben era tot pe podea, cu capul lăsat pe spate, uitându-se fix în tavan. M-am îndreptat spre el, dar mi-a făcut semn cu mâna să nu mă apropii.

— Fereastra, a icnit. Acum suntem orbi pe o parte. Mulţumesc mult, Teacup…

— De ce-o fi şters-o aşa…?

— De la Dayton încoace a stat lipită de Ringer ca un peşte-pilot.

— Nu le-am văzut decât certându-se.

Mă gândeam la cearta din cauza şahului, la moneda care a lovit-o pe Teacup în cap şi la „Te urăsc, chiar te urăsc!”

— E o linie fină, a chicotit Ben.

Am aruncat o privire spre parcare. Asfaltul strălucea ca onixul. „Lipită de ea ca un peşte-pilot.“ M-am gândit la Evan furişându-se în spatele uşilor şi prin colţuri. M-am gândit la acel lucru nepătat care dăinuie, m-am gândit că singurul lucru care ne poate salva, ne poate şi ucide.

— N-ar trebui să stai aşa pe podea, l-am certat. În pat e mai cald.

— Mda, cu o jumătate de jumătate de jumătate de grad. Asta e nimic, Sullivan. E ca un guturai, faţă de molimă.

— Te-ai molipsit?

— O, da. În tabăra de refugiaţi de lângă baza Wright-Patterson. După ce au preluat baza, m-au târât acolo, au

pompat antivirale în mine, apoi mi-au pus o puşcă-n mână şi m-au trimis să omor nişte oameni. Dar tu?

Un crucifix strâns într-o mână însângerată. „Poţi să mă termini sau să mă ajuţi.“ Soldatul din spatele lăzilor frigorifice a fost primul. Ba nu. Tipul care l-a împuşcat pe Crisco în groapa de cenuşă a fost primul. Deci doi, şi apoi Amuţitorii, cel pe care l-am împuşcat chiar înainte să-l găsesc pe Sam şi cel pe care l-am împuşcat înainte să mă găsească Evan. Patru, aşadar. Am uitat pe cineva? Mormanul de cadavre creşte şi le pierzi şirul. *O, Doamne, le pierzi şirul.*

— Eu am omorât patru oameni, am zis încet.

— Mă refeream la molimă.

— Nu m-am îmbolnăvit. Mama, în schimb…

— Şi tatăl tău?

— Altfel de molimă, am zis.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Vosch. Vosch l-a omorât.

I-am povestit despre Tabăra Groapa de Cenuşă. Humvee-urile şi camioanele pline cu soldaţi. Apariţia suprarealistă a autobuzelor şcolare. „Numai copiii. Avem loc numai pentru cei mici.“ Adunarea celorlalţi în barăci şi tata trimiţându-mă cu prima mea victimă să-l găsesc pe Crisco. Apoi tata în ţărână, Vosch deasupra lui, privindu-l de sus, şi eu ascunzându-mă în pădure, în timp ce tata îmi spunea fără cuvinte: „Fugi.“

— Ciudat că nu te-au îmbarcat într-un autobuz, a zis Ben. Dacă scopul era să formeze o armată de puştani cu creierul spălat.

— Majoritatea erau copii mici, de vârsta lui Sam, chiar mai mici.

— În tabără îi separau pe cei sub cinci ani, îi ţineau în buncăr…

Am aprobat din cap.

— Am dat peste ei.

În buncăr, ridicând feţele spre mine în timp ce îl căutam pe Sam.

— Ceea ce te face să te întrebi: de ce să-i ţină acolo? a zis Ben. Doar dacă nu cumva Vosch se aşteaptă la un război de durată.

A spus-o de parcă s-ar fi îndoit că ăsta era motivul. Bătea darabana cu degetele pe saltea.

— Ce dracu' se-ntâmplă cu Teacup? Trebuiau să se fi întors până acum.

— Mă duc să verific, am zis.

— Te duci pe dracu'. Începe să semene a scenariu de film horror. Ştii? Când dispar unul câte unul. Hai, hai. Încă cinci minute.

Am tăcut amândoi, ascultând cu atenţie. Dar nu se auzea decât vântul şoptind prin ferestrele prost izolate şi zgomotul constant al şobolanilor zgrepţănând în pereţi. Teacup era obsedată de ei. Le-am ascultat ore în şir pe ea şi pe Ringer cum puneau la cale dispariţia şobolanilor. Tonul enervant, de predică, al lui Ringer explicând cum populaţia şobolanilor scăpase de sub control: erau mai mulţi şobolani în hotel decât gloanţe.

— Şobolani, a zis Ben, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Şobolani, şobolani, şobolani. Sute de şobolani. Mii de şobolani. Mai mulţi şobolani decât noi. Planeta şobolanilor.

A început să râdă răguşit. Poate că delira.

— Ştii ce mă scoate din minţi? Faptul că Vosch mi-a spus că ne supravegheau de câteva secole. Cum e posibil? Adică, înţeleg cum e *posibil,* dar nu înţeleg de ce nu ne-au atacat *atunci.* Câţi oameni erau pe Pământ pe vremea când se construiau piramidele? De ce să aştepţi până când există şapte miliarde de oameni răspândiţi pe toate continentele cu o tehnologie ceva mai avansată decât suliţe şi bâte? De dragul provocării? N-a sosit timpul să extermini paraziţii din noua ta casă până ce paraziţii nu te depăşesc numeric. Dar Evan? A spus ceva despre asta?

Mi-am dres vocea.

— A spus că nu cădeau de acord dacă să ne extermine sau nu.

— Aha. Aşa că poate au dezbătut şase mii de ani. Au

frecat menta pentru că nu se puteau hotărî, până când cineva a zis „Ce naiba, hai să-i terminăm pe nemernicii ăştia!“.

— Nu ştiu. Nu am toate răspunsurile.

Mă simţeam cumva în defensivă. Ca şi cum faptul că-l *ştiam* pe Evan însemna că *ştiu* totul.

— Vosch se poate să fi minţit, mă gândesc, a spus Ben gânditor. Nu ştiu de ce, ca să ne înnebunească. Pe mine m-a înnebunit de la început.

S-a uitat la mine pentru un moment, apoi şi-a mutat privirea.

— N-ar trebui să recunosc, dar l-am venerat pe individ. Credeam că era…

Şi-a rotit mâna în aer, căutându-şi cuvintele.

— Cel mai bun dintre noi.

Începuseră să-i tresară umerii. La început am crezut că poate era din cauza febrei, dar apoi m-am gândit că poate e altceva, aşa că mi-am părăsit postul de la fereastră şi m-am apropiat de el.

Să te descarci nervos e o chestie intimă în cazul băieţilor. Niciodată nu te lasă să-i vezi plângând, ar însemna că sunt slabi, moi, copilaşi, pămpălăi. Nu e deloc bărbăteşte şi aşa mai departe. Nu mi l-aş fi putut imagina pe Ben Parish cel dinainte de Sosire plângând în faţa cuiva, tipul care avea totul, băiatul care era exact cum visau toţi băieţii să fie, cel care frângea inimi şi căruia nimeni nu i-o frânsese pe a lui.

M-am aşezat lângă el. Nu l-am atins. N-am zis niciun cuvânt. Era acolo unde era iar eu eram acolo unde eram.

— Îmi pare rău, a zis.

Am clătinat din cap.

— N-ai de ce.

Şi-a şters obrajii pe rând cu dosul palmei.

— Ştii ce mi-a spus? Mai degrabă, ce mi-a promis. Mi-a promis că o să mă golească. Că o să mă golească şi o să mă umple cu ură. Dar şi-a încălcat promisiunea. Nu m-a umplut cu ură. M-a umplut cu speranţă.

Am înţeles. În buncăr, un miliard de feţe populând

infinitul, şi ochii lor căutându-i pe-ai mei, şi întrebarea din acei ochi, prea îngrozitoare pentru a fi rostită: *O să supravieţuiesc?* Totul se leagă. Ceilalţi au înţeles asta, au înţeles-o mai bine decât majoritatea dintre noi. Nu există speranţă fără credinţă, nu există credinţă fără speranţă, nu există dragoste fără încredere, nu există încredere fără dragoste. Elimină una dintre acestea şi tot castelul omenesc de cărţi de joc se prăbuşeşte.

Era ca şi cum Vosch *ar fi vrut* ca Ben să descopere adevărul. Dar în ce scop? Dacă voiau să ne anihileze, de ce nu continuau pur şi simplu să ne anihileze. Probabil că existau o duzină de metode de a scăpa de noi rapid, dar au ales o metodă în cinci valuri de oroare sporită. *De ce?*

Până acum, crezusem că Ceilalţi nu simţeau nimic pentru noi în afară de dispreţ amestecat poate cu niţel dezgust, cam ce simţim noi faţă de şobolani şi gândaci şi ploşniţe şi alte forme inferioare de viaţă. „Nu e nimic personal, oamenilor, dar trebuie să dispăreţi.” Nu mă gândisem că putea fi ceva absolut personal. Că uciderea nu era suficientă.

— Ne urăsc, am zis atât către mine, cât şi către Ben.

Ben m-a privit mirat. Iar eu l-am privit speriată.

— Altă explicaţie nu există.

— Nu ne urăsc, Cassie, a zis el blând, aşa cum vorbeşti cu un copil speriat. Pur şi simplu noi avem ceea ce-şi doresc ei.

— Nu.

Deja aveam obrajii plini de lacrimi. Al Cincilea Val avea o singură explicaţie. Orice alt motiv ar fi fost absurd.

— Nu e vorba despre alungarea noastră de pe planetă, Ben. E vorba despre distrugerea noastră.

13

— Gata, a expirat timpul, a zis Ben.

Într-o clipă a fost în picioare, dar n-a ajuns prea departe.

Abia se ridicase, că a şi căzut în fund. Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Mă duc eu.

Şi-a lovit coapsa cu palma.

— Nu pot permite să se întâmple asta, a mormăit când am deschis uşa şi am scos capul pe hol.

Ce nu poate permite să se întâmple? Să-i piardă pe Teacup şi Poundcake? Să ne piardă pe toţi, pe rând? Să piardă lupta împotriva rănilor? Sau să piardă războiul în general?

Nu era nimeni pe hol.

Mai întâi Teacup. Apoi Poundcake. Acum Dumbo. Dispăream mai repede decât excursioniştii dintr-un film de groază.

— Dumbo! am strigat încet.

Ridicolul nume a reverberat în aerul rece, nemişcat. Prin minte mi se perindau toate posibilităţile. Cineva l-a omorât în linişte şi apoi i-a ascuns corpul; a fost capturat; a văzut sau a auzit ceva şi s-a dus să cerceteze; s-a dus să facă pipi.

Am mai rămas câteva secunde pe hol, în caz că ultima variantă era cea adevărată. Când am văzut că holul rămânea pustiu, m-am întors în cameră. Ben era în picioare, verificându-şi încărcătorul de la M16.

— Nu mă pune să ghicesc, a zis. Nu mai contează. Nu e nevoie să ghicesc.

— Stai aici cu Sam. Mă duc eu.

S-a oprit la jumătate de centimetru de nasul meu.

— Îmi pare rău, Sullivan. E fratele tău.

Am înţepenit. Camera era îngheţată, dar sângele meu era şi mai rece. Glasul lui era aspru, plat, lipsit de orice emoţie. „Zombi. De ce ţi se spune Zombi, Ben?“

Apoi a zâmbit, un zâmbet foarte, foarte à la Ben Parish.

— Puştii de-afară – cu toţii sunt fraţii mei.

A trecut pe lângă mine şi s-a îndreptat împleticindu-se spre uşă. Situaţia avansa rapid de la imposibil de periculoasă la periculos de imposibilă. N-am văzut nicio altă

posibilitate. M-am întins peste patul lui Ben şi l-am prins pe Sam de umeri. L-am zgâlţâit puternic. S-a trezit suspinând uşor. I-am pus mâna la gură ca să nu mai facă zgomot.

— Sams! Fii atent! Ceva nu e în regulă!

Mi-am scos Lugerul din portarmă şi i l-am pus în mână. Ochii i s-au mărit de frică şi de încă ceva ce aducea, în mod enervant, a bucurie.

— Eu şi Ben trebuie să mergem să verificăm ce se întâmplă. Pune zăvorul – ştii care e zăvorul?

Ochi-mari a confirmat.

— Şi pune un scaun sub clanţă. Te uiţi prin gaura cheii. Să nu laşi…

Chiar trebuia să-i spun pe litere *totul*?

— Sams, e important, foarte important. Ştii cum îi deosebim pe tipii răi de cei buni? Tipii răi trag în noi.

Cea mai bună lecţie pe care mi-a dat-o tata vreodată. L-am sărutat pe Sam pe cap şi l-am lăsat acolo.

Uşa s-a închis în urma mea. Am auzit zăvorul lăsându-se. „Bravo." Ben era la jumătatea holului. Mi-a făcut semn să vin lângă el. Şi-a lipit buzele fierbinţi din cauza febrei de urechea mea:

— Verificăm camerele, apoi mergem jos.

Eram o echipă. Am pornit înainte, cu Ben ţinându-mi spatele. La Hotelul Walker funcţiona politica uşilor deschise: toate încuietorile fuseseră sparte la un moment dat, pe când supravieţuitorii căutau un loc de refugiu în timpul Valurilor. Era de ajutor şi faptul că Hotelul Walker era perfect pentru familiile cu buget restrâns. Camerele abia dacă erau de mărimea casei lui Barbie. Treizeci de secunde să verificăm o cameră. Patru minute să le verificăm pe toate.

Când ne-am întors pe hol, Ben şi-a lipit iarăşi buzele de urechea mea:

— Casa liftului.

S-a lăsat pe un singur genunchi în faţa uşilor liftului. Mi-a făcut semn să verific uşa care dădea spre scări şi apoi şi-a scos cuţitul de luptă cu lama de douăzeci şi cinci de

centimetri şi a început să-l înfigă prin crăpături. „Ah“, m-am gândit. „Vechea schemă cu ascunsul în casa liftului.” Şi-atunci eu de ce mai trebuia să verific scările? Ben a deschis uşile şi mi-a făcut vânt înăuntru.

Am văzut cabluri ruginite şi o grămadă de praf şi am simţit un miros de ceva ce am presupus că era un şobolan mort. Am sperat că era un şobolan mort. Ben a făcut semn spre întunericul de dedesubt şi atunci am înţeles. Nu verificam casa liftului, o foloseam.

— Verific scările, mi-a şoptit la ureche. Tu rămâi în lift. Aşteaptă semnalul meu.

Şi-a proptit un picior într-o uşă şi s-a aplecat pe spate către cealaltă, ca să le ţină deschise pe ambele. A pipăit spaţiul îngust dintre coapsa lui şi margine. Fără cuvinte, mi-a zis „Haide“. Am păşit cu grijă peste picioarele lui, m-am aşezat în fund şi mi-am lăsat picioarele în afară, peste margine. Liftul părea să fie undeva la treizeci de kilometri mai jos. Ben a zâmbit încurajator: „Nu-ţi face griji, Sullivan, nu-ţi dau drumul să cazi.“

Am înaintat puţin, până când am ajuns cu fundul la spaţiul deschis. Nu, n-o să meargă. M-am tras înapoi pe margine şi m-am aşezat în genunchi. Ben m-a prins de talie şi mi-a făcut semn cu mâna liberă că totul e în regulă. M-am târât în genunchi pe peretele casei liftului, ţinându-mă de margine cu braţele întinse la maxim. „Bine, Cassie. Acum trebuie să-ţi dai drumul. Ben o să te ţină. Da, prostănaco, dar Ben e rănit şi are aproape tot atâta forţă cât un copil de trei ani. Când o să-ţi dai drumul, greutatea ta o să-l tragă în jos şi o să cădeţi amândoi. O să aterizeze peste tine şi o să-ţi rupă gâtul şi apoi o să sângereze până la moarte deasupra corpului tău paralizat...”

Ah, la dracu’.

Mi-am dat drumul. L-am auzit pe Ben icnind, dar nu m-a scăpat şi nici nu s-a prăbuşit peste mine. S-a aplecat de mijloc ca să mă lase pe mine în jos, până când i-am văzut linia capului în deschizătură, cu faţa ascunsă în umbră. Simţeam sub degetele de la picioare tavanul liftului. I-am

făcut un semn că totul e OK, deşi nu ştiam dacă-l poate vedea. Trei secunde. Patru. Şi apoi mi-a dat drumul.

M-am lăsat în genunchi şi am început să pipăi în jur după trapa de intrare. Ceva unsuros, şi o grămadă de praf unsuros.

Înainte să existe electricitatea, luminozitatea se măsura în funcţie de durata unei lumânări. Lumina de acolo era cam jumătate de jumătate de lumânare.

Apoi uşile de deasupra mea s-au închis şi luminozitatea a scăzut la zero.

„Mulţumesc, Parish. Puteai să aştepţi până găseam trapa.”

Şi când am găsit-o, încuietoarea era blocată, probabil ruginise. Am făcut un gest să-mi iau Lugerul, gândindu-mă că i-aş fi putut folosi capătul mai gros ca pe un ciocan, dar apoi mi-am amintit că îmi lăsasem pistolul semiautomat în grija fratelui meu în vârstă de cinci ani. Mi-am scos cuţitul de luptă din teaca prinsă de gleznă şi am izbit de trei ori puternic cu mânerul în încuietoare. Metalul a scârţâit. A scârţâit extrem de tare. „Şi cam asta a fost cu furişatul.” Dar încuietoarea a cedat. Am deschis trapa, ceea ce a cauzat un alt scârţâit foarte puternic, de data asta din cauza balamalelor ruginite. „Bine, ţi se pare ţie că se aude foarte tare, pentru că eşti chiar aici, în genunchi. Dincolo de casa liftului probabil că s-a auzit ca un chiţăit de şoarece. Nu fi paranoică!” Tata avea o vorbă despre paranoia. Nu mi s-a părut niciodată prea amuzantă, mai ales după ce-am auzit-o de vreo două mii de ori: „Sunt paranoic fiindcă toată lumea e împotriva mea.“ Mă gândeam pe atunci că e doar o glumă. Nu un semn rău.

Am sărit în bezna din lift. „Aşteaptă semnalul meu.“ Care semnal? Ben pierduse din vedere să stabilească unul. Mi-am lipit urechea de crăpătura dintre uşile reci de metal şi mi-am ţinut respiraţia. Am numărat până la zece. Am respirat. Am numărat iar până la zece. Am respirat. După ce am numărat de şase ori şi am respirat de patru fără să aud nimic, am început să mă neliniştesc. Ce se întâmpla

acolo? Unde era Ben? Unde era Dumbo? Mica noastră echipă era dezmembrată pe de-a rândul. Făcuserăm o mare greşeală despărţindu-ne, dar de fiecare dată nu avuseserăm de ales. Eram învinşi. Cineva reuşise asta incredibil de uşor.

Sau poate mai mulţi. „După ce am fugit în Dayton, Vosch a trimis două plutoane după noi.“

Asta era. Sigur asta era. Unul dintre plutoane, sau poate chiar ambele ne descoperiseră ascunzătoarea. Am aşteptat prea mult aici.

„Aşa e, şi de ce ai aştepta, Cassiopeia Sfidare Sullivan? A da, pentru că un tip care e mort deja ţi-a promis că o să te găsească. Aşa că ai închis ochii şi ai sărit de pe stâncă în adânc şi acum eşti şocată că nu e nicio saltea pufoasă dedesubt? E vina ta. Orice s-ar întâmpla acum. E responsabilitatea ta.“

Liftul nu era mare, dar în întunericul ca smoala părea cât un stadion de fotbal. Eram într-o groapă imensă, fără lumină, fără să aud niciun sunet, într-un spaţiu gol lipsit de viaţă şi lumină, încremenită pe loc, paralizată de teamă şi îndoială. Ştiind – fără să-mi dau seama de unde ştiam – că semnalul lui Ben nu urma să vină. Înţelegând – fără să-mi dau seama cum înţelegeam – că nici Evan nu urma să apară.

Nu ştii niciodată când o să iasă adevărul la lumină. Nu poţi alege momentul. Momentul te alege pe tine. Avusesem la dispoziţie zile întregi să înfrunt adevărul care mă înfrunta la rândul lui acum, în locul acela rece şi întunecat, şi refuzasem. Nu voiam să ştiu. Aşa că adevărul s-a hotărât să vină după mine.

Când m-a atins în ultima noapte petrecută împreună, între noi nu mai era niciun spaţiu, niciun loc unde să se sfârşească el şi să încep eu, iar acum nu mai era niciun spaţiu între mine şi întunericul gropii. Îmi promisese că o să mă găsească. „Nu te găsesc eu întotdeauna?” Şi l-am crezut. După ce nu crezusem nimic din ce-mi spusese din clipa în care l-am cunoscut, pentru prima dată, i-am crezut

ultimele cuvinte pe care le-a rostit.

Mi-am lipit faţa de uşile reci de metal. Am avut o senzaţie de cădere, kilometri şi kilometri de aer sub mine. N-o să mă opresc niciodată din cădere. „Eşti o efemeridă. Eşti aici o zi şi apoi dispari.“ Nu. Sunt tot aici, Evan. Tu eşti cel care a dispărut.

„Ai ştiut ce-o să se întâmple din clipa în care am plecat de la fermă“, şoptesc în întuneric. „Ştiai că urma să mori. Şi ai continuat.“

Nu mai puteam sta în picioare. Nu aveam de ales. Am alunecat în genunchi. Cădere. Cădere. N-o să mă opresc niciodată din cădere.

Dă-ţi drumul, Cassie. Dă-ţi drumul.

„Să-mi dau drumul? Cad. Cad, Evan.“

Dar ştiam ce voia să spună.

N-o să-i dau drumul niciodată. Nu cu adevărat. Mi-am spus de o mie de ori pe zi că nu se poate să fi supravieţuit. Mi-am ţinut singură predici despre cum întârzierea în hotelul ăsta părăginit era inutilă, periculoasă, nebunească, suicidală. Dar m-am agăţat de promisiunea lui, pentru că a renunţa la promisiune, ar fi însemnat să renunţ la *el.*

„Te urăsc, Evan Walker“, am şoptit în întuneric.

Din adâncul întunericului – şi din întunericul însuşi – tăcere.

„Nu mă pot întoarce, Cassie. Nu pot merge mai departe. Nu pot rămâne. Nu pot pleca. Nu pot, nu pot, nu pot. Ce poţi să faci? Ce poţi să faci?“

Mi-am ridicat privirea. „Bun, pot să fac asta.“

M-am ridicat în picioare. „Bun, şi asta.“

Mi-am încordat umerii şi mi-am strecurat vârfurile degetelor între cele două uşi.

„Ies afară, acum“ am spus în tăcerea apăsătoare. „Îi dau drumul.“

Am forţat uşile să se deschidă. Lumina a inundat vidul, devorând şi cele mai mici umbre, până la ultima.

14

Am păşit în hol, minunata noastră lume nouă în microcosmos. Sticlă fărâmiţată. Tot felul de gunoaie adunate prin colţuri, cum ar fi frunze uscate suflate acolo de vânt. Gândaci morţi căzuţi pe spate, cu picioarele curbate. Ger aprig. Atâta linişte încât sunetul propriei respiraţii e singurul lucru care se poate auzi. După dispariţia Murmurului, a rămas doar Tăcerea.

Nici urmă de Ben. Undeva între etajul doi şi scări probabil că i s-a întâmplat ceva, şi nu a fost ceva de bine. M-am îndreptat spre uşa care dădea către scări, ţinându-mi în frâu instinctul de a alerga înapoi la Sam înainte să dispară şi el la fel ca Ben, Dumbo, Poundcake şi Teacup, la fel ca 99,9% din populaţia Pământului.

Gunoaiele trosneau sub bocanc. Aerul rece îmi ardea faţa şi mâinile. Ţineam mâinile încleştate pe armă clipind des din cauza luminii slabe a stelelor, care mi se părea extrem de puternică după bezna din lift.

„Încet. Încet. Fără greşeli.”

Uşa dinspre scări. Am stat vreo treizeci de secunde cu urechea lipită de ea, cu mâna pe clanţa de metal, dar nu mi-am auzit decât bătăile inimii. Foarte încet, am apăsat clanţa şi am crăpat uşa foarte puţin, doar atât cât să pot arunca o privire. Întuneric absolut. Linişte absolută.

„Fir-ar să fie, Parish. Unde dracu’ eşti?“

Nu aveam altă soluţie decât să urc. M-am strecurat în casa scării. *Pe furiş*: uşa s-a trântit în urma mea. M-am cufundat în întuneric, dar de data asta eram hotărâtă să-l ţin în afară, acolo unde trebuia să fie, nu în mine.

În aerul stătut plutea mirosul morţii. Vreun şobolan, mi-am zis. Sau vreun raton, sau alt animal din pădure care a rămas blocat aici. Am călcat cu bocancul pe ceva moale. Nişte oscioare au trosnit. Mi-am curăţat bocancul de resturile scârboase de marginea unei trepte; nu voiam să alunec, să mă dau de-a dura până jos, să-mi rup gâtul, să zac neajutorată până când mă găsea cel care bântuia pe

acolo şi-mi trăgea un glonţ în cap. N-ar fi fost prea bine.

Am ajuns la jumătatea scărilor, „încă puţin, respiră adânc, aproape ai ajuns“, când s-a auzit o împuşcătură, urmată de încă una, şi-apoi de a treia, apoi o rafală, de parcă cel care trăgea îşi golea încărcătorul. Am coborât rapid scările, m-am năpustit pe uşă şi am alergat pe hol spre camera căreia acum îi lipsea uşa, camera în care îl lăsasem pe fratele meu mai mic, dar m-am împiedicat de ceva, ceva moale pe care nu-l zărisem în goana mea nebună după Sam, şi-am zburat prin aer, aterizând pe mocheta subţire, m-am ridicat rapid, m-am uitat în urmă şi l-am văzut pe Ben Parish zăcând inert, cu braţele desfăcute, cu o pată neagră şi umedă de sânge pe hanoracul lui ridicol şi apoi Sam a ţipat şi mi-am zis „nu e prea târziu, nu e prea târziu” şi „acum vin nemernicule, acum vin“ şi în cameră s-a ivit o umbră înaltă deasupra siluetei micuţe ale cărei degeţele apăsau neputincioase pe trăgaciul armei rămase fără gloanţe.

Am tras. Umbra s-a întors spre mine, apoi s-a aplecat în faţă, căzând la picioarele mele.

Mi-am proptit piciorul pe gâtul lui şi apoi i-am sprijinit ţeava puştii de ceafă.

— Scuze, am icnit – rămăsesem fără aer. Dar ai greşit camera.

III
Ultima stea

15

În copilărie, visa bufniţe.

Nu se mai gândise la visele acelea de ani de zile. Acum, când simte cum i se scurge viaţa din el, amintirea îi revine în minte.

Nu e deloc plăcută.

Pasărea se aşeza pe pervazul ferestrei, uitându-se fix în camera lui, cu ochii ei galbeni, strălucitori. Ochii clipeau rar, ritmic. În afară de asta, bufniţa nu făcea nicio altă mişcare.

Se uita la bufniţa care-l ţintuia cu privirea, paralizat de o frică pe care nu o înţelegea, fără să fie în stare să îşi strige mama. După aceea se simţea rău, îi era greaţă, era ameţit, avea febră, iar senzaţia neliniştitoare şi iritantă că este urmărit persista toată ziua.

Când a împlinit treisprezece ani, visele au încetat. Se trezise, nu mai era nevoie ca adevărul să rămână ascuns. Când a sosit timpul, sinele său trezit a avut nevoie de darul pe care i-l făcuse „bufniţa”. A înţeles scopul viselor pentru că propriul său scop fusese revelat.

„Pregăteşte-te. Pregăteşte calea.”

Bufniţa fusese o minciună folosită pentru a proteja psihicul fragil al gazdei umane. După trezire, o altă minciună i-a luat locul: propria sa viaţă. Umanitatea lui era o minciună, o mască, un vis cu bufniţe în întuneric.

Acum murea. Şi minciuna murea odată cu el.

Nu simţea nicio durere. Nu simţea frigul aspru. I se părea că pluteşte pe o mare caldă, nesfârşită. Semnalele de alarmă emise de nervi către centrii durerii fuseseră anihilate. Această trecere uşoară, fără durere, a corpului său uman în inconştienţă avea să fie darul final.

Şi apoi, după moartea ultimei fiinţe umane: renaşterea. Un nou corp uman neîmpovărat de amintirea faptului de a fi fost om. Nu-şi va mai aminti ultimii optsprezece ani. Amintirile şi emoţiile acestora se vor pierde pentru totdeauna – şi nu se putea face nimic în privinţa agoniei care venea odată cu conştientizarea acestui fapt.

„Pierdut. Totul va fi pierdut.”

Amintirea chipului ei. „Pierdută.” Timpul petrecut cu ea. „Pierdut.” Bătălia între ceea ce era şi ceea ce pretindea că este. „Pierdută.”

În liniştea pădurii albite de zăpadă, plutind pe o mare nesfârşită, a ajuns la ea, şi ea i-a scăpat.

Ştia că aşa o să se întâmple. Ştiuse dintotdeauna. De când o găsise blocată în zăpadă, o salvase de acolo şi o vindecase, ştia că preţul va fi moartea lui. Virtuţile sunt vicii acum, şi moartea este preţul iubirii. Nu moartea trupului său. Trupul său era o minciună. Adevărata moarte. Moartea umanităţii sale. Moartea sufletului său.

În pădure, în frigul aprig, pe marea nesfârşită, şoptindu-i numele, încredinţând amintirea ei vântului, îmbrăţişării copacilor, lăsând-o în grija stelelor credincioase cu acelaşi nume, pur şi etern, în care este cuprins însuşi universul de necuprins:

Cassiopeia.

16

Îl durea totul când s-a trezit.

Simţea o durere atroce în cap, piept, mâini, gleznă. Îi ardea pielea. Se simţea de parcă ar fi fost scufundat în apă fierbinte.

Deasupra lui stătea cocoţată pe o creangă o pasăre – o cioară care-l privea cu o indiferenţă regală. Lumea aparţinea ciorilor acum, s-a gândit. Ceilalţi erau intruşi, nu mai aveau mult timp de stat aici.

Printre crengile desfrunzite de deasupra sa vedea un fir

de fum ridicându-se în aer: un foc de tabără. Se simţea miros de carne friptă în tigaie.

Stătea sprijinit de un copac, acoperit cu o pătură groasă de lână şi cu o haină de iarnă sub cap rulată drept pernă. Şi-a ridicat capul încet, cam cu un centimetru, dar şi-a dat seama imediat că nu era o ideea prea bună să facă vreo mişcare.

A apărut o femeie înaltă cărând un braţ de lemne şi apoi a dispărut din raza privirii sale cât timp a pus lemnele pe foc.

— Bună dimineaţa.

Avea o voce joasă, veselă, oarecum familiară. S-a aşezat lângă el, cuprinzându-şi genunchii strânşi la piept cu mâinile. Şi chipul ei era familiar. Piele albă, blondă, trăsături de norvegiancă, semăna cu o prinţesă vikingă.

— Te cunosc, a şoptit el.

Simţea că îi arde gâtul. Ea i-a dus plosca de apă la buze şi el a băut îndelung.

— Asta e bine, i-a spus. Azi noapte delirai. Mi-am făcut griji ca nu cumva să ai ceva mai grav decât o comoţie.

S-a ridicat în picioare şi iarăşi a dispărut din raza privirii. S-a întors cu o tigaie. S-a aşezat lângă el şi a pus tigaia jos, între ei. Îl studia cu o indiferenţă la fel de trufaşă ca aceea a ciorii.

— Nu mi-e foame, a zis el.

— Trebuie să mănânci.

Nu-l ruga, enunţa un fapt.

— Iepure proaspăt. Am făcut tocană.

— Cât de rău e?

— Nu e rău deloc. Gătesc foarte bine.

El a dat din cap şi a încercat să zâmbească. Dar ea ştia la ce se referise.

— E destul de rău, i-a zis. Şaisprezece oase rupte, fractură craniană, arsuri de gradul doi aproape pe tot corpul. Dar nu ţi s-a ars părul. Asta e vestea bună.

Femeia a luat nişte tocană în lingură, şi-a apropiat lingura de buze, a suflat uşor, apoi a gustat puţin de pe

margine.

— Care e vestea rea? a întrebat el.

— Ai glezna fracturată. Destul de rău. O să dureze ceva până se vindecă. Restul…

A dat din umeri, a mai gustat din tocană, şi-a ţuguiat buzele.

— Mai trebuie sare.

A privit-o scotocind prin rucsac, căutând sarea.

— Grace, a spus el blând. Numele tău e Grace.

— Unul dintre ele, a zis femeia.

Apoi şi-a spus numele adevărat, cel pe care-l purta de zece mii de ani.

— Trebuie să recunosc. Îmi place mai mult Grace. E mult mai uşor de pronunţat.

A amestecat în tocană. I-a dat şi lui să guste. El şi-a strâns buzele. Numai gândul de a mânca şi… Ea dat din umeri şi a mai luat o înghiţitură.

— Am crezut că erau resturi de la explozie, a continuat ea. Nu m-am aşteptat să găsesc o capsulă de salvare – ori pe tine într-una din ele. Ce s-a întâmplat cu sistemul de orientare? L-ai dezactivat?

El a cumpănit bine înainte să răspundă.

— S-a defectat.

— S-a defectat?

— S-a defectat, a repetat el mai tare.

Simţea că îi arde gâtul. Ea i-a ţinut plosca în timp ce el a băut pe săturate.

— Nu prea mult, l-a avertizat. O să ţi se facă rău.

Îi picura apă pe bărbie şi ea l-a şters.

— Baza a fost compromisă, a spus el.

— Cum? a întrebat ea, părând surprinsă.

— Nu ştiu sigur, a zis el clătinând din cap.

— Ce căutai acolo? Asta e chestia ciudată.

— Am urmărit pe cineva.

Nu mergea prea bine. Pentru o persoană a cărei întreagă viaţă fusese o minciună, minţitul nu era lucru uşor pentru el. Ştia că Grace nu ar fi ezitat să-i extermine corpul pe

care îl folosea acum dacă suspiciunea de „compromitere” s-ar fi extins şi asupra lui. Cu toţii cunoşteau riscurile învelişului uman. Folosirea unui corp cu un psihic uman însemna pericolul de a contracta viciile umane – precum şi virtuţile umane. Şi de departe mult mai periculoasă decât lăcomia, desfrâul, invidia sau orice altceva, era dragostea.

— Urmăreai pe cineva? Un om?

— N-am avut de ales.

Cel puţin asta era adevărat.

— Baza a fost compromisă. De un *om.*

Ea a clătinat din cap îngrijorată.

— Şi ţi-ai abandonat rondul ca să-l opreşti.

A închis ochii. Poate o să creadă că a leşinat. Mirosul tocanei îi făcea greaţă.

— Foarte ciudat, a zis Grace. A existat întotdeauna riscul compromiterii, dar „dinăuntrul” centrului de procesare. Cum se poate ca un om din sectorul tău să fi ştiut despre debarasare?

Nu mergea s-o facă pe mortul. A deschis ochii. Cioara nu se mişcase. Pasărea îl privea fix şi el şi-a amintit bufniţa de pe pervaz şi băieţelul care stătea în pat, şi teama.

— Nu cred că ea ştia.

— Ea?

— Da. A fost o… o femeie.

— Cassiopeia.

A privit-o cu asprime, fără să se poată reţine.

— De unde ştii…?

— Am tot auzit numele ăsta în ultimele trei zile.

— Trei zile?

Inima a început să-i bată mai repede. Trebuia să o întrebe. Dar cum? Dacă o întreba, ar fi devenit şi mai suspicioasă decât era deja. Ar fi fost o prostie să întrebe. Aşa că a zis:

— Cred că e posibil să fi evadat.

— Dacă a fugit, sunt sigură că o vom găsi, a spus Grace zâmbind.

A respirat uşurat, foarte încet. Grace n-ar avea niciun

motiv să mintă. Dacă ar fi găsit-o pe Cassie ar fi ucis-o şi n-ar fi avut niciun motiv să nu-i spună. Dar faptul că Grace nu o găsise nu dovedea faptul că mai era în viaţă: tot era posibil să nu fi supravieţuit.

Grace a început iarăşi să cotrobăie prin rucsac şi a scos de acolo o cutie de cremă.

— Pentru arsuri, i-a explicat.

Cu grijă, a dat pătura la o parte, expunându-i trupul gol în aerul rece. Deasupra lor, cioara şi-a înălţat capul negru, privindu-i.

Crema era rece. Mâinile ei erau calde. Grace îl scosese pe el din flăcări, el o scosese pe Cassie din zăpadă. O cărase printre troiene până la casa veche de la fermă, unde îi scosese hainele şi îi scufundase trupul îngheţat în apă caldă. Aşa cum mâinile lui Grace, alunecoase din cauza alifiei i se plimbau pe corp, la fel şi degetele lui se plimbaseră prin părul lui Cassie, curăţând-o de gheaţă. I-a scos glonţul în timp ce ea plutea în apa devenită roz din cauza sângelui. Glonţul menit să-i atingă inima. Glonţul lui. După ce a scos-o din apă şi i-a bandajat rana, a dus-o în camera surorii sale, întorcându-şi privirea în timp ce o îmbrăca în cămaşa de noapte a surorii sale. Cassie trebuie să fi fost îngrozită când şi-a dat seama că el o văzuse dezbrăcată.

Grace fixându-l cu privirea. El fixând cu privirea ursuleţul de pe plapumă. El o învelise pe Cassie cu plapuma până la bărbie. Grace îl învelise pe el cu pătura până la bărbie.

„O să supravieţuieşti”, i-a spus lui Cassie. Mai degrabă ca pe o rugăciune decât ca o promisiune.

— O să supravieţuieşti, i-a spus Grace.

„Trebuie să supravieţuieşti”, îi spusese el lui Cassie.

— Trebuie, i-a răspuns lui Grace.

Felul cum şi-a ridicat capul ca să-l privească, la fel ca cioara din copac, la fel ca bufniţa de pe pervaz.

— Cu toţii trebuie să supravieţuim, a zis Grace dând încet din cap. De asta am venit.

S-a aplecat şi l-a sărutat uşor pe obraz. Respiraţie caldă,

buze reci şi miros vag de fum. Buzele i-au alunecat de pe obraz pe buze. El a întors capul.

— De unde ai aflat cum o chema? i-a şoptit la ureche. Cassiopeia. De unde ştii că o chema Cassiopeia?

— I-am găsit cortul. Abandonat. Avea un jurnal…

— Aha. Şi aşa ai aflat că plănuia să atace baza.

— Da.

— Mda, atunci are sens. Spunea în jurnal *de ce* voia să atace baza?

— Avea un frate… luat dintr-o tabără de refugiaţi şi dus la Wright-Patterson… ea a evadat…

— Remarcabil. Apoi a reuşit să ne învingă forţele de apărare şi să distrugă în întregime centrul de comandă. Asta e încă şi mai remarcabil. Aproape că e de necrezut.

A luat tigaia, a vărsat-o în tufişuri şi s-a ridicat în picioare. Stătea în faţa lui, un colos blond de un metru optzeci. Avea obrajii roşii, poate din cauza frigului, poate din cauza sărutului.

— Odihneşte-te, i-a spus. Eşti destul de întremat ca să poţi călători. Plecăm deseară.

— Unde mergem? a întrebat-o Evan Walker.

— La adăpostul meu, a răspuns ea zâmbind.

17

La apusul soarelui, Grace a stins focul, şi-a pus în spate rucsacul şi puşca şi l-a ridicat pe Evan pe umeri, pentru un drum de douăzeci şi cinci de kilometri până la casa unde se adăpostise, în partea de sud a oraşului Urbana. Avea de gând să meargă pe autostradă ca să ajungă mai repede. Riscul era minim în această etapă a jocului: nu mai văzuse un om de săptămâni întregi. Cei pe care nu îi ucisese fuseseră luaţi de autobuze sau se refugiaseră din cauza atacului violent al iernii. Acum era vremea de graniţă. Într-un an, poate doi, dar sigur nu mai mult de cinci, n-o să mai fie nevoie să se furişeze, pentru că nu va mai exista pradă

pe care să o urmărească.

Temperatura scăzuse odată cu dispariţia soarelui. Nori zdrenţuroşi alergau pe cerul indigo, mânaţi de un vânt din nord care îi învolbura bretonul şi-i întorcea jucăuş gulerul gecii. Apăruseră primele stele, răsărise luna, iar drumul strălucea, o fâşie argintie răsucindu-se pe fundalul câmpurilor negre şi pustii, printre ruinele caselor demult abandonate.

S-a oprit la un moment dat să se odihnească, să bea apă şi să mai ungă arsurile lui Evan cu alifie.

— E ceva schimbat la tine, a murmurat ea. Ceva ce nu pot înţelege.

Îl atingea peste tot.

— Nu am avut o trezire prea uşoară, i-a spus el. Ştii asta.

Ea a mormăit încet.

— Pui ceva la cale, Evan, şi nu ştii să pierzi.

L-a învelit la loc în pătură. Şi-a trecut degetele prin părul lui, privindu-l intens în ochi.

— Îmi ascunzi ceva.

El a rămas tăcut.

— Am simţit, a spus ea. Din prima noapte, de când te-am scos dintre epave. Este o…, îşi căuta cuvintele. O cameră ascunsă în tine care înainte nu exista.

— Nu e nimic ascuns.

Vocea lui suna găunoasă, goală ca vântul.

Grace a început să râdă.

— N-ar fi trebuit să fii integrat, Evan Walker. Îţi pasă mult prea mult de ei pentru a putea fi unul dintre ei.

L-a ridicat la fel de uşor ca o mamă care îşi ia nou-născutul în braţe. Şi-a înălţat chipul spre cerul nopţii şi a oftat.

— O văd! Cassiopeia, regina nopţii, a spus ea lipindu-şi obrazul de fruntea lui. Vânătoarea noastră a ajuns la final, Evan.

Adăpostul lui Grace era o casă veche pe structură de lemn, cu un singur etaj, pe Autostrada 68, aflată chiar în mijlocul zonei ei de patrulare de zece kilometri pătraţi. În afara faptului că astupase cu scânduri ferestrele sparte şi reparase uşa de la intrare, lăsase casa exact aşa cum o găsise. Fotografii, amintiri de familie şi suveniruri prea mari pentru a putea fi cărate, obiecte de mobilier distruse, sertare deschise şi sute de alte obiecte pe care hoţii le consideraseră lipsite de valoare zăceau împrăştiate în fiecare cameră. Grace nu se deranjase să facă ordine. La venirea primăverii, odată cu lansarea celui de-Al Cincilea Val, va fi plecată deja.

L-a dus pe Evan în al doilea dormitor din fundul casei, în camera copiilor, cu tapet albastru deschis şi jucării împrăştiate pe jos şi cu o machetă a sistemului solar atârnând trist din tavan. L-a întins într-unul dintre cele două paturi identice. Un copil îşi încrustase iniţialele pe tăblia patului: *K.M.* Kevin? Kyle? Camera micuţă mirosea a molimă. Nu era prea multă lumină – Grace astupase şi aici ferestrele cu scânduri – dar vederea lui era mai ascuţită decât aceea obişnuită a unui om, şi Evan putea vedea petele întunecate de sânge cu care fusese împroşcat tapetul albastru, în timpul chinurilor morţii cuiva.

Ea a ieşit din cameră şi s-a întors peste câteva minute cu alifie şi faşă pentru pansament. L-a bandajat rapid, de parcă ar fi avut o treabă presantă în altă parte. N-a scos o vorbă până nu a terminat.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat Grace. Vrei ceva de mâncare? Ai nevoie la baie?

— Haine.

— Nu e o idee prea bună, a spus ea clătinând din cap. După o săptămână pentru porţiunile arse. Două sau trei pentru gleznă.

„N-am trei săptămâni la dispoziţie. Şi trei zile e prea mult.”

Pentru prima dată, îi trecea prin minte că ar putea fi nevoie să o neutralizeze pe Grace.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a zis ea mângâindu-l pe obraz. Nu-ţi forţa glezna. Trebuie să mă duc după provizii, nu mă aşteptam la oaspeţi.

— Cât timp lipseşti?

— Câteva ore. Încearcă să dormi.

— O să am nevoie de o armă.

— Evan, nu e nimeni pe o rază de mai bine de o sută de kilometri. Ah, îţi faci griji din cauza sabotoarei, a spus ea zâmbind.

— Da, a zis el dând din cap.

I-a pus pistolul în mână.

— Să nu tragi în mine.

El a strâns tocul pistolului între degete.

— N-o să trag în tine.

— O să bat la uşă când vin.

Evan a dat aprobator din cap.

— E o idee bună.

Ea s-a oprit înainte să iasă pe uşă.

— Am pierdut dronele când a căzut baza.

— Ştiu.

— Asta înseamnă că suntem amândoi în afara reţelei. Dacă unuia dintre noi i se întâmplă ceva, sau dacă unul dintre noi…

— Mai are vreo importanţă? Suntem aproape de final.

Grace a dat din cap gânditoare.

— Crezi că o să le simţim lipsa?

— Lipsa oamenilor?

Se întreba dacă nu cumva glumea Nu o mai auzise spunând o glumă vreodată; nu-i stătea în caracter să glumească.

— Nu celor de acolo, a spus ea făcând un gest cu mâna, arătând dincolo de ziduri, spre lumea largă. Celor de aici, a continuat, ducându-şi mâna la piept.

— Nu se poate să-ţi lipsească ceva ce nu-ţi aminteşti, a zis el.

— O, cred că o să-i păstrez amintirile, a spus Grace. A fost o fetiţă fericită.

— Atunci n-o să-ţi lipsească nimic, nu?

Grace şi-a încrucişat braţele la piept. Fusese pe punctul de-a pleca şi acum tot mai întârzia. De ce nu pleca?

— N-o să le păstrez pe toate, a spus ea, referindu-se la amintiri. Numai pe cele plăcute.

— Asta m-a îngrijorat de la început, Grace: cu cât mai mult timp ne jucăm de-a oamenii, cu atât mai mult devenim mai umani.

Grace l-a privit întrebător şi a rămas tăcută pentru mult timp, neliniştitor de mult timp.

— Cine se joacă de-a oamenii? l-a întrebat.

19

A aşteptat până ce zgomotul paşilor ei s-a pierdut. Vântul şuiera prin crăpăturile dintre scânduri şi rama ferestrelor. Nu se auzea nimic altceva. La fel ca văzul, şi auzul său era extrem de ascuţit. Dacă Grace ar fi stat pe verandă pieptănându-se, el ar fi auzit-o.

Mai întâi arma. A scos încărcătorul. Exact cum bănuia: n-avea gloanţe. I se păruse că pistolul era prea uşor. Evan şi-a permis să râdă pe muteşte. Ironia era prea mare. Misiunea lor de bază nu era să ucidă, ci să-i păcălească într-un fel sau altul pe supravieţuitori şi să-i mâne ca pe nişte oi speriate spre abatoare cum era baza Wright-Patterson. Ce se întâmplă când cei ce răspândesc minciuni se transformă în cei care le seceră. „Secerători“. A scos un hohot isteric.

A răsuflat adânc. Avea să doară. S-a ridicat în capul oaselor. Camera se învârtea cu el. A închis ochii. Nu. Aşa era şi mai rău. A deschis ochii şi s-a forţat să rămână ridicat. Corpul îi fusese adus la un nivel superior în vederea trezirii. Acesta era adevărul ascuns în visele cu bufniţa. Secretul pe care ecranul memoriei îl împiedica să-l vadă şi, astfel, să şi-l amintească: în timp ce el şi Grace şi zeci de mii de copii asemenea lor dormeau, li se livrau daruri în timpul nopţii. Daruri de care urmau să aibă nevoie în anii

următori. Daruri care aveau să le transforme trupurile în arme performante, pentru că cei care plănuiseră invazia descoperiseră un adevăr simplu, deşi deloc intuitiv: încotro se îndrepta trupul, mintea îl urma.

Dă-i cuiva puterea zeilor şi va deveni la fel de indiferent ca zeii.

Intensitatea durerii scădea. Începea să-i treacă ameţeala. Şi-a trecut piciorul peste marginea patului. Trebuia să-şi pună glezna la încercare. Glezna era punctul cheie. Celelalte răni erau grave, dar nesemnificative; erau suportabile. S-a lăsat uşor pe picior şi l-a străbătut o fulgerătoare durere cumplită. A căzut pe spate, gâfâind. Deasupra lui, planetele prăfuite erau îngheţate pe orbită în jurul unui soare ciobit.

S-a ridicat şi a aşteptat un moment să i se limpezească mintea. Nu avea cum să găsească o soluţie ocolind durerea. Trebuia să găsească o soluţie înfruntând durerea.

S-a lăsat spre podea, folosindu-se de marginea patului pentru a-i susţine greutatea. Apoi şi-a ordonat să se odihnească. Nu era nicio grabă. Dacă se întorcea Grace, putea să-i spună că a căzut din pat. Încet, centimetru cu centimetru, s-a lăsat să alunece pe covor până când s-a întins complet pe spate, privind macheta sistemului solar prin ploaia fierbinte de meteoriţi care-i acoperea câmpul vizual. În cameră era extrem de frig, dar el transpira abundent. Rămăsese fără suflare. Inima îi bătea nebuneşte. Simţea că îi arde pielea. Se concentra pe macheta sistemului solar, pe albastrul decolorat al Pământului, pe roşul întunecat al planetei Marte. Durerea venea în valuri; acum plutea pe o altfel de mare. Stinghiile patului erau bătute în cuie şi se curbau sub greutatea ramei şi a saltelei. N-avea importanţă. S-a târât în spaţiul strâmt de sub pat, sfărâmând insectele moarte de acolo sub greutatea corpului său. Avea sub el şi o maşinuţă de jucărie, şi corpul răsucit al unui erou din plastic, de pe vremea când astfel de personaje populau imaginaţia copiilor. Cu trei lovituri puternice date cu podul palmei a reuşit să desprindă

capătul unei şipci, apoi s-a târât invers şi a desprins şi celălalt capăt. Gura i s-a umplut de praf. A tuşit, trimiţând un tsunami de durere prin piept, apoi pe o parte, încolăcindu-i-se ca un anaconda în stomac.

Zece minute mai târziu contempla iarăşi sistemul solar temându-se ca nu cumva Grace să-l găsească leşinat, strângând la piept o şipcă de unu pe doi. Ar fi fost cam greu să-i dea o explicaţie plauzibilă.

Lumea se învârtea. Planetele rămăseseră nemişcate.

„E o încăpere ascunsă…“ Traversase pragul acelei încăperi, unde o simplă promisiune stârnise o mie de fulgere: „O să te găsesc.“ Promisiunea aceea, asemenea tuturor promisiunilor, îşi crease propria moralitate. Pentru a-şi ţine promisiunea, trebuia să traverseze o mare de sânge.

Lumea îşi dăduse frâu liber. Planetele se uniseră.

20

Până la venirea lui Grace se lăsase noaptea. Lumina unei lămpi aprinse în hol îi prevesti întoarcerea. Aşezase apoi lampa pe noptieră, iar lumina dădea naştere unor umbre care-i acopereau faţa. Evan nu protestă când ea dădu la o parte pătura şi îi desfăcu bandajele care-i acopereau rănile, expunându-i corpul gol în aerul îngheţat.

— Ţi-a fost dor de mine, Evan? îi şopti în timp ce-l dădea cu alifie. Nu mă refer la ziua de azi. Câţi ani aveam pe atunci? Cincisprezece?

— Şaisprezece, răspunse el.

— Hmm. M-ai întrebat dacă mă tem de viitor, mai ţii minte?

— Da.

— O întrebare atât de… atât de umană.

Îl masa cu degetele de la o mână, în timp ce cu degetele de la cealaltă mână îşi desfăcea nasturii de la cămaşă.

— Nu mai mult decât cealaltă întrebare pe care ţi-am

pus-o.

Ea clătină din cap curioasă. Părul i se revărsa pe umerii lui. Avea faţa ascunsă de umbre şi cămaşa deschisă ca o cortină trasă.

— Ce întrebare? şopti ea.

— Dacă nu te-ai simţit, pentru foarte mult timp, incredibil de singură.

Răceala degetelor ei. Căldura pielii lui arse.

— Îţi bate inima foarte repede, murmură ea.

Se ridică. El închise ochii. Pentru *promisiune.* Chiar în afara cercului de lumină, Grace îşi scoase pantalonii, lăsându-i să-i alunece pe glezne. El nu se uită.

— Nu chiar atât de singură, spuse Grace, respirându-i încet lângă ureche. Există unele compensaţii când eşti blocat într-un corp din ăsta.

Pentru promisiune. Şi Cassie era insula înspre care înota, înfruntând o mare de sânge.

— Nu chiar atât de singură, Evan, spuse Grace, atingându-i buzele cu degetele, atingându-i spatele cu buzele.

Nu avea de ales. Promisiunea făcută nu-i lăsa de ales. Grace nu l-ar lăsa să plece în veci, l-ar ucide dacă ar încerca. N-ar putea să fugă de ea sau să se ascundă de ea. Nu avea *de ales.*

Deschise ochii, întinse mâna dreaptă şi-şi trecu degetele prin părul ei. Mâna stângă îi alunecă sub pernă. Deasupra lor vedea soarele singuratic desprins de lângă celelalte planete, strălucind în lumina lămpii. Crezuse că Grace avea să observe lipsa planetelor. Se aşteptase să-l întrebe de ce le dăduse jos – cu toate că nu de planete avea nevoie.

Ci de cablul cu care erau legate.

Dar Grace nu observase. Se gândea la cu totul altceva.

— Atinge-mă, Evan, îi şopti.

El se rostogoli spre dreapta şi o izbi puternic cu antebraţul stâng în falcă. Ea alunecă pe spate în timp ce el încerca să coboare din pat, astfel că o atinse cu umărul. Grace îşi înfipse adânc unghiile în spatele lui ars şi trase cu

putere. În cameră se făcu întuneric pentru un moment, dar el nu avea nevoie să vadă – avea nevoie să fie aproape.

Se poate ca ea să fi văzut la el în mână ştreangul improvizat făcut dintr-o bucată de lemn şi un cablu, sau se poate să fi fost pur şi simplu norocoasă, dar pumnul ei se închise în jurul cordonului şi-l împinse, în timp ce el îl strângea.

Evan îi puse piedică cu piciorul a cărui gleznă nu era rănită şi o împinse pe podea, prăbuşindu-se peste ea, strivindu-i spatele cu genunchiul.

Nu avea *de ales.*

Îşi adună toate puterile care-i mai rămăseseră cât să poată strânge firul, până ce-i trecu lui Grace prin palmă şi-i ajunse la os.

Grace se zbătea sub greutatea lui. Evan îşi balansă genunchiul drept şi-i prinse capul sub el. Strâns. *Mai strâns.* Simţea mirosul de sânge. Al lui. Al ei.

Camera se învârtea cu el.

Scufundându-se în sângele lui, în sângele ei, Evan Walker rămase nemişcat.

21

Când totul se termină, se târî spre pat şi scoase stinghia ruptă. Era cam lungă pentru o cârjă, trebuia să o ţină înclinată într-un unghi dificil, dar trebuia să meargă. Se duse şchiopătând în celălalt dormitor, unde găsi haine bărbăteşti: o pereche de blugi, o cămaşă cadrilată, un pulovăr tricotat şi o geacă de piele care avea cusut pe spate numele echipei de bowling a fostului proprietar, *The Urbana Pinheads.* Materialul îl zgârie şi îi răni pielea arsă, transformând fiecare mişcare într-o durere atroce. Se îndreptă apoi spre sufragerie, târşâindu-şi piciorul şi găsi acolo rucsacul şi puşca lui Grace. Şi le puse pe ambele în spate.

Câteva ore mai târziu, odihnindu-se ca-ntr-un fel de cuib

într-o grămadă de metal din mijlocul unui ambuteiaj de pe Autostrada 68, deschise rucsacul ca să vadă ce lucruri mai erau înăuntru şi găsi o mulţime de punguţe de plastic etichetate cu marker negru, fiecare dintre ele conţinând câte o şuviţă de păr. Pentru câteva clipe rămase nedumerit. Cui aparţinea acel păr şi de ce era pus în punguţe pe care era trecută data? Apoi înţelese: Grace păstra trofee de la victimele sale.

Încotro se îndrepta trupul, mintea îl urma. Îşi improviză o atelă pentru gleznă din două bucăţi de metal şi bucata de bandaj care-i mai rămăsese. Bău câteva picături de apă. Trupul lui tânjea după somn, dar nu avea de gând să mai doarmă până ce nu-şi îndeplinea promisiunea. Îşi ridică privirea spre punctele de lumină pură de pe cer, singure în întunericul nesfârşit. „Nu te găsesc eu întotdeauna?”

Farurile maşinii de lângă el explodară într-un şuvoi de plastic şi sticlă pulverizată. Se ascunse sub cel mai apropiat vehicul, târând puşca după el.

Grace. Ea trebuie să fie. Grace trăieşte.

Plecase prea repede. Presupusese prea mult, sperase prea mult. Şi acum era prins în capcană, blocat fără nicio cale de ieşire, şi în acel moment Evan realiză că promisiunile pot fi ţinute în cele mai neaşteptate feluri: o găsise pe Cassie devenind Cassie.

Rănit, prins sub o maşină, fără să poată fugi, fără să se poată ridica, aflat la mila unui vânător ascuns, nemilos, un Amuţitor proiectat să reducă la tăcere larma oamenilor.

22

O întâlnise – o descoperise, mai exact – pe Grace în vara în care împliniseră şaisprezece ani, la Hamilton County Fair. Evan stătea în faţa unui cort transformat în mini grădină zoologică, împreună cu sora lui mai mică, Val, care ardea de nerăbdare să vadă tigrul alb încă de dimineaţă. Era o zi de august. Coada din faţa cortului era foarte lungă. Val era

obosită şi ţâfnoasă şi lipicioasă din cauza transpiraţiei. I-a spus că aveau să vină mai târziu. Nu-i plăcea să vadă animale în captivitate. Când le privea în ochi, i se părea că îl fixau cu privirea.

El o găsise primul pe Grace, care stătea lângă o rulotă cu dulciuri, cu o felie zemoasă de pepene verde în mână. Avea păr blond, lung, care-i ajungea până la jumătatea spatelui, trăsături reci, aproape arctice, mai ales ochii albaştri, de gheaţă, şi o expresie cinică a gurii pe care sclipea sucul de pepene. S-a întors spre el, dar Evan şi-a îndreptat repede privirea spre sora lui, care avea să moară în mai puţin de doi ani. Era o realitatea pe care o purta cu sine, închisă într-un alt fel de încăpere ascunsă. Câteodată era greu de acceptat – să ştie că toţi oamenii pe care îi vedea erau de fapt nişte cadavre în devenire. Lumea lui era populată de fantome vii.

— Ce e? l-a întrebat Val.

A clătinat din cap. „Nimic. “ A respirat adânc şi a privit cu coada ochiului spre rulota cu dulciuri. Fata înaltă şi blondă dispăruse.

În cort, în spatele unui gard din oţel, tigrul alb respira greu din cauza căldurii. Copilaşii se îngrămădeau în faţa gardului. În spatele lor se auzeau aparatele de fotografiat şi camerele telefoanelor. Tigrul păstra o indiferenţă regală în faţa atenţiei care i se acorda.

— Minunat, a murmurat o voce aspră în urechea lui Evan.

Nu s-a întors. Ştia, fără să aibă nevoie să se uite, că era fata cu păr lung şi blond şi buze strălucinde graţie sucului de pepene. Era aglomeraţie în cort, aşa că braţele ei goale se atingeau de ale lui.

— Şi trist, a zis Evan.

— Nu, a spus Grace. Ar putea să distrugă gardul în două secunde. Să sfâşie faţa unui copil în trei secunde. Tigrul *alege* să fie acolo. Asta e minunat.

A privit-o. De aproape, ochii ei erau şi mai uimitori. Îl sfredelea cu privirea şi, pentru o clipă, i s-au înmuiat picioarele şi *a ştiut* ce entitate se ascundea în corpul lui

Grace.

— Ar trebui să stăm de vorbă, i-a şoptit Grace.

23

La amurg, s-au aprins luminile roţii mari de la bâlci, s-a pornit muzica zdrăngănitoare şi mulţimea de oameni a început să se plimbe pe aleea centrală – pantaloni foarte scurţi şi şlapi şi miros de nucă de cocos de la cremele pentru protecţie solară, mersul clătinat al bărbaţilor cu burtă şi şepci John Deere, cu mâini aspre şi portofele care le umflau buzunarele din spate. Evan a lăsat-o pe Val în grija mamei şi apoi s-a îndreptat spre roata mare, aşteptând-o neliniştit pe Grace. Ea a apărut din mulţime ţinând în braţe un animal uriaş din pluş: un tigru bengalez alb, cu ochi de plastic strălucitori, doar cu puţin mai întunecaţi decât ai ei.

— Eu sunt Evan, a zis el.

— Grace.

Se uitau la roata uriaşă care se întorcea pe fundalul cerului purpuriu.

— Crezi că o să ne lipsească atunci când nu vor mai fi? a întrebat el.

— Mie nu, a spus ea strâmbând din nas. Miros îngrozitor. Nu mă pot obişnui cu mirosul ăsta.

— Eşti prima pe care o întâlnesc de la…

— Şi tu la fel, a dat ea din cap. Crezi că e o coincidenţă?

— Nu.

— Nu voiam să vin astăzi aici, dar când m-am trezit de dimineaţă am auzit o voce care-mi spunea „Du-te“. Ai auzit-o şi tu?

— Da, a încuviinţat el dând din cap.

— E bine, a spus ea părând uşurată. De trei ani încoace mă întreb dacă nu cumva sunt nebună.

— Nu eşti.

— Tu nu-ţi pui întrebări?

— Nu-mi mai pun.

Ea a zâmbit cu viclenie.

— Vrei să ne plimbăm puţin?

S-au plimbat pe terenul gol unde se ţinuseră spectacolele şi apoi s-au aşezat pe o bancă. Apăruseră primele stele. Noaptea era caldă şi aerul umed. Grace purta o pereche de pantaloni scurţi şi o bluză albă, fără mâneci, cu guler de dantelă. Aşezat lângă ea, Evan simţea miros de lemn dulce.

— Asta e, a spus el dând din cap spre ţarcul gol cu podeaua murdară de rumeguş şi bălegar.

— Ce?

— Viitorul.

Grace a izbucnit în râs de parcă el ar fi făcut o glumă.

— Lumea se sfârşeşte. Lumea se sfârşeşte şi lumea renaşte. Aşa a fost dintotdeauna.

— Nu te temi niciodată de ce va urma? Niciodată?

— Niciodată, a spus Grace îmbrăţişând tigrul de pluş pe care-l ţinea în braţe.

Ochii ei păreau să împrumute culoarea lucrului pe care-l privea. Acum se uita în sus, la cerul întunecat, şi ochii-i păreau de o întunecime fără sfârşit.

Au vorbit câteva minute în limba lor maternă, dar era prea dificil, aşa că au renunţat repede. Erau prea multe cuvinte imposibil de pronunţat. El a observat că ea începea să se calmeze şi şi-a dat seama că nu era înspăimântată de viitor; trecutul era cel care o înspăimânta, faptul că se temea că entitatea dinăuntrul ei era doar o născocire a minţii bolnave a unei fiinţe umane. Întâlnirea cu Evan îi valida existenţa.

— Nu eşti singură, i-a spus.

S-a uitat în jos şi a descoperit că îşi pusese mâna într-a lui. O mână pentru el, cealaltă pentru tigru.

— Ăsta a fost lucrul cel mai greu, a admis ea. Să mă simt ca şi cum aş fi singura fiinţă din univers. Că totul este *aici,* a continuat ea ducându-şi mâna la piept, şi nicăieri altundeva.

Peste câţiva ani, el va citi ceva similar în jurnalul altei

fete de şaisprezece ani, cea pe care a găsit-o şi a pierdut-o, apoi a găsit-o şi a pierdut-o din nou.

„Uneori mă gândesc că poate sunt ultima fiinţă umană de pe Pământ.”

24

Caroseria maşinii îi apasă spatele. Obrazul i se freacă de asfaltul rece. Ţine strâns în mână puşca inutilă. E prins în capcană.

Grace are mai multe opţiuni. El, doar două.

Nu. Dacă mai există vreo speranţă că ar putea să-şi ţină promisiunea, are o singură opţiune:

Alegerea pe care o făcuse Cassie.

Şi ea făcuse o promisiune. O promisiune lipsită de speranţă, suicidală, o promisiune pentru singura persoană de pe Pământ care mai conta pentru ea – care conta mai mult decât propria-i viaţă. Cassie s-a ridicat în picioare în acea zi ca să-şi înfrunte vânătorul ascuns, pentru că moartea ei nu însemna nimic pe lângă o promisiune încălcată. Dacă mai exista vreo speranţă, aceasta era în promisiunile lipsite de speranţă ale dragostei.

Se târî înainte, trecu de bara de protecţie din faţă, ieşi complet de sub maşină şi apoi, asemenea lui Cassie Sullivan, Evan Walker se ridică în picioare.

Se încordă, aşteptând ultima rundă. Când Cassie se ridicase în picioare în acea după-amiază senină de toamnă, Amuţitorul ei fugise. Nu credea că Grace avea de gând să fugă. Grace urma să termine ceea ce începuse.

Dar finalul nu veni. Niciun glonţ amuţitor, care să o lege pe Grace de el ca o funie de argint. Ştia că ea era prin preajmă. Ştia că ea îl vedea stând cocârjat în faţa maşinii. Şi îşi dădu seama că nu poate scăpa de trecut, că nu are cum să ocolească inevitabilele consecinţe: teroarea simţită de Cassie, nesiguranţa şi durerea, venise rândul lui să le simtă acum.

Deasupra lui erau stelele. În faţă, drumul strălucind în lumina stelelor. Simţea gheara aerului rece strângându-l şi mirosul medicinal al cremei cu care îl unsese Grace peste arsuri. „Îţi bate inima foarte repede.“

„N-o să te omoare”, îşi spuse. „Nu ăsta e scopul. Dacă scopul era să te omoare, nu ar fi ratat ţinta.”

Nu poate fi decât o singură explicaţie. Grace intenţiona să-l urmărească. Era un soi de ghicitoare pentru ea şi, urmărindu-l, avea să găsească răspunsul. Scăpase din capcană numai pentru a se afunda şi mai adânc. Aş ţine promisiunea în astfel de condiţii nu ar fi un act de credinţă, ar fi un act de trădare.

N-avea cum să fugă de ea, nu cu glezna rănită. Nu putea să-i explice, abia putea să-şi ofere sieşi o explicaţie rezonabilă. Nu putea decât să o aştepte. Să stea aici, fără să facă nimic, riscând ca Cassie să fie descoperită de soldaţii din Al Cincilea Val sau să plece din hotel înainte ca el să rezolve problema cu Grace. Putea să forţeze o confruntare, dar dăduse greş o dată şi avea toate şansele să dea greş din nou. Era prea slăbit, prea grav rănit. Avea nevoie de timp să se vindece şi nu avea timp la dispoziţie.

Se sprijini de capota maşinii şi privi cerul înstelat, nepătat de luminile oamenilor, curăţat de contaminatori, şi se gândi că stelele acestea erau aceleaşi care străluceau încă dinainte ca oamenii să fi existat pe lume. De milioane de ani, stelele rămâneau aceleaşi şi ce însemna timpul pentru ele?

— Efemeridă, şopti Evan. Efemeridă.

Îşi puse puşca pe umăr şi îşi făcu loc prin grămada de fiare spre rucsacul cu provizii, pe care şi-l puse pe celălalt umăr. Îşi potrivi cârja improvizată sub braţ. Înaintarea avea să fie înceată, dureros de înceată, dar o va forţa pe Grace să aleagă între a-l lăsa în pace sau a-l urmări, părăsindu-şi teritoriul tocmai în clipa în care dezertarea ar însemna o lovitură gravă în programul atât de atent stabilit. O să meargă la nord de hotel – în nord, spre cea mai apropiată bază. În nord, unde se refugiase inamicul şi unde aştepta

venirea primăverii pentru a lansa atacul final, devastator.

Aici era speranţa – aici fusese de la început – pe umerii soldaţilor-copii, soldaţii cu creierul spălat al celui de-Al Cincilea Val.

25

În seara zilei în care s-au cunoscut, Evan şi Grace s-au plimbat pe aleea centrală a parcului de distracţii, sub lumina felinarelor care înfruntau întunericul, croindu-şi drum prin mulţime, trecând pe lângă jocurile de aruncat la ţintă şi *dart* cu baloane şi pe lângă coşurile de baschet. Din difuzoarele montate pe stâlpii de iluminat răcnea muzica şi odată cu muzica se auzea bolboroseala a sute de conversaţii, asemenea unui curent de apă. Mulţimea însăşi semăna cu un râu, învolburându-se şi învârtejindu-se, grăbită aici, lentă dincoace. Înalţi, graţioşi, impresionând prin frumuseţea lor, Evan şi Grace atrăgeau atenţia trecătorilor, ceea ce pe Evan îl stânjenea. Nu-i plăcuseră niciodată mulţimile, prefera singurătatea fermei familiei sale, cu pădurile şi câmpurile ei, o înclinaţie care avea să-i fie de folos atunci când sosi timpul pentru epurare.

Timpul. Deasupra lor, stelele începuseră să strălucească, asemenea beculeţelor de pe roata mare care se profila deasupra bâlciului, deşi prea lent pentru ca ochiul uman să le poată înregistra licărirea; limbile ceasului universal care rămânea în urmă, care încă de la început rămăsese în urmă, şi feţele trecătorilor marcau scurgerea timpului, ca stelele înseşi, prizoniere în timp. Evan şi Grace nu erau prizonieri. Ei cuceriseră ceea ce era de necucerit, refuzaseră ceea ce nu se putea refuza. Ultima stea avea să dispară, universul însuşi avea să dispară, dar ei aveau să existe la nesfârşit.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat ea.

— Nu va rămâne duhul meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup.

— Poftim?

— E din *Biblie.*

Grace a trecut tigrul de pluş dintr-o mână într-alta pentru a-l putea ţine pe Evan de mână.

— Nu fi morbid. E o noapte atât de frumoasă şi n-o să ne mai întâlnim până la sfârşit. Problema ta este că nu ştii să trăieşti clipa.

L-a tras după ea din îmbulzeală într-un loc întunecat dintre două corturi şi l-a sărutat, lipindu-şi trupul de al lui, până când Evan a simţit ceva deschizându-se în el. Grace a intrat în el şi teribila singurătate pe care o simţise de la trezire s-a domolit.

Apoi Grace s-a desprins. Se înroşise la faţă şi avea o privire arzătoare.

— Câteodată mă gândesc la momentul acela. Al primului asasinat. Cum o să fie.

El a dat din cap.

— Şi eu mă gândesc. Dar cel mai mult mă gândesc la ultimul.

26

Evan părăsi autostrada, scurtând drumul prin câmp deschis, traversând pajişti pustii, oprindu-se să-şi umple plosca din câte un izvor, orientându-se ca în vechime, după Steaua Nordului. Rănile îl forţau să facă popasuri dese şi de fiecare dată o zărea pe Grace undeva în depărtare. Nu-şi mai bătea capul să se ascundă de el. Voia ca el să ştie că e acolo, imediat în afara bătăii puştii. În zori, Evan ajunse la Autostrada 68, artera principală care lega Huber Heights şi Urbana. Adună lemne pentru foc dintr-un pâlc de copaci de la marginea drumului. Îi tremurau mâinile. Avea febră. Îşi făcea griji ca nu cumva arsurile să se fi infectat. Sistemul său fusese îmbunătăţit, dar un corp cu caracteristicile sporite putea ajunge la un punct critic în care nu se mai putea face nimic. Glezna i se umflase atât de mult, încât

părea de două ori mai mare, avea pielea extrem de fierbinte şi rana îi zvâcnea odată cu fiecare bătaie a inimii. Hotărî să rămână pe loc o zi, poate chiar două, şi să întreţină focul aprins.

Ca un semnal luminos care să-i atragă în capcană. Dacă era cineva acolo. Dacă puteau fi atraşi în capcană.

Înainte era drumul. În spate pădurea. Avea de gând să rămână în spaţiu deschis. Grace sigur urma să rămână în pădure. Să-l aştepte. În afara teritoriului care îi fusese desemnat, pe deplin implicată, fără cale de întoarcere.

Se încălzi lângă foc. Grace nu făcuse focul. El are lumină şi căldură. Ea – întuneric şi frig. Evan îşi dezbrăcă geaca, apoi îşi scoase pulovărul şi cămaşa. Peste arsuri începuse să se formeze o crustă, dar îl mânca pielea îngrozitor. Ca să-şi distragă atenţia, se apucă să-şi cioplească o cârjă nouă dintr-o creangă.

Se întreba dacă Grace ar fi riscat să adoarmă. Ştia că forţele lui creşteau cu fiecare oră care trecea şi că fiecare oră întârziată însemna o diminuare a şanselor de reuşită.

O văzu a doua zi la amiază, o umbră printre umbre, în timp ce aduna lemne pentru foc. În pădure, la cincizeci de metri de el, cu o armă de mare calibru cu lunetă, cu un bandaj plin de sânge înfăşurat în jurul mâinii şi cu un altul în jurul gâtului. În aerul îngheţat, vocea ei părea să reverbereze în infinit.

— De ce nu m-ai ucis, Evan?

La început nu-i răspunse. Continua să adune vreascuri pentru foc. În cele din urmă îi spuse:

— Am crezut că te-am omorât.

— Nu, n-aveai cum să crezi asta.

— Poate că m-am săturat de omoruri.

— Ce vrei să spui?

— N-ai înţelege, spuse el clătinând din cap.

— Cine e Cassiopeia?

Evan se îndreptă de spate. Printre copaci, lumina era slabă, strecurându-se printr-un pâlc de nori gri. Dar chiar şi aşa îi putea vedea expresia cinică a buzelor şi privirea

înflăcărată a ochilor ei albaştri.

— Cea care s-a împotrivit când toţi ceilalţi erau la pământ, spuse Evan. Aceea la care mă gândeam încă dinainte să o cunosc. Ultima, Grace. Ultima fiinţă umană de pe Pământ.

Grace nu spuse nimic o vreme. El rămase pe loc. La fel şi ea.

— Eşti îndrăgostit de o fiinţă umană, spuse Grace uimită, în cele din urmă.

Şi apoi adăugă ceea ce era evident:

— Nu se poate aşa ceva.

— La fel s-a crezut şi despre nemurire.

— E ca şi cum unul dintre ei s-ar îndrăgosti de o moluscă. Eşti nebun. Ai înnebunit, îi spuse zâmbind.

— Da.

Evan se întoarse cu spatele la ea, aşteptând parcă glonţul. Era nebun, deci, şi nebunia îi conferea propria ei armură.

— Nu poate fi vorba de asta! strigă Grace în urma lui. De ce nu-mi spui ce se întâmplă de fapt?

El se opri. Lăsă vreascurile să cadă pe pământul îngheţat. Cârja îi alunecă într-o parte. Îşi întoarse capul spre ea, fără să se întoarcă de tot.

— Adăposteşte-te, Grace, îi spuse încet.

Degetele ei se încleştară pe trăgaci. Nişte ochi umani obişnuiţi nu ar fi observat, dar lui Evan nu-i scăpă mişcarea.

— Altfel, ce? întrebă ea. O să mă ataci iar?

El clătină din cap.

— N-o să te atac eu, Grace. Ci ei.

Grace îşi înălţă capul spre el, ca pasărea aceea din copac care îl privea când se trezise în tabăra ei.

— Sunt aici, spuse Evan.

Primul glonţ o nimeri în partea de sus a coapsei. Se clătină, dar rămase în picioare. Următorul o lovi în umărul stâng şi puşca îi alunecă din mână. Cel de-al treilea glonţ, venit probabil de la un al doilea trăgător, se înfipse într-un copac, la câţiva milimetri deasupra capului lui Evan.

Grace se aruncă la pământ.
Evan o luă la fugă.

27

Fugă e cam exagerat spus. Era mai degrabă o ţopăială frenetică, încercând să-şi balanseze cât mai mult piciorul rănit, pentru a-şi lăsa greutatea pe celălalt; vedea explozii luminoase de artificii de fiecare dată când atingea pământul cu călcâiul. Trecu de focul de tabără care ardea mocnit, semnalul care lumina de două zile, indicatorul din pădure care spunea „Aici suntem!“. Înhăţă puşca de pe jos din mers; nu intenţiona să-şi apere teritoriul. Grace era cea care avea să-i ţină ocupaţi – era o patrulă de cel puţin doi soldaţi, poate chiar mai mulţi. Spera că erau mai mulţi. Dacă erau mai mulţi însemna că Grace ar fi avut de lucru pentru mai mult timp.

Cât mai avea? Cincisprezece kilometri? Treizeci? Nu putea să-şi menţină ritmul, dar atâta timp cât continua să meargă, ar fi trebuit să ajungă în apropierea hotelului până în zori. Auzea focurile de armă în urma lui. Pocnete sporadice, nu foc continuu, ceea ce însemna că Grace proceda metodic. Soldaţii probabil că purtau viziere, ceea ce le mărea puţin şansele. Nu cu mult.

Renunţă să se furişeze şi porni direct pe autostradă, mergând pe mijlocul drumului, o siluetă solitară sub infinitul cerului plumburiu. Deasupra lui, un stol de ciori se învârteau fâlfâind din aripi, îndreptându-se spre nord. Mergea mai departe, gemând de durere; o lecţie la fiecare săritură, o amintire la fiecare pas. Temperatura continua să-i crească, îşi simţea plămânii arzând şi inima bătându-i nebuneşte în piept. Din cauza hainelor care se frecau de corp, crustele fragile se rupseră şi în curând începu să sângereze. Cămaşa şi blugii erau îmbibate de sânge. Îşi forţa limitele, era conştient de asta. Sistemul instalat cu scopul de a-l ţine în viaţă dincolo de limitele umane se

putea distruge.

Se prăbuşi când soarele coborî de pe bolta cerească, un fel de cădere poticnită, de parcă s-ar fi întâmplat cu încetinitorul, atingând mai întâi pământul cu umărul şi apoi rostogolindu-se pe marginea drumului, unde rămase întins pe spate, cu braţele larg deschise, amorţit de la talie în jos, tremurând din toate încheieturile, arzând de febră în aerul îngheţat. Întunericul se lăsă asupra Pământului şi Evan Walker se rostogoli spre adâncurile întunecate, într-o încăpere ascunsă, scăldată în lumina ce provenea de la faţa ei. Şi nu putea să-şi explice cum era posibil ca faţa ei să lumineze locul întunecat dinăuntrul lui. „Eşti nebun. Ai înnebunit.” Aşa crezuse şi el. Luptase să o ţină în viaţă în timp ce pleca de acasă în fiecare noapte ca să-i ucidă pe ceilalţi. De ce să supravieţuiască cineva când lumea întreagă urma să piară? Dar ea lumina întunericul – viaţa ei era lumina, ultima stea dintr-un univers pe moarte.

„Eu simt umanitatea”, scrisese ea. Egoistă, încăpăţânată, emotivă, copilăroasă, înfumurată. „Eu sunt umanitatea.” Cinică, naivă, drăguţă, crudă, moale ca mătasea, dură ca oţelul.

Trebuia să se ridice. Dacă nu se ridica, lumina avea să dispară. Lumea va dispărea în întunericul distrugător. Dar simţea cum întreaga atmosferă îl împinge, ţintuindu-l la pământ cu o forţă de cinci cvadrilioane de tone.

Sistemul era distrus. Trecând dincolo de limite, tehnologia extraterestră, instalată în corpul lui uman la vârsta de treisprezece ani, cedase acum. Nu mai era nimic care să-l susţină sau protejeze. Cu pielea arsă sau oasele rupte, corpul lui uman nu era cu nimic diferit faţă de al prăzilor pe care le vânase înainte. Fragil. Plăpând. Vulnerabil. Singur.

Nu mai era unul dintre ceilalţi. Era în totalitate unul dintre ei. Cu totul altul. Complet uman.

Se rostogoli într-o parte. Spatele i se contractă. Sângele îi năvăli în gură. Îl scuipă.

Se întoarse pe burtă. Se ridică în genunchi. Apoi se

sprijini şi pe mâini. Îi tremurau coatele, iar încheieturile păreau gata să cedeze sub propria-i greutate. Egoistă, încăpăţânată, emotivă, copilăroasă, înfumurată. „Eu sunt umanitatea.” Cinică, naivă, drăguţă, crudă, moale ca mătasea, dură ca oţelul.

„Eu sunt umanitatea.”

Se târăşte.

„Eu sunt umanitatea.”

Cade.

„Eu sunt umanitatea.”

Se ridică.

28

Mult timp mai târziu, ascuns sub podul suspendat al autostradei, Evan văzu o fată brunetă trecând grăbită prin parcarea hotelului, traversând nodul rutier dintre state şi înaintând câteva sute de metri pe Autostrada 68, oprindu-se apoi câteva clipe la adăpostul unui SUV pentru a arunca o privire spre hotel. Evan îi urmări privirea îndreptată spre o fereastră de la etajul doi, unde pentru o clipă se zări o umbră.

„Efemeridă.”

Fata brunetă dispăru printre pâlcurile de copaci care străjuiau autostrada. Evan nu ştia de ce plecase şi încotro se îndrepta. Poate că grupul se despărţea – ceea ce le-ar fi mărit şansele de supravieţuire – sau poate plecase să caute un loc mai sigur unde să se ascundă pe timpul iernii. În orice caz, avea impresia că îi găsise la timp.

Fata cu părul brunet pe care o văzuse plecând era doar una dintre ei, mai rămăseseră cel puţin patru înăuntru, cei pe care îi văzuse în dreptul ferestrelor. Nu ştia dacă era vorba de supravieţuitori ai exploziei. Nici măcar nu era sigur că umbra din dreptul ferestrei era a lui Cassie.

Dar nu avea nicio importanţă. Făcuse o promisiune. Trebuia să intre acolo.

Nu se putea apropia direct. Situaţia era complicată din cauza atâtor factori necunoscuţi. Dacă nu era Cassie, ci un pluton de soldaţi din Al Cincilea Val aflaţi în afara bazei în momentul exploziei, cum era cazul plutonului de care o lăsase pe Grace să se ocupe? L-ar fi omorât după doar câţiva metri. Riscul era aproape la fel de mare şi dacă era vorba despre Cassie şi un grup de supravieţuitori: ar fi putut să-l doboare înainte să-şi dea seama cine era.

Dar erau o mulţime de riscuri şi dacă pătrundea în clădire. Nu ştia câte persoane erau înăuntru. Nu ştia dacă le putea face faţă la doi sau patru puşti bine înarmaţi, plini de adrenalină, gata în orice moment să apese pe trăgaci, să spulbere orice vedeau mişcând. Sistemul care îi optimiza corpul cedase. „Sunt complet uman“, îi spusese el lui Cassie. Acum într-adevăr era.

Încă îşi mai analiza opţiunile, când în parcare apăru o siluetă micuţă. Un copil îmbrăcat în uniforma soldaţilor din Al Cincilea Val. Nu era Sam – Sam fusese îmbrăcat în salopeta albă a copiilor procesaţi – dar încă prea mici. Avea în jur de şase sau şapte ani, se gândi el. Urmă acelaşi traseu ca fata cu părul brunet, chiar se opri lângă acelaşi SUV să se uite înapoi spre hotel. De data asta Evan nu mai văzu nicio umbră la fereastră; oricine fusese acolo, acum dispăruse.

Aşadar acum erau două persoane. Abandonau hotelul rând pe rând? Avea sens din punct de vedere tactic. Atunci n-ar fi fost mai bine pur şi simplu să aştepte să iasă Cassie, în loc să îşi rişte viaţa intrând?

Şi stelele se rotiră deasupra sa, marcând timpul care încetinea.

Se ridică, apoi se ascunse din nou. Mai ieşea cineva din hotel, mai mare decât cel dinainte, un puşti grăsuţ, cu un cap mare, ţinând o puşcă în mână. Trei până acum, şi niciunul Cassie sau Sam sau prietenul lui Cassie din liceu – cum îl chema? Ken? Cu fiecare ieşire, şansele ca ea să nu se fi aflat în hotel creşteau. Avea rost să încerce să intre?

Instinctul îi spunea „du-te“. Fără răspunsuri, fără arme, şi

doar cu un dram de forţă. Tot ce-i rămăsese era instinctul.
Şi se duse.

29

De aproape cinci ani se baza pe optimizările pe care le primise şi care-l făceau superior oamenilor în aproape toate privinţele. Auz. Văz. Reflexe. Agilitate. Forţă. Optimizările îl răsfăţaseră. Uitase cum e să fii normal.

Acum învăţa cum e când te prăbuşeşti.

Se strecură într-o cameră de la parter printr-o fereastră spartă. Se apropie şchiopătând de uşă şi îşi lipi urechea de ea, dar tot nu auzea nimic altceva în afara bătăilor inimii. Întredeschise uşa şi se strecură pe coridor, ascultând, aşteptând degeaba să-şi adapteze vederea la întuneric. Din coridor ajunse la recepţia hotelului. Nu-şi auzea decât propria respiraţie, îngheţând în aerul rece. Aparent, la parter nu era nimeni. Ştia că cineva stătea de pază la ferestruica holului de la etaj, îl văzuse cu coada ochiului în timp ce intra pe geam.

Casa scării. Două etaje. Până ajunse la jumătatea scării se simţea ameţit din cauza durerii şi îşi pierduse suflul din cauza efortului. Simţea gust de sânge în gură. Nu mai era pic de lumină. Era îngropat în întuneric.

Dacă era o singură persoană de cealaltă parte a uşii, avea la dispoziţie câteva secunde. Dacă era mai mult de o persoană, timpul nu mai conta, era mort. Instinctul îi spunea să aştepte.

Se duse.

De cealaltă parte a uşii, în hol, era un copilaş cu urechi extraordinar de mari care căscă uimit gura la vederea lui Evan. Dură doar o clipă ca Evan să-l imobilizeze, prinzându-l de gât şi apăsându-şi antebraţul pe carotida lui, întrerupând alimentarea creierului cu sânge. Târî captura care se tot zvârcolea în întunericul din casa scării. Puştiul se lăsă moale înainte ca uşa să se închidă după ei.

Evan aşteptă câteva secunde în spatele uşii. Holul era gol, îl înhăţase pe puşti rapid şi în linişte. Putea să treacă ceva timp până când ceilalţi – dacă mai era cineva – aveau să observe că le dispăruse santinela. Îl târî pe puşti la baza scărilor şi îi înghesui corpul inconştient între trepte şi perete. Se întoarse. Întredeschise uşa. Undeva la jumătatea holului se mai deschise o uşă şi apărură două siluete umbrite. Le urmări traversând holul şi intrând într-o altă cameră. O clipă mai târziu reapărură şi intrară în altă cameră.

Verificau fiecare cameră. Urmau scările. Sau liftul, uitase de lift. Urmau să coboare prin casa liftului şi să înceapă verificarea scărilor de jos?

„Nu, dacă sunt doar doi, se vor despărţi. Unul pe scări, celălalt prin casa liftului şi se vor întâlni pe hol."

Îi urmări ieşind din ultima cameră, apoi îndreptându-se spre lift, unde unul dintre ei ţinu uşa în timp ce celălalt dispăru din raza privirii în casa liftului. Cel care rămase pe loc părea să aibă probleme cu echilibrul, se ţinea de stomac şi gemea încet din cauza efortului, lăsându-se mai mult pe o parte, în timp ce se îndrepta şchiopătând spre Evan.

Aşteptă. Douăzeci de metri. Zece. Cinci. Ţinea puşca în mâna dreaptă şi se ţinea de stomac cu mâna stângă. De cealaltă parte a uşii, Evan zâmbi. „Ben. Nu Ken. Ben."

„Te-am găsit.”

Era prea periculos să creadă că Ben o să-l recunoască şi n-o să tragă pe loc. Năvăli pe uşă şi-şi năpusti pumnul cât de tare putea în stomacul rănit al lui Ben. Deşi lovitura îl lăsă fără răsuflare, Ben nu căzu. Clătinându-se, ridică puşca. Evan i-o zbură din mână şi îl lovi din nou, în acelaşi loc, şi de data asta Ben căzu în genunchi, la picioarele lui. Privirile li se întâlniră.

— Ştiam că nu erai pe bune cu noi, icni Ben.

— Unde e Cassie?

Evan îngenunche, îl apucă pe Ben de gulerul hanoracului galben şi feţele li se apropiară.

— Unde e Cassie?

Dacă ar fi fost vechiul Evan, dacă sistemul nu i s-ar fi prăbuşit, ar fi văzut umbra lamei apropiindu-se, ar fi auzit şuieratul extrem de slab tăind aerul. Dar nu îşi dădu seama de existenţa cuţitului până ce Ben nu i-l înfipse în coapsă.

Căzu pe spate, trăgându-l pe Ben odată cu el. Îl împinse într-o parte, imediat ce Ben scoase cuţitul din el. Evan îi imobiliză încheietura lui Ben cu genunchiul pentru a neutraliza pericolul, în timp ce îl apăsa cu ambele mâini pe gură şi pe nas. Timpul trecea. Sub el, Ben se zvârcolea şi izbea, îşi smucea capul dintr-o parte în alta, încercând să apuce cu mâna liberă puşca aflată la mai puţin de un centimetru de degetele lui – şi timpul îngheţă.

Apoi Ben rămase nemişcat şi Evan căzu într-o parte, respirând zgomotos, plin de sânge şi sudoare, simţindu-se de parcă trupul i-ar fi putut lua foc dintr-o clipă-ntr-alta. Dar nu avea timp să se odihnească: ceva mai departe pe hol printr-o uşă puţin crăpată o feţişoară în formă de inimă îl deturnă.

Sam.

Se forţă să se ridice în picioare, îşi pierdu echilibrul, se împletici spre perete, căzu. Se ridică din nou, convins că aceea care coborâse în casa liftului era Cassie, dar ştiind că trebuia să îl pună la adăpost pe Sam mai întâi, numai că puştiul trântise uşa şi începuse să-l înjure şi apoi, în clipa în care Evan puse mâna pe clanţă, deschise focul.

Se lipi de peretele de lângă uşă până ce Sam îşi goli încărcătorul.

În clipa în care se opri, nu ezită. Sam trebuia neutralizat înainte să apuce să reîncarce.

Evan avea de ales: să încerce să spargă uşa cu piciorul rănit, sau să se sprijine cu toată greutatea pe el, şi să spargă uşa cu celălalt picior. Nicio variantă nu era prea bună. Alese să spargă uşa cu piciorul rănit, aşa nu risca să-şi piardă echilibrul.

Trei lovituri puternice, rapide. Trei lovituri care-i cauzară o durere cum nu mai simţise niciodată. Dar încuietoarea cedă cu o bufnitură zgomotoasă şi uşa se trânti de perete.

Se năpusti în cameră şi îl văzu pe fratele lui Cassie târându-se spre fereastră. Cumva, Evan reuşi să rămână în picioare, ceva îl ţinu drept şi-l împinse spre copil cu mâna întinsă, „Sunt aici, mă mai ţii minte? Te-am mai salvat o dată, am să te salvez din nou…“

Şi atunci, în spatele lui, cea de pe urmă, ultima stea, cea care îl purtase peste o mare nesfârşită de alb, singurul lucru pentru care merita să moară, deschise focul.

Şi glonţul îi uni în momentul în care atinse osul, legându-i împreună ca o funie de argint.

IV
Milioane

30

Băiatul încetase să mai vorbească în vara molimei.

Tatăl lui dispăruse. Mai aveau foarte puţine lumânări şi a plecat într-o dimineaţă să refacă provizia. Nu s-a mai întors niciodată.

Mama lui se îmbolnăvise. O durea capul. O durea tot corpul. Chiar şi dinţii o dureau, aşa i-a spus. Noaptea era cel mai rău. Îi creştea febra. Nu putea să păstreze în stomac nimic din ce mânca. A doua zi dimineaţa se simţea mai bine. Poate o să-mi treacă, spunea ea. Refuzase să meargă la spital. Auziseră tot felul de poveşti, toate înspăimântătoare, despre spitale, clinici şi adăposturi de urgenţă.

Una câte una, toate familiile părăsiseră cartierul. Jafurile se înmulţeau şi noaptea găştile cutreierau străzile. Un bărbat care locuia la două case mai jos fusese ucis, împuşcat în cap, pentru că refuzase să le dea din raţia de apă a familiei sale. Câteodată, prin cartier apărea câte un străin povestind despre cutremure şi valuri de apă de o sută cincizeci de metri înălţime care inundaseră totul la est de Las Vegas. Mii de morţi. Milioane.

Când mama ajunsese prea slăbită pentru a se mai da jos din pat, bebeluşul rămăsese în grija lui. Îi spuneau bebeluş, dar avea aproape trei ani. Nu-l aduce lângă mine, îi spusese mama. O să se îmbolnăvească. Nu era cine ştie ce bătaie de cap cu bebeluşul. Dormea mult. Se juca destul de puţin.

Era doar un copilaş, nu-şi dădea seama de nimic. Câteodată întreba unde era tati sau ce păţise mami. Dar, în majoritatea timpului, cerea de mâncare.

Proviziile de hrană scădeau. Dar mama nu voia să-l lase

să plece. E prea periculos. O să te rătăceşti. O să fii răpit. O să te împuşte. Se certa cu ea. Avea opt ani şi era mult prea bine dezvoltat pentru vârsta lui, fusese ţinta tachinărilor şi batjocurilor în curtea şcolii de când avea şase ani din cauza asta. Era puternic. Se putea descurca. Dar ea nu voia să-l lase. Eu oricum nu pot mânca şi ţie nu ţi-ar strica să slăbeşti un pic. Nu era rea, încerca să glumească. Totuşi, lui nu i se părea amuzant.

Apoi au ajuns la ultima conservă de supă condensată şi ultimul pachet de biscuiţi uscaţi. A încălzit supa la şemineu, la un foc făcut din bucăţi de mobilier şi din revistele vechi de vânătoare ale tatălui său. Copilaşul a mâncat toţi biscuiţii, dar a refuzat supa. Voia macaroane cu brânză. Nu avem macaroane cu brânză. Avem doar supă şi biscuiţi, asta-i tot. Copilaşul a început să plângă şi să se tăvălească pe jos prin faţa şemineului, ţipând că vrea macaroane cu brânză.

I-a dus o cană de supă mamei. Îi crescuse febra. Cu o noapte înainte începuse să vomite nişte cheaguri negre, de fapt mucoasă stomacală amestecată cu sânge, dar el nu ştia asta pe atunci. L-a privit intrând în cameră cu ochi morţi, lipsiţi de expresie, cu acea privire fixă a Morţii Roşii.

Ce crezi că faci? Nu pot să mănânc. Ia-o de aici.

A luat-o şi a mâncat-o stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie, în timp ce fratele lui mai mic se tăvălea pe podea şi ţipa şi mama aluneca în starea de inconştienţă, cu virusul ajungându-i la creier. În ultimele ore de viaţă, mama lui avea să dispară. Personalitatea ei, memoria, tot ce fusese vreodată, aveau să cedeze înaintea corpului. A mâncat supa călâie şi apoi a lins bolul. Va trebui să plece dimineaţă. Nu mai aveau nimic de mâncare.

O să-i spună frăţiorului să rămână în casă orice s-ar întâmpla şi n-o să se întoarcă acasă până nu va găsi ceva de mâncare.

S-a strecurat afară a doua zi dimineaţa. A căutat prin băcănii abandonate şi magazine. A căutat prin restaurante şi *fast-food*-uri jefuite. A găsit tomberoane duhnind din

cauza gunoaielor putrezite şi dând pe dinafară de saci de gunoi desfăcuţi prin care cotrobăiseră multe mâini înaintea lui. Până după-amiaza târziu găsise un singur produs comestibil, sub un raft gol dintr-o benzinărie: o prăjitură cam cât palma lui, încă aflată în ambalajul de plastic. Se făcea târziu, în scurt timp soarele avea să apună. S-a hotărât să meargă acasă şi să se întoarcă a doua zi. Poate mai erau şi alte prăjiturele sau alte lucruri comestibile ascunse sau pierdute – doar că trebuia să caute mai atent.

Când a ajuns acasă, uşa de la intrare era întredeschisă. Îşi amintea că o închisese în urma lui, aşa că ceva nu era în ordine. A dat fuga înăuntru. Şi-a strigat fratele. L-a căutat prin toate camerele. L-a căutat pe sub paturi şi în dulapuri şi în maşinile care zăceau reci şi inutile în garaj. Mama l-a chemat în camera ei. Unde fusese? Copilaşul plânsese încontinuu după el. A întrebat-o unde era copilul şi ea s-a răstit la el: nu-l auzi?

Dar nu auzea nimic.

A ieşit afară şi l-a strigat pe nume cât a putut de tare. L-a căutat în curtea din spate şi apoi a bătut la uşa vecinilor. A bătut la toate uşile caselor de pe stradă. Nu i-a răspuns nimeni. Oamenii dinăuntru erau ori prea speriaţi să iasă, ori bolnavi, ori pur şi simplu dispăruseră. A mers câteva cvartale în sus şi în jos, strigând numele fratelui său până a răguşit. O bătrână a ieşit pe verandă clătinându-se şi a ţipat la el să plece de acolo; avea o armă. Aşa că s-a întors acasă.

Copilaşul dispăruse. S-a hotărât să nu-i spună mamei. Ce-ar fi putut să facă? Nu voia ca ea să creadă că fusese rău pentru că plecase de acasă. Ar fi trebuit să-l ia cu el, dar se gândise că era mai în siguranţă acasă. Casa ta e cel mai sigur loc de pe Pământ.

În noaptea aceea, mama l-a chemat. Unde-mi e copilaşul? I-a spus că dormea. Era cea mai îngrozitoare noapte de până atunci. Patul era plin de şerveţele pline de sânge. Altele umpleau noptiera; unele căzuseră şi pe podea.

Adu-mi copilaşul.
Doarme.
Vreau să-mi văd copilaşul.
Îl poţi îmbolnăvi.
L-a blestemat. I-a spus să se ducă dracului. L-a scuipat cu flegmă amestecată cu sânge. El stătea în prag, scormonind agitat cu mâinile prin buzunare, şi ambalajul prăjiturii a foşnit, plasticul deteriorându-se din cauza căldurii.
Unde-ai fost?
Să caut de mâncare.
Ea a icnit. Nu pronunţa cuvântul ăsta.
De ce te-ai dus să cauţi de mâncare? Tu n-ai nevoie de mâncare. Eşti cea mai dezgustătoare bucată de slănină pe care am văzut-o vreodată. Ai putea să trăieşti toată iarna numai din burta aia grasă.
El n-a zis nimic. Ştia că molima era cea care vorbea, nu mama lui. Mama lui îl iubea. Când tachinările de la şcoală se agravaseră, se dusese la director şi îl ameninţase cu un proces în cazul în care batjocura nu înceta.
Ce e zgomotul ăsta? Ce e zgomotul ăsta îngrozitor?
I-a spus că nu auzea nimic. Ea s-a înfuriat. A început din nou să-l înjure şi stropi de salivă plină de sânge au pătat rama patului.
De la tine se aude. Cu ce te tot joci în buzunar?
N-avea încotro. Trebuia să-i arate. A scos prăjitura şi atunci ea a ţipat la el să o ia de acolo. Normal că era atât de gras. Normal că frăţiorul lui flămânzea în timp ce el se îndopa cu prăjituri şi bomboane şi macaroane cu brânză. Ce fel de monstru era dacă fusese în stare să mănânce toată porţia fratelui său de macaroane cu brânză?
A încercat să se apere. Dar de fiecare dată când încerca să spună ceva, ea ţipa la el să tacă, să tacă, să TACĂ! Vocea lui îi făcea greaţă. Era vina lui. El îi făcuse ceva soţului ei şi el îi făcuse ceva frăţiorului său şi el îi făcuse ceva şi ei, o îmbolnăvise, o otrăvise, *o otrăvea.*
Şi de fiecare dată când el încerca să spună ceva, urla la el. Taci, taci, TACI!

Două zile mai târziu a murit.

A înfăşurat-o într-un cearşaf curat şi a dus-o în grădina din spate. I-a stropit corpul cu lichidul pentru aprins cărbunii şi i-a dat foc. A ars trupul mamei sale şi toate aşternuturile pe care stătuse ea. L-a mai aşteptat o săptămână pe fratele său, dar acesta nu s-a mai întors niciodată. L-a căutat. A căutat şi mâncare. A găsit mâncare, dar nu şi-a găsit fratele. A încetat să-l mai strige. A încetat să mai spună vreun cuvânt. A tăcut.

Şase săptămâni mai târziu mergea de-a lungul unei autostrăzi pline de maşini blocate, de epave de maşini, camioane şi motociclete, când a văzut undeva departe un fum negru şi, câteva minute mai târziu, sursa fumului, un autobuz şcolar galben plin cu copii.

În autobuz erau şi soldaţi şi l-au întrebat cum îl cheamă, de unde e şi câţi ani are. Mai târziu, şi-a amintit cum şi-a vârât agitat mâinile în buzunare şi a găsit prăjiturică aceea veche, încă în ambalaj.

Slănină de porc. Poţi să trăieşti toată iarna, numai din burta aia grasă.

Ce s-a întâmplat, puştiule? Nu ştii să vorbeşti?

Sergentul său de instrucţie a aflat că ajunsese în tabără fără nimic altceva decât hainele de pe el şi o prăjiturică în buzunar. Înainte să afle povestea, sergentul îl poreclise Fatboy[8]. După ce a aflat-o, l-a poreclit Poundcake[9].

Îmi place de tine, Poundcake. Îmi place că eşti un ţintaş înnăscut. Pun pariu c-ai ieşit din maică-ta cu o puşcă într-o mână şi o gogoaşă în cealaltă. Îmi place că arăţi ca Elmer Fudd[10], dar eşti curajos ca Mufasa[11]. Şi, *mai ales,* îmi place că nu vorbeşti. Nimeni nu ştie de unde eşti, unde ai fost, ce gândeşti, ce simţi. La dracu', eu nu ştiu şi nici nu-mi pasă, şi n-ar trebui să-ţi pese nici ţie. Eşti un mut căpos, un

---

8 Grăsanul (în lb. engleză în text).

9 Pandişpan (în lb. engleză în text).

10 Personaj Looney Tunes, vânătorul-inamic al lui Bugs Bunny (n. red.).

11 Personaj Disney din *Lion King,* tatăl leului Simba.

ucigaş cu sânge rece venit din adâncul întunericului, cu o inimă pe măsură, nu-i aşa, soldat Poundcake?

Nu era.

Nu încă.

V
Preţul

31

Primul lucru pe care voiam să-l fac când avea să se trezească era să-l ucid.

Dacă se mai trezea.

Dumbo nu era prea sigur de asta. „E rănit destul de grav“, mi-a spus după ce l-am dezbrăcat şi i-am examinat rănile. Înjunghiat într-un picior, împuşcat în celălalt, plin de arsuri, cu oase rupte, tremurând din cauza febrei – deşi era învelit într-o grămadă de pături, Evan tremura atât de tare, încât patul părea că vibrează.

— Septicemie, a murmurat Dumbo.

A observat că mă uitam prosteşte la el şi a adăugat:

— Atunci când infecţia pătrunde în sistemul circulator.

— Ce putem face? l-am întrebat.

— Antibiotice.

— Pe care nu le avem.

M-am aşezat pe pat. Sam stătea în picioare ţinând strâns în mână pistolul fără gloanţe. Nu voia să-i dea drumul. Ben stătea sprijinit de perete, legănând puşca dintr-o parte într-alta, supraveghindu-l precaut pe Evan, de parcă se temea că dintr-o clipă-ntr-alta Evan ar fi putut sări din pat încercând să ne doboare pe toţi.

— N-a avut altă soluţie, i-am spus lui Ben. Cum putea să se apropie pur şi simplu prin întuneric, fără să tragă cineva în el?

— Vreau să ştiu unde sunt Poundcake şi Teacup, a zis Ben printre dinţi.

Dumbo i-a spus să stea jos. Îi refăcuse bandajele, dar Ben pierduse mult sânge. Făcându-i semn să-l lase în pace, Ben s-a îndepărtat de perete, s-a apropiat şchiopătând de

patul pe care stătea Evan şi l-a pocnit peste faţă cu dosul mâinii.

— Trezeşte-te! *Pleosc.* Trezeşte-te, nemernicule!

Am sărit de pe pat şi l-am prins de încheietura mâinii înainte să-l mai plesnească încă o dată pe Evan.

— Ben, nu rezolvi nimic…

— Bine.

Şi-a lăsat braţul în jos şi s-a dus către uşă târşâindu-şi picioarele.

— O să-i găsesc singur.

— Zombi, a strigat Sam fugind lângă Ben. Vin cu tine!

— Terminaţi! Amândoi! m-am răstit. Nimeni nu pleacă nicăieri până când…

— Ce, Cassie? a urlat Ben. Până când ce?

Am deschis gura fără să reuşesc să spun ceva. Sam îl tot trăgea de braţ, „Hai, Zombi!". Fratele meu de cinci ani fluturând un pistol fără gloanţe; iată o figură de stil.

— Ben, ascultă-mă. Mă asculţi? Dacă pleci acum…

— Chiar plec acum…

— … am putea să rămânem şi fără tine, am ţipat la el. Nu ai de unde să ştii ce s-a întâmplat acolo, poate că Evan i-a doborât cum a făcut cu tine şi cu Dumbo. Dar poate că nu, poate chiar acum se întorc, şi dacă pleci acum, rişti prosteşte…

— Nu-mi ţine mie predici despre riscuri prosteşti. Ştiu totul despre asta.

Ben s-a clătinat. Faţa i s-a golit de orice culoare şi a căzut într-un genunchi – cu Sam prinzându-l inutil de o mânecă.

Eu şi Dumbo l-am ridicat şi l-am pus pe unul dintre paturile goale, unde a căzut pe spate, înjurându-se pe sine şi înjurându-l pe Evan Walker, şi toată situaţia, în general. Dumbo se uita la mine cu o privire de căprioară de parcă mi-ar fi spus „Tu ştii, nu? Ştii ce trebuie să facem, aşa e?"

Greşit.

Am luat de pe jos puşca lui Dumbo şi i-am pus-o în braţe.

— Suntem orbi, i-am zis. Scările, ambele ferestre de la coridor, camerele din partea de est, camerele din partea de vest. Patrulează peste tot şi fii cu ochii-n patru. Eu rămân aici cu masculii alfa şi încerc să-i împiedic să nu se omoare unul pe altul.

Dumbo dădea din cap că înţelesese, dar nu se mişca. Mi-am lăsat mâna pe umărul lui şi mi-am pironit privirea în ochii lui rătăciţi.

— Du-te, Dumbo. Înţelegi? Du-te.

A dat din cap de câteva ori, ca un dispozitiv uman de bomboane şi a ieşit din cameră târşâindu-şi picioarele. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să plece, dar eram de multă vreme în punctul acesta, punctul în care trebuie să faci ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci.

— De ce nu l-ai împuşcat în cap? a mormăit Ben în spatele meu. De ce în genunchi?

— Dreptate poetică, am murmurat.

M-am aşezat lângă Evan. Îi vedeam ochii mişcându-se în spatele pleoapelor. Murise. Îi spusesem adio. Acum era viu şi era posibil să nu fiu în stare să-l salut. „Suntem la doar douăzeci de kilometri de Tabăra Haven, Evan. De ce ţi-a luat atât de mult timp?“

— Nu putem rămâne aici, a zis Ben. A fost o decizie proastă să o trimitem pe Ringer înainte. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să ne despărţim. Plecăm de aici mâine dimineaţă.

— Şi cum o să facem asta? l-am întrebat. Eşti rănit. Evan e…

— Nu e vorba despre el aici, a zis Ben. Mă rog, pentru tine cred că e…

— El e motivul pentru care eşti în viaţă şi poţi cârcoti acum, Parish.

— Nu cârcotesc.

— Ba da, cârcoteşti ca regina unui concurs de frumuseţe.

Sammy a izbucnit în râs. Cred că nu-l mai auzisem râzând de la moartea mamei. Asta m-a stârnit, ca şi cum aş fi descoperit un lac în mijlocul deşertului.

— Cassie te-a făcut fetiţă, l-a informat Sam pe Ben, în caz că nu-şi dăduse seama.

Ben l-a ignorat.

— Am stat aici aşteptând după el şi acum suntem prinşi în capcană din cauza lui. Faci cum vrei, Sullivan. Mâine dimineaţă eu am plecat.

— Şi eu, a zis Sam.

Ben s-a ridicat, a stat puţin pe marginea patului, cât să-şi tragă sufletul, apoi a pornit şontâcăind spre uşă, cu Sam pe urmele lui. N-am încercat să-i opresc. Ce-aş fi obţinut? Ben a crăpat puţin uşa şi i-a strigat încet lui Dumbo să nu tragă – se ducea să-l ajute. Apoi, eu şi Evan am rămas singuri.

M-am aşezat pe patul de pe care tocmai se ridicase Ben. Încă purta căldura corpului său. Am luat în braţe ursuleţul lui Sammy.

— Mă auzi? l-am întrebat – pe Evan, nu pe ursuleţ. Cred că suntem chit, acum, nu? M-ai împuşcat în genunchi, te-am împuşcat în genunchi. M-ai văzut dezbrăcată, te-am văzut dezbrăcat. Te-ai rugat pentru mine, eu…

Camera se învârtea în jurul meu. L-am lovit pe Evan în piept cu ursuleţul.

— Şi ce e cu geaca aia oribilă? Pinheads[12], da. Asta pune punctul pe i, i-am spus lovindu-l din nou. *Pinhead,* şi iar îl lovesc. *Pinhead* – îl lovesc iar. Acum vii? Acum?

Buzele i s-au mişcat şi un cuvânt a ieşit încet, ca aerul dintr-un cauciuc dezumflat.

— Efemeridă.

33

A deschis ochii. Amintindu-mi ce scrisesem despre căldura şi culoarea lor ciocolatie, undeva în mine se auzea un „aah“. De ce avea efectul ăsta asupra mea, de a-mi înmuia genunchii? Eu nu eram aşa. De ce îl lăsasem să mă sărute, să mă alinte şi să se învârtă în jurul meu de parcă

---

12 *Pinhead* (în lb. engleză în text), în argou - tâmpit, cretin.

aş fi fost un căţel extraterestru rătăcit şi oropsit? Cine era individul ăsta? Din ce realitate distorsionată se teleportase în propria mea realitate distorsionată? Nimic nu se potrivea. Nimic nu avea sens. Faptul că se îndrăgostise de mine era ca şi cum m-aş fi îndrăgostit eu de un gândac, dar, atunci, cum se numea ceea ce simţeam pentru el? Cum se numea?

— Dacă n-ai fi pe moarte şi aşa mai departe, ţi-aş spune să te duci dracului.

— Nu sunt pe moarte, Cassie.

I se zbăteau pleoapele. Îi transpira faţa. Vocea îi tremura.

— Bine, atunci du-te dracului. M-ai părăsit, Evan. În întuneric, pur şi simplu, şi apoi mi-ai aruncat în aer pământul de sub picioare. Puteai să ne omori pe toţi. M-ai părăsit chiar când…

— M-am întors, mi-a răspuns, întinzând mâna spre mine.

— Nu mă atinge.

„Gata cu trucurile tale care-mi iau minţile.”

— Mi-am ţinut promisiunea, mi-a şoptit.

Ei bine, ce replică sarcastică puteam să-i dau? O promisiune mă dusese la el încă de la început. Din nou, eram uluită de cât de ciudat era că acum el era în situaţia în care fusesem eu şi eu eram în situaţia în care fusese el. Promisiunea lui pentru promisiunea mea. Glonţul meu pentru glonţul lui. Am ajuns să ne dezbrăcăm unul pe celălalt pentru că nu am avut de ales; să ţii la pudoare în epoca Celorlalţi e ca şi cum ai sacrifica o capră sperând că asta o s-aducă ploaia.

— Era să te-alegi cu o gaură în cap, tâmpitule, i-am spus. Nu ţi-a trecut prin minte să strigi din capătul scărilor „Hei, sunt eu! Nu trageţi!“?

— Era prea riscant, a spus el dând din cap.

— Da, sigur. Mai riscant decât dacă îţi zburam capul. Unde e Teacup? Unde e Poundcake?

A clătinat iarăşi din cap, în semn că nu ştia despre cine vorbesc.

— Fetiţa care a plecat pe autostradă. Puştiul grăsuţ care s-a dus după ea. Sigur i-ai văzut.

— Spre nord, a aprobat el din cap.
— Ei, asta ştiu şi eu…
— Nu te duce după ei.
Asta m-a mirat.
— Ce vrei să spui?
— E periculos.
— Peste tot e periculos, Evan.
Şi-a dat ochii peste cap. Era pe cale să leşine din nou.
— E şi Grace.
— Ce-ai zis? Grace? Ca în „Amazing Grace[13]” sau ce? Ce înseamnă „E şi Grace“?
— Grace, a şoptit el încă o dată şi apoi a leşinat.

34

Am stat cu el până în zori. Am stat cu el la fel cum stătuse şi el cu mine atunci, la fermă. Mă dusese acolo împotriva voinţei mele şi apoi voinţa mea îl adusese pe el aici, şi poate că asta însemna că eram cumva chit. Sau că aparţineam unul altuia. Oricum, nicio datorie nu se plăteşte vreodată pe deplin, cel puţin nu acelea care contează. „M-ai salvat“, îmi spusese el, şi nu înţelesesem atunci de la ce îl salvasem. Asta era înainte să-mi spună adevărul despre cine era cu adevărat, şi în cele din urmă am crezut că îl salvasem de genocidul uman, de crimele în masă. Acum mă gândeam că nu se referise la faptul că îl salvasem de la ceva, ci *pentru* ceva. Partea complicată, fără răspuns, partea care mă băga în sperieţi, era ce anume ar fi putut fi acel ceva.
Gemea în somn. Degetele i se încleştau pe aşternuturi. Delira. „Am trecut prin asta, Evan.“ L-am luat de mână. Era plin de arsuri şi vânătăi şi avea oase rupte şi eu îl întrebasem de ce-i luase atât de mult timp să mă găsească? Probabil că se târâse până aici. Avea mâna

---
13 Cunoscut imn bisericesc în Marea Britanie şi SUA. *Grace* - graţia divină.

fierbinte, iar chipul îi strălucea de transpiraţie. Mi-a trecut prin minte pentru prima dată că Evan Walker ar putea muri – atât de curând, totuşi, după ce se ridicase din morţi.

— O să trăieşti, i-am spus. Trebuie să trăieşti. Promite-mi, Evan. Promite-mi că o să trăieşti. Promite-mi.

Am luat-o un pic razna. Am încercat să mă controlez. Dar nu m-am putut abţine.

— Aşa închidem cercul şi terminăm; eu şi cu tine, terminăm. M-ai împuşcat şi am supravieţuit. Te-am împuşcat şi supravieţuieşti. Vezi? Aşa merg lucrurile. Poţi să întrebi pe oricine. Plus că tu eşti Domnul Superfiinţa-de-zece-secole sortit să ne salvezi pe noi, oamenii vrednici de milă, de furnicarul intergalactic. Asta e misiunea ta. Pentru asta te-ai născut. Sau ai fost crescut. Nu contează. Şi la cum se desfăşoară planurile de cucerire a lumii, se pare că misiunea ta nu prea merge bine. A trecut aproape un an şi n-am reuşit nimic, şi acum cine stă întins pe spate ca un gândac, cu saliva scurgându-i-se pe bărbie?

Chiar avea nişte salivă pe bărbie. I-am şters-o cu un colţ de pătură.

Uşa s-a deschis şi a intrat Poundcake. Apoi Dumbo, rânjind cu gura până la urechi, apoi Ben, şi ultimul, Sam. Ultimul, adică nici urmă de Teacup.

— Cum se simte? a întrebat Ben.

— Arde, i-am răspuns. Delirează. Tot vorbeşte despre „Grace“.

— Adică „Amazing Grace“? s-a încruntat Ben.

— Poate spune o rugăciune, ca înaintea mesei, a sugerat Dumbo. Probabil e mort de foame.

Poundcake s-a îndreptat greoi spre fereastră, holbându-se la parcarea goală. L-am urmărit cu privirea cum traversa camera. Semăna întrucâtva cu Aiurel[14]. Apoi m-am întors spre Ben:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrea să ne spună.

---

14 în engleză Eeyore, măgăruşul mereu trist din *Winnie the Pooh.*

— Atunci obligă-l. Tu eşti sergentul, nu?

— Nu cred că poate.

— Deci, Teacup a dispărut şi nu ştim unde şi de ce.

— S-a întâlnit cu Ringer, a presupus Dumbo. Şi Ringer a decis să o ia cu ea la peşteri, ca să nu piardă timpul aducând-o înapoi.

Am dat din cap spre Poundcake.

— Şi el unde-a fost?

— L-am găsit afară, a zis Ben.

— Ce făcea?

— Stătea… pe-acolo.

— Stătea pe-acolo? Pe bune? V-aţi gândit vreodată de partea cui e Poundcake, de fapt?

— Sullivan, nu începe, mi-a spus Ben, clătinând din cap plictisit.

— Serios. Jocul de-a muţenia ar putea fi doar un *joc.* Aşa nu e nevoit să răspundă la întrebări incomode. Plus că ar avea sens să fi infiltrat unul de-al lor în fiecare pluton, în cazul în care cineva…

— Da, şi înainte de Poundcake a fost Ringer, s-a enervat Ben. Următorul va fi Dumbo. Sau eu. Asta în timp ce individul care a recunoscut că face parte dintre duşmani zace aici, ţinându-te de mână.

— De fapt, eu îl ţin de mână. Şi el nu ne este duşman, Parish. Credeam că ai priceput asta.

— De unde ştim că n-a omorât-o pe Teacup? Sau pe Ringer? De unde ştim?

— Cristoase, uită-te la el. N-ar putea ucide o… o…

Am încercat să mă gândesc la singurul lucru pe care ar fi fost suficient de puternic să-l ucidă, dar creierul meu înfometat şi lipsit de somn nu se putea gândi decât la „efemeridă”, ceea ce n-ar fi fost deloc cel mai fericit cuvânt pe care-l puteam alege. Ca un semn rău nechibzuit, dacă un semn rău ar putea fi nechibzuit.

Ben a tăbărât asupra lui Dumbo, care a tresărit. Cred că ar fi preferat ca nervii lui Ben să se verse pe oricine altcineva, dar nu pe el.

— O să supravieţuiască?
— E destul de grav, a clătinat Dumbo din cap, în timp ce vârfurile urechilor începeau să i se înroşească.
— Asta întreb şi eu. Cât de grav? Când o să fie în stare să călătorească?
— Nu prea curând.
— La dracu’, Dumbo, când?
— Peste câteva săptămâni? O lună, poate? Are glezna ruptă, dar nu asta e cel mai grav. E vorba de infecţie, plus că există şi riscul cangrenei…
— O lună? O lună! a exclamat Ben râzând nervos. Dă buzna aici, te dă gata pe tine, mă bate măr pe mine şi, câteva ore mai târziu, e în stare atât de gravă că nu se poate mişca o lună!
— Atunci pleacă! i-am strigat din celălalt capăt al camerei. Plecaţi toţi. Rămân eu cu el şi venim după voi imediat ce putem.
Ben, care rămăsese cu gura deschisă, a închis-o zgomotos. Sam stătea lângă piciorul lui Ben, ţinându-se cu un degeţel de cureaua prietenului său mai mare. Am simţit cum mi se strângea inima văzându-l. Ben îmi spusese că, în tabără, frăţiorului meu i se spunea „câinele lui Zombi“ pentru că stătea mereu credincios în preajma lui.
— Are dreptate, sergent, a zis Dumbo.
— Avem un plan, a spus Ben, abia mişcându-şi buzele. Şi ne ţinem de plan. Dacă Ringer nu se întoarce până mâine dimineaţă, plecăm.
— Cu toţii, a continuat el, fixându-mă cu privirea. Iar ei doi, a mai zis arătând cu degetul spre Poundcake şi Dumbo, îl pot căra pe prietenul tău, dacă o să fie nevoie.
Apoi Ben s-a întors, s-a lovit de perete, s-a sprijinit pentru un moment şi a ieşit pe uşă împleticindu-se.
— Sergent, unde…? a strigat Dumbo urmându-l.
— În pat, Dumbo, în pat! Trebuie să mă întind puţin, altfel cad din picioare. Tu stai primul de pază. Nugget, Sam, cum te-o chema, tu ce faci?
— Vin cu tine.

— Rămâi aici cu sora ta. Ba nu. Ai dreptate. Ea are mâinile ocupate, la propriu. Poundcake! Stă Sullivan de pază. Închide şi tu ochii, grăsan mut neno…

Vocea i s-a stins. Dumbo s-a apropiat de capătul patului în care stătea Evan.

— Sergentul e foarte tensionat, mi-a explicat el, de parcă aş fi avut nevoie de explicaţii. De obicei e foarte calm.

— Şi eu la fel. Sunt genul care nu-şi bate capul. Fără grijă!

Tot nu pleca. Se uita la mine şi obrajii i se înroşiseră la fel de tare ca urechile.

— Chiar e prietenul tău?

— Cine? A, nu, Dumbo. E doar un tip pe care l-am cunoscut într-o zi când încerca să mă omoare.

— Aha. Bine, a zis el părând uşurat. E la fel ca Vosch.

— Nu e deloc la fel ca Vosch.

— Vreau să spun că e unul dintre ei.

Şi apoi a continuat coborându-şi glasul, de parcă mi-ar fi împărtăşit un secret întunecat:

— Zombi spune că nu seamănă cu cipurile pe care ni le-au implantat în creier, dar cumva s-au descărcat în noi, ca un fel de virus de computer sau aşa ceva.

— Mda. Cam aşa ceva.

— E ciudat.

— Păi, bănuiesc că ar fi putut să se descarce şi în nişte pisici, dar dacă alegeau metoda asta, atunci exterminarea noastră le-ar fi luat o groază de timp.

— Cu o lună sau două mai mult, a zis Dumbo şi am izbucnit în râs.

Am rămas la fel de surprinsă ca atunci când începuse Sammy să râdă. Dacă vrei să desparţi oamenii de însuşirile lor omeneşti, suprimarea râsului e un început bun. N-am fost niciodată prea bună la istorie, dar eram sigură că nenorociţii de teapa lui Hitler nu râdeau prea mult.

— Tot nu înţeleg, a continuat el. De ce ar fi de partea noastră unul dintre ei?

— Cred că nici el nu înţelege răspunsul la întrebarea

asta.

Dumbo a aprobat din cap, şi-a îndreptat umerii şi a răsuflat adânc. Era mort de oboseală. Cu toţii eram. L-am strigat încet înainte să iasă din cameră:

— Dumbo!

Întrebarea pe care o pusese Ben rămăsese fără răspuns.

— O să supravieţuiască?

A rămas tăcut o bucată de vreme.

— Dacă aş fi extraterestru şi aş putea să-mi aleg orice corp aş vrea, mi-a spus el încet, aş alege unul foarte puternic. Şi apoi, ca să fiu sigur că aş supravieţui războiului, m-aş imuniza împotriva oricărui virus sau bacterii de pe Pământ. Sau cel puţin mi-aş optimiza rezistenţa. Ştii, cum se procedează cu vaccinul antirabic la câini.

— Eşti foarte inteligent, Dumbo, i-am spus zâmbind.

— Porecla e doar din cauza urechilor, mi-a răspuns înroşindu-se.

A ieşit din cameră. Aveam senzaţia ciudată că sunt privită. Pentru că cineva mă privea: Poundcake se holba la mine de la locul lui de lângă fereastră.

— Şi tu? Care-i povestea ta? De ce nu vorbeşti?

S-a întors cu spatele la mine şi aburii respiraţiei lui au înceţoşat geamul.

35

— Cassie! Cassie, trezeşte-te!

M-am ridicat în capul oaselor. Stăteam încovrigată lângă Evan, cu capul lipit de al lui, ţinându-l de mână, şi apoi ce naiba s-a întâmplat? Dintr-odată Sam era lângă pat, trăgându-mă de mână.

— Sus, Sullivan!

— Nu-mi spune aşa, Sams! am mormăit.

În cameră lumina era sângerie; era după-amiaza târziu deja, dormisem toată ziua.

— Ce...?

Sam a dus degetul la buze făcându-mi semn să tac şi apoi mi-a făcut semn spre tavan. „Ascultă. “

Am auzit: zgomotul inconfundabil al elicelor unui elicopter – slab, dar devenind din ce în ce mai puternic. Am sărit în picioare, mi-am luat puşca şi l-am urmat pe Sam pe coridor, unde Poundcake şi Dumbo se învârteau pe lângă Ben – fostul fundaş îşi adunase echipa, stabilind tactica jocului.

— E posibil să fie doar o patrulă, a şoptit Ben. Poate nici măcar nu ne caută pe noi. Erau două plutoane pe teren când a explodat tabăra. E posibil să fie într-o misiune de salvare.

— O să ne ia urma, a zis Dumbo panicându-se. Suntem terminaţi, sergent.

— Poate că nu, a spus Ben încrezător.

Începea să-şi recapete vechiul entuziasm.

— Auziţi? Deja se îndepărtează.

Nu-şi imagina. Sunetul se auzea tot mai slab. Trebuia să-ţi ţii respiraţia ca să-l auzi. Ne-am mai învârtit prin hol vreo zece minute până când zgomotul nu s-a mai auzit deloc. Am mai aşteptat încă zece fără să se mai audă nimic şi Ben a răsuflat uşurat.

— Stăm bine…

— Pentru cât timp? a vrut Dumbo să ştie. N-ar trebui să rămânem la noapte aici, sergent. Cred că ar trebui să plecăm spre peşteri acum.

— Şi să riscăm să nu ne întâlnim cu Ringer care probabil deja e pe drum înapoi? a clătinat Ben din cap. Sau să riscăm să fim văzuţi în câmp deschis de vreun alt elicopter? Nu, Dumbo. Ne ţinem de plan.

S-a ridicat în picioare şi privirea i s-a oprit asupra mea.

— Care-i treaba cu Buzz Lightyear[15]? Nicio schimbare?

— Îl cheamă Evan. Şi nu, nicio schimbare.

Ben a zâmbit. Nu ştiu, poate că pericolul iminent îl făcea

---

15 Personaj din *Toy Story* care are rolul unui poliţist spaţial. A fost numit Buzz după Buzz Aldrin, astronautul de pe Apollo 11, al doilea om care a păşit pe Lună.

să se simtă mai plin de viaţă, cumva, poate din acelaşi motiv pentru care zombii sunt carnivori pentru că au un singur aliment pe meniu. N-ai s-auzi de zombi vegetarieni. Unde-ar fi provocarea dacă ar încerca să atace o farfurie cu sparanghel?

Sam a chicotit.

— Zombi l-a făcut pe prietenul tău poliţist spaţial.

— Nu e poliţist spaţial. Şi de ce toată lumea crede că e prietenul meu?

Ben a zâmbit larg.

— Nu e prietenul tău? Dar te-a sărutat…

— De-adevăratelea? a întrebat Dumbo.

— Da. De două ori. L-am văzut.

— Cu limba?

— Îîîuuu, a făcut Sam strâmbându-şi gura în forma unei lămâi.

— Am o armă, le-am zis, glumind numai pe jumătate.

— Limba n-am văzut-o, a zis Ben.

— Vrei s-o vezi? l-am întrebat şi am scos limba la el. Dumbo a început să râdă. Chiar şi Poundcake a zâmbit.

Atunci a apărut fata aceea, intrând pe culoar dinspre casa scării şi apoi totul a devenit rapid foarte ciudat.

36

Avea un tricou roz, zdrenţuit, cu Hello Kitty, pătat de noroi (sau putea fi chiar sânge). O pereche de pantaloni scurţi care era posibil să fi fost cândva crem, acum decoloraţi într-un alb murdar. Şlapi albi, murdari, cu nişte pietricele colorate care ca prin minune nu se dezlipiseră. O faţă ascuţită, de spiriduş, cu ochi mari şi o claie de păr negru. Şi foarte mică, undeva cam de vârsta lui Sam, deşi era atât de slabă încât chipul îi semăna cu acela al unei bătrânici.

Amuţiserăm cu toţii. Eram şocaţi. Să o vedem aşa în capătul holului, cu dinţii clănţănindu-i, cu genunchii

noduroşi tremurându-i în aerul îngheţat – era un alt moment rupt din Tabăra de Cenuşă, mai lipsea un autobuz şcolar galben oprind, deşi şcoala nu va mai exista niciodată. Ceva ce pur şi simplu nu părea posibil.

Şi-atunci Sammy a şoptit:

— Megan?

Şi Ben a zis:

— Cine dracu' e Megan?

Întrebare care, de fapt, ne trecea tuturor prin cap.

Sam s-a repezit spre ea înainte ca vreunul dintre noi să-l poată opri. A ajuns la jumătatea distanţei. Fetiţa nu s-a mişcat. Aproape că nu clipea. Ochii păreau să-i strălucească în lumina slabă, semănând cumva cu ochii unei păsări, ai unei bufniţe zbârcite.

Sam s-a întors spre noi şi ne-a zis „Megan!“, de parcă ar fi fost ceva evident.

— E Megan, Zombi! A fost cu mine în autobuz.

Şi apoi, întorcându-se spre ea, cu un ton obişnuit, de parcă s-ar fi întâlnit undeva la joacă:

— Salut, Megan!

— Poundcake, a zis Ben încet. Verifică scările. Dumbo, ferestrele. Apoi verificaţi amândoi etajul unu. Nu se poate să fi venit singură.

Atunci a vorbit, şi glasul ei era ascuţit şi scârţâitor, amintind de sunetul unei unghii zgâriind o tablă.

— Mă doare gâtul.

Apoi şi-a dat ochii peste cap. Au lăsat-o genunchii. Sam a fugit spre ea, dar era prea târziu: a căzut violent, izbindu-se cu fruntea de mocheta subţire, chiar cu o secundă înainte ca Sam să ajungă lângă ea. Eu şi Ben am fugit spre ei, iar Ben s-a aplecat să o ridice. L-am împins la o parte.

— N-ar trebui să ridici nimic, l-am bombănit.

— Nu cântăreşte mai *nimic,* a protestat el.

Am ridicat-o eu. Ben avea dreptate. Megan cântărea doar cu puţin mai mult decât un săculeţ de făină; oase şi piele şi păr şi dinţi şi cam atât. Am dus-o în camera lui Evan, am aşezat-o pe patul liber şi am pus vreo şase straturi de

pături peste corpul ei micuţ care dârdâia. I-am zis lui Sam să-mi aducă puşca rămasă pe coridor.

— Sullivan, a zis Ben din pragul uşii. Ceva nu e-n regulă.

Am aprobat din cap. Mai mici decât şansele ca ea să fi avut norocul să nimerească în hotel din întâmplare, erau şansele să fi supravieţuit pe timpul iernii îmbrăcată în hainele alea de vară. Eu şi Ben ne gândeam la acelaşi lucru: domnişoara Megan apăruse fix la douăzeci de minute după ce auziserăm elicopterul.

Nu rătăcise singură până aici. Fusese livrată.

— Ştiu că suntem aici, am spus.

— Şi în loc să bombardeze clădirea, ne-o lasă pe ea. De ce?

— E Megan, a zis Sam care tocmai îmi adusese puşca. Ne-am întâlnit în autobuzul care ne-a dus în Tabăra Haven, Cassie.

— Ce mică-i lumea, nu? am zis împingându-l mai departe de pat. Ce crezi? l-am întrebat pe Ben.

Ben îşi freca bărbia cu degetele. Eu îmi masam gâtul. Amândurora ne treceau prea multe gânduri prin minte. M-am holbat la el cum îşi freca bărbia, el s-a holbat la mine cum îmi masam gâtul, şi până la urmă, el a zis:

— Dispozitiv de urmărire. Are un implant.

Sigur. De asta era Ben şeful. El era Omul cu Ideile. Am masat uşor ceafa lui Megan, subţire ca un creion, căutând umflătura specifică. Nimic. M-am uitat la Ben şi am clătinat din cap.

— Şi-au dat seama că am căuta acolo, a zis el nerăbdător. Caut-o peste tot, centimetru cu centimetru, Sullivan. Sam, tu hai cu mine.

— De ce nu pot să rămân? s-a miorlăit Sam.

La urma urmei, abia se reîntâlnise cu o prietenă demult pierdută.

— Vrei să vezi o fată dezbrăcată? s-a strâmbat Ben. Scârbos.

L-a împins pe Sam spre uşă şi au ieşit amândoi din cameră. M-am frecat la ochi. La dracu'. La dracu'. Am tras

păturile la picioarele patului, lăsându-i trupul rănit expus în lumina muribundă a serii de iarnă. Plină de cruste şi vânătăi şi răni deschise şi straturi de praf şi murdărie, ajunsă piele şi os din cauza oribilei cruzimi a indiferenţei sau din cauza brutalei indiferenţe a cruzimii, ea era una dintre noi şi era totodată noi toţi. Era capodopera Celorlalţi, *magnum opus,* trecutul şi viitorul omenirii, ceea ce făcuseră şi ceea ce promiseseră să facă; şi am început să plâng. Am plâns pentru Megan şi am plâns pentru mine şi am plâns pentru fratele meu şi am plâns pentru toţi cei prea naivi sau ghinionişti care muriseră deja.

„Potoleşte-te, Sullivan. Suntem aici acum, în clipa următoare am dispărut şi asta era valabil încă dinainte de venirea lor. Aşa a fost dintotdeauna. Nu Ceilalţi au inventat moartea; ei doar au perfecţionat-o. Au oferit morţii un chip pe care ne-au pus să-l privim în faţă, pentru că ştiau că era singura modalitate de a ne distruge. N-o să se sfârşească pe vreun continent sau ocean, munte ori câmpie, junglă sau deşert. O să se sfârşească acolo unde a început, acolo unde a fost de la începuturile începuturilor, pe câmpul de bătălie al ultimei inimi umane bătând.”

Am dezbrăcat-o de hainele de vară murdare şi zdrenţuite. I-am întins braţele şi picioarele ca în desenul acela al lui Da Vinci cu tipul dezbrăcat într-o cutie înscrisă într-un cerc. M-am străduit să lucrez încet, metodic, începând de la cap şi coborând treptat pe corp în jos. I-am şoptit „Îmi pare rău, îmi pare tare rău“ în timp ce apăsam, pipăiam, palpam.

Nu mai eram tristă. M-am gândit la degetul lui Vosch apăsând pe butonul care i-ar fi prăjit creierul frăţiorului meu şi în clipa aceea mi-am dorit atât de tare să simt gustul sângelui său, că mi-a lăsat gura apă.

„Ziceai că ştii cum gândim? Atunci ştii ce o să-ţi fac. O să-ţi jupoi faţa cu cleştele. O să-ţi scot inima cu o andrea. O să-ţi fac şapte miliarde de tăieturi, câte una pentru fiecare dintre noi.

Acesta e costul. Acesta e preţul. Pregăteşte-te, pentru că

atunci când zdrobeşti umanitatea din oameni, rămâi doar cu oameni fără strop de umanitate.

Cu alte cuvinte, primeşti ceea ce meriţi, nenorocitule."

37

L-am strigat pe Ben.

— Nimic, i-am zis. Şi am căutat… peste tot.

— Şi cu gâtul ce e? m-a întrebat el imediat.

Încă mi se mai simţea furia în voce. Aşa că vorbea cu mine de parcă aş fi fost o nebună pe care trebuia să o ia încet.

— Chiar înainte să leşine a zis că o doare gâtul.

— M-am uitat. Nu are niciun implant, Ben.

— Eşti sigură? „Mă doare gâtul" nu e chiar ce te-ai aştepta să auzi de la un copil subnutrit şi îngheţat în primul minut de când şi-a făcut apariţia pe neaşteptate.

Ben a trecut de cealaltă parte a patului, nu ştiu de ce, poate pentru că îşi făcea griji ca nu cumva să-l pocnesc într-un moment de furie prost direcţionată. A apăsat-o uşor pe Megan cu o mână pe frunte, în timp ce cu cealaltă i-a deschis gura. S-a uitat îndeaproape.

— Nu se vede mai nimic, a murmurat.

— Am folosit asta, i-am zis întinzându-i lanterna lui Sam în formă de pix.

— E destul de roşu, a observat Ben luminându-i gâtul lui Megan cu lanterna.

— Exact. De asta spunea că o doare.

Ben a căzut pe gânduri, scărpinându-şi bărbia.

— Nu a zis „ajutor", nici „mi-e frig", nici „rezistenţa e futilă". Doar „mă doare gâtul".

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Rezistenţa e futilă? Pe bune?

Sam stătea în pragul uşii. Ochi mari, rotunzi, căprui.

— Se simte bine, Cassie? m-a întrebat.

— E în viaţă, i-am spus.

— L-a înghiţit, a zis Ben – Omul cu ideile. Nu l-ai găsit pentru că îl are în stomac.

— Dispozitivele de urmărire sunt de mărimea unui bob de grâu sau de orez, i-am reamintit. Cum s-ar fi putut răni la gât înghiţind unul?

— N-am zis că dispozitivul i-a rănit gâtul. Gâtul n-are de-a face cu asta.

— Atunci de ce te îngrijorează faptul că e iritat?

— O să-ţi explic de ce sunt îngrijorat, Sullivan.

Se străduia din răsputeri să rămână calm, pentru că era clar că cineva trebuia să o facă.

— Apariţia ei aşa, din senin, ar putea să însemne o grămadă de lucruri şi niciunul bun. De fapt, nu poate să însemne decât un singur lucru rău. Un lucru foarte rău, înrăutăcit de faptul că nu ştim scopul pentru care a fost trimisă aici.

— Înrăutăcit?

— Ha-ha. Prostănacul care nu vorbeşte corect. Jur pe Dumnezeu, următoarea persoană care îmi mai corectează vreo greşeală gramaticală, o încasează.

Am oftat. Furia se scurgea încet-încet din mine, transformându-mă într-un butuc în formă de om, sleit, găunos.

Ben a privit-o lung pe Megan câteva momente.

— Trebuie să o trezim, a hotărât în cele din urmă.

În clipa următoare, Dumbo şi Poundcake au dat buzna în cameră.

— Nu-mi spune, i-a zis Ben lui Poundcake, care desigur că nu a spus nimic. Aţi găsit nimic.

— N-aţi găsit, l-a corectat Dumbo.

Ben nu l-a pocnit. Dar a ridicat mâna spre el.

— Dă-mi plosca ta.

I-a deşurubat capacul şi apoi a ţinut-o deasupra frunţii lui Megan. O picătură de apă a tremurat pe buza vasului timp de o eternitate.

Înainte ca eternitatea să ia sfârşit, în spatele nostru s-a auzit o voce răguşită.

— În locul tău, n-aş face asta.

Evan Walker se trezise.

38

Toată lumea a încremenit. Până şi picătura de apă de pe marginea ploştii a rămas nemişcată. Din pat, Evan Walker ne privea cu ochii roşii, arzând de febră, aşteptând ca cineva să-i pună întrebarea evidentă, ceea ce până la urmă a făcut Ben:

— De ce?

— Dacă o trezeşti aşa, s-ar putea să o faci să tragă aer adânc în piept şi asta ar fi foarte grav.

Ben s-a întors spre el. Apa a picurat pe covor.

— Ce dracu' vrei să spui?

Evan a înghiţit în sec, strâmbându-se din cauza efortului. Avea chipul la fel de alb ca faţa de pernă pe care stătea.

— Are un implant, dar nu e un sistem de urmărire.

Buzele lui Ben s-au strâns într-o linie albă, dură. A înţeles înaintea noastră. I-a împins la o parte pe Dumbo şi Poundcake.

— Afară. Sullivan, tu şi Sam, la fel.

— Nu plec nicăieri, i-am zis.

— Ar trebui, a spus Evan. Nu ştiu cât de fin a fost calibrat.

— Cât de fin a fost calibrat... ce? am întrebat.

— Dispozitivul incendiar cu CO_2, a spus el, ferindu-şi privirea. Respiraţia, Cassie, a continuat el, rostind cuvintele cu greutate.

Până aici, toată lumea înţelesese. Dar e o diferenţă între a înţelege şi a accepta. Ideea era inacceptabilă. După toate lucrurile prin care trecuserăm, încă mai erau lucruri pe care mintea noastră pur şi simplu nu le putea accepta.

— Coborâţi acum. Toţi, a mârâit Ben.

Evan a clătinat din cap.

— Nu e suficient de departe. Ar trebui să părăsiţi

clădirea.

Ben l-a luat de braţ pe Dumbo cu o mână, cu cealaltă l-a înhăţat pe Poundcake, şi le-a făcut vânt pe uşă. Sam se retrăsese lângă uşa de la baia, apăsându-şi pumnul micuţ pe gură.

— Şi cineva ar trebui să deschidă fereastra, a icnit Evan.

L-am împins pe Sam pe coridor şi am fugit la fereastră, forţând-o puternic, dar nici măcar nu s-a clintit, probabil înţepenise din cauza gerului. Ben m-a dat la o parte şi a făcut geamul ţăndări cu patul puştii. Aerul îngheţat a năvălit în cameră. Ben s-a îndreptat apoi spre patul lui Evan şi s-a oprit un moment înainte de a-l apuca de păr, zguduindu-l.

— Nenorocitule…

— Ben! am strigat punându-i mâna pe braţ. Lasă-l. Nu el a…

— A, da, am uitat. El e extraterestrul rău cel bun.

I-a dat drumul. Evan a căzut pe spate; nu avea putere să stea în capul oaselor. Apoi Ben i-a sugerat să-şi facă ceva imposibil din punct de vedere anatomic.

Evan şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Îl are în gât. Chiar deasupra epiglotei.

— E o bombă, a zis Ben cu vocea tremurându-i de furie şi disperare. Au transformat un copil într-un dispozitiv explozibil.

— Putem să i-l scoatem? am întrebat.

— Cum? a clătinat Evan din cap.

— Asta te întreba ea pe tine, dobitocule! a izbucnit Ben.

— Explozibilul e conectat la un detector de CO_2 pe care îl are implantat în gât. Dacă se pierde conexiunea, se detonează.

— Asta nu e un răspuns, i-am zis. Putem să i-l scoatem fără să sărim în aer?

— E fezabil…

— Fezabil. *Fezabil.*

Ben a izbucnit într-un râs ciudat, cu sughiţuri. Mi-era teamă ca nu cumva să o ia razna.

— Evan, am zis pe cel mai calm şi mai blând ton posibil. Putem face asta fără…

Nu puteam rosti cuvintele până la capăt şi nici Evan nu m-a obligat să le spun.

— Şansele să nu se detoneze sunt mai mari dacă am face-o.

— Să o facem fără să ce? a întrebat Ben nelămurit, nereuşind să ne urmărească.

Nu era vina lui. Încă se zbătea în zona aceea a lucrului care nu putea fi acceptat, ca un biet înotător dus de curent.

— Fără să o omorâm mai întâi, i-a explicat Evan.

39

Eu şi Ben am stabilit pe hol întâlnirea de punere la punct a planului Suntem Terminaţi. Ben le-a ordonat tuturor să traverseze parcarea şi să se ascundă în restaurant până când primeau de la noi semnalul că totul e în regulă sau până când exploda hotelul. Sam a refuzat şi Ben a rămas neînduplecat. Sam a început să plângă şi s-a bosumflat, însă Ben i-a reamintit că era soldat şi că un bun soldat se supune ordinelor. În plus, dacă rămânea, cine i-ar mai fi protejat pe Dumbo şi Poundcake?

Înainte să plece, dându-şi seama ce avea Ben de gând să facă, Dumbo i-a spus:

— Eu sunt doctorul. Eu ar trebui s-o fac, sergent.

Ben a clătinat din cap.

— Pleacă de aici, i-a răspuns tăios.

Apoi am rămas singuri. Ben îşi plimba privirea peste tot. Ca un gândac captiv. Ca un şoarece în capcană. Ca un om în cădere de pe o stâncă, fără niciun tufiş de care să se poată agăţa.

— Păi, cred că am aflat răspunsul la marea ghicitoare, nu? a zis Ben. Ce nu înţeleg e de ce nu ne-au terminat, pur şi simplu, cu nişte proiectile Hellfire? Doar ştiau că suntem aici.

— Nu e stilul lor, i-am zis.
— Stilul?
— Nu te-a frapat cât de personal a fost totul, încă de la început? Uciderea noastră îi incită.
Ben m-a privit cu greaţă, uimit.
— Mda, îmi dau seama acum de ce ai vrea să fii prietena unuia dintre ei.
Nu era cea mai bună replică. Şi-a dat seama imediat şi a bătut în retragere.
— Pe cine încercăm să păcălim, Cassie? Practic, nu avem nimic de hotărât, în afară de cine o s-o facă. Poate c-ar trebui să dăm cu banul.
— Poate c-ar trebui s-o facă Dumbo. Nu mi-ai spus că în tabără s-a pregătit pentru intervenţii medicale pe câmpul de luptă?
Ben s-a încruntat.
— Intervenţii medicale? Glumeşti, nu?
— Păi, altfel cum...?
Apoi am înţeles. Nu puteam accepta, dar am înţeles. Mă înşelasem în privinţa lui Ben. Ajunsese mai departe decât mine în zona lucrurilor de neacceptat. Era la cinci mii de metri depărtare de mine.
Mi-a înţeles expresia feţei şi şi-a lăsat bărbia în piept.
I se înroşise faţa. Nu era stânjenit, ci mai degrabă furios, extrem de furios, o furie care întrecea limitele.
— Nu Ben, nu putem face asta.
A ridicat capul. Ochii îi străluceau. Îi tremurau mâinile.
— Eu pot.
— Nu, nu poţi.
Ben Parish se scufunda. Ajunsese atât de departe, încât nu eram sigură că-l mai puteam prinde, nu eram sigură că aveam forţa necesară pentru a-l împinge la suprafaţă.
— Nu mi-am dorit aşa ceva, a spus. Nu mi-am dorit nimic din toate astea.
— Nici ea nu şi-a dorit, Ben.
S-a apropiat de mine şi atunci am văzut arzând în ochii lui o altfel de febră.

— Nu-mi fac griji pentru ea. Acum o oră, ea nu exista, înţelegi? Nu însemna nimic, efectiv nimic. Erai tu, şi fratele tău mai mic, şi Poundcake şi Dumbo. Ea le aparţinea lor. Ea le aparţine *lor.* N-am adus-o eu. Nu eu am păcălit-o să se urce într-un autobuz, nu eu i-am spus că e în siguranţă, după care i-am vârât o bombă pe gât. Nu e vina mea. Nu e responsabilitatea mea. Treaba mea e să rămân în viaţă şi să vă ţin şi pe voi în viaţă cât mai mult timp posibil, şi dacă pentru asta trebuie să moară cineva care nu înseamnă nimic pentru mine, atunci cred că asta o să se întâmple.

Nu mă descurcam prea bine. Ajunsese deja prea departe, se scufundase prea mult, presiunea era prea mare, nu puteam să respir.

— Asta e, a spus cu amărăciune. Plângi, Cassie. Plângi pentru ea. Plângi pentru toţi copiii. Nu te pot auzi, nu te pot vedea şi nu-şi pot da seama cât de rău te simţi, dar plângi pentru ei. Câte o lacrimă pentru fiecare dintre ei, un ocean întreg, plângi. Ştii că am dreptate. Ştii că nu am de ales. Şi ştii că şi Ringer avea dreptate. E vorba despre riscuri. Şi dacă o fetiţă trebuie să moară pentru ca alţi şase oameni să trăiască, înseamnă că ăsta e preţul. Asta e preţul.

A trecut pe lângă mine împingându-mă şi a şchiopătat de-a lungul holului până la uşa deschisă, iar eu am rămas pe loc, fără să fiu în stare să mă mişc sau să spun ceva. N-am ridicat un deget şi nu i-am dat niciun argument care să-l oprească. Nu mai aveam cuvinte, iar gesturile păreau inutile.

„Opreşte-l, Evan. Te rog, opreşte-l, pentru că eu n-o pot face."

În buncărul din tabără, feţele lor ridicate spre mine şi rugăciunea mea nerostită, promisiunea mea deşartă: „Căţăraţi-vă pe umerii mei, căţăraţi-vă pe umerii mei."

N-ar fi împuşcat-o. Din cauza riscului. Ar fi asfixiat-o. I-ar fi pus o pernă pe faţă şi ar fi apăsat până când n-ar mai fi fost nevoie să apese. Nu i-ar fi putut lăsa corpul acolo: din cauza riscului. L-ar fi dus afară, dar nu l-ar fi îngropat sau ars: din cauza riscului. L-ar fi dus undeva departe în pădure

şi l-ar fi azvârlit pe pământul îngheţat – alte rămăşiţe pentru ulii şi ciori şi insecte. Riscul.

M-am lăsat jos, lângă perete, mi-am tras genunchii la piept şi mi-am aplecat capul, acoperindu-mi-l cu braţele. N-am mai plâns. Am închis ochii. Şi mi-a apărut degetul lui Vosch apăsând butonul, mâinile lui Ben ţinând perna, degetul meu pe trăgaci. Sam, Megan. Soldatul Crucifix. Şi vocea lui Ringer prin bezna tăcută: „Uneori te afli la locul nepotrivit în momentul nepotrivit şi ce urmează nu e din vina nimănui."

Şi când Ben avea să iasă, distrus şi pustiit, aveam să mă apropii de el şi să-l consolez. Urma să-l ţin de mâna cu care omorâse un copil şi să plângem împreună pentru noi înşine şi pentru alegerile pe care le-am făcut şi care, de fapt, nu au fost deloc alegeri.

Ben a ieşit. S-a aşezat lângă perete, ceva mai departe de mine. După un minut m-am ridicat şi m-am dus la el. Nu şi-a ridicat privirea. Stătea cu braţele pe genunchi şi cu fruntea plecată. M-am aşezat lângă el.

— N-ai dreptate, i-am zis.

A dat din mână, în semn de „da, bine."

— Ea făcea parte dintre noi. Toţi fac parte dintre noi.

Şi-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete.

— Îi auzi? Nenorociţii ăia de şobolani.

— Ben, cred că trebuie să pleci. Acum. Nu aştepta până dimineaţă. Ia-i pe Dumbo şi Poundcake şi îndreptaţi-vă spre peşteri cât de repede puteţi.

Poate Ringer l-ar fi putut ajuta. Asculta de ea, mereu păruse intimidat de ea, poate chiar copleşit întrucâtva.

A izbucnit într-un râs venit de undeva din rărunchi.

— Sunt cam praf. Terminat. Sunt terminat, Sullivan. Şi nici Walker nu e prea în formă să o facă, a continuat el privindu-mă în ochi.

— Pentru ce nu e în formă?

— Să termine odată cu chestia asta. Eşti singura care ai măcar o jumătate de şansă.

— Deci, nu ai…?

— N-am putut.

A izbucnit din nou în râs. S-a lovit cu capul de perete şi a tras adânc aer în piept.

— N-am putut.

40

În dormitor era mai frig decât într-o cameră frigorifică. Evan stătea proptit de tăblia patului şi şi-a îndreptat privirea spre mine când am intrat. O pernă pe podea, acolo unde o scăpase Ben, şi eu ridicând-o şi aşezându-mă la picioarele patului lui Evan. Aburii respiraţiilor noastre îngheţând, inimile noastre bătând şi tăcerea aşternându-se între noi.

Până când am spus:

— De ce?

— Ca să arunce în aer rămăşiţele. Ca să distrugă ultima barieră, cea indestructibilă.

Am strâns perna la piept, legănându-mă încet, înainte şi înapoi. *Frig. Atât de frig.*

— Nu poţi avea încredere în nimeni. Nici măcar într-un copil.

Frigul îmi pătrunsese în oase, ajungând până la măduvă.

— Ce eşti tu, Evan Walker? *Ce eşti tu?*

— Ţi-am spus deja, mi-a răspuns el fără să mă privească.

Am încuviinţat din cap.

— Da, mi-ai spus. Domnul Marele Rechin Alb. Dar eu nu sunt. Nu încă. N-o s-o omorâm, Evan. O să scot chestia aia din ea şi tu o să mă ajuţi.

Nu m-a contrazis. Ştia că ar fi fost în zadar.

Ben m-a ajutat să adun cele necesare înainte de a pleca să li se alăture celorlalţi în restaurantul de dincolo de parcare. Lavete. Prosoape. Un tub de spray pentru cameră. Trusa de teren a lui Dumbo. Ne-am luat rămas-bun lângă uşa care dădea spre scări. I-am spus să fie atent, pe scări în jos erau resturi alunecoase de şobolani.

— Am luat-o razna, mi-a spus lăsându-şi privirea în jos şi scormonind în covor cu piciorul, ca un băieţel prins cu minciuna. N-a fost bine.
— Secretul tău e-n siguranţă cu mine.
A zâmbit.
— Sullivan… Cassie… în caz că… voiam să-ţi spun…
Am aşteptat. Nu l-am grăbit.
— Au făcut o greşeală majoră nemernicii ăia, a izbucnit el, pentru că nu au început prin a te ucide pe tine.
— Benjamin Thomas Parish, ăsta a fost cel mai dulce şi mai bizar compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată.
L-am sărutat pe obraz. El m-a sărutat pe buze.
— Ştii, i-am zis, acum un an mi-aş fi vândut sufletul pentru asta.
A clătinat din cap.
— Nu merită.
Şi, pentru o miime de secundă, totul a dispărut, disperarea şi suferinţa, furia şi durerea şi foamea, şi vechiul Ben Parish s-a ridicat din morţi. Ochii sfredelitori. Zâmbetul ucigător. În clipa următoare a dispărut, transformându-se în noul Ben, cel poreclit Zombi, şi am înţeles ceva ce nu înţelesesem până atunci: cel pe care îl adorasem în liceu *murise,* la fel cum murise şcolăriţa care îl adorase.
— Pleacă de aici, i-am spus. Şi dacă permiţi să i se întâmple ceva fratelui meu, o să te hăituiesc ca pe un câine.
— Poate sunt prostănac, dar nici chiar atât de prostănac.
A dispărut în bezna adâncă a scărilor.
M-am întors în cameră. Nu puteam face asta. Trebuia să o fac. Evan se ridicase în capul oaselor, astfel încât atingea tăblia patului cu fundul. Mi-am strecurat o mână pe sub Megan şi am ridicat-o încet, am întors-o şi am aşezat-o cu grijă peste Evan, sprijinindu-i capul în poala lui. Am luat tubul de spray de cameră (un amestec delicat de parfumuri) şi am îmbibat laveta. Îmi tremurau mâinile. N-aveam cum să fac asta. N-aveam cum să n-o fac.
— Un cârlig cu cinci dinţi, a zis Evan în şoaptă. Prins sub

amigdala dreaptă. Nu încerca să-l tragi. Prinde bine firul şi taie-l cât mai aproape de cârlig poţi, apoi scoate cârligul – încet. Dacă firul se desface de capsulă...

Am dat din cap enervată.

— Patabum! Ştiu. Mi-ai mai spus.

Am deschis trusa medicală şi am luat o foarfecă şi o pensă chirurgicală. Erau mici, dar păreau uriaşe. Am aprins lanterna micuţă în formă de pix şi mi-am pus-o între dinţi.

I-am dat lui Evan laveta duhnind a parfum de cameră. I-a ţinut-o apăsată lui Megan pe gură şi nas. Corpul i s-a cutremurat, pleoapele i s-au zbătut şi s-au deschis şi şi-a dat ochii peste cap. Mâinile, pe care le ţinea în poală, i-au zvâcnit, rămânând apoi nemişcate. Evan a dat drumul lavetei pe pieptul ei.

— Dacă se trezeşte în timp ce... am spus ţinând lanterna între dinţi, ceea ce suna de parcă ar fi vorbit un ventriloc cam nepriceput: *Daă e treeşte în tim e...*

— Putem da greş într-o mie de feluri, Cassie, a încuviinţat Evan.

I-a tras capul pe spate şi i-a deschis gura. M-am uitat în tunelul roşu, strălucitor, lat cât un brici şi cu o adâncime parcă de kilometri întregi. Penseta în mâna stângă. Foarfeca în mâna dreaptă. Ambele mâini de mărimea unor mingi de fotbal.

— Poţi să-i deschizi gura mai larg? am întrebat.

— Dacă o deschid mai larg, îi disloc maxilarul.

Ce să zic, în marele plan al jocului, un maxilar dislocat era o variantă mai bună decât să ne adunăm cu penseta bucăţică cu bucăţică. Dar fie.

— Asta e? am întrebat atingând amigdala uşor cu vârful pensetei.

— Nu văd.

— Când ai zis amigdala dreaptă, te-ai referit la dreapta ei, nu la dreapta mea, nu?

— Dreapta ei. Stânga ta.

— Bine, am zis respirând adânc. Voiam să fiu sigură.

Nu vedeam ce fac. Îi băgasem penseta pe gât, dar nu şi

foarfeca, şi n-aveam idee cum aş fi putut să le îndes pe amândouă în gura micuţă a fetiţei.

— Apucă firul cu capătul pensetei, mi-a sugerat Evan. Apoi ridică-l foarte uşor, ca să vezi ce faci. Nu-l smulge. Dacă firul de desface de pe capsulă…

— Doamne Isuse Cristoase, Walker, nu trebuie să-mi zici la fiecare două minute ce se poate întâmpla dacă nenorocitul de fir se desface de pe nenorocita de capsulă.

Am simţit că am prins ceva cu vârful pensetei.

— Bun, cred că l-am prins.

— E foarte mic. Negru. Strălucitor. Ar trebui să-l reflecte lanterna…

— Taci, te rog.

Sau, după cum a sunat cu lanterna în gură: *Aci, e og.*

Îmi tremura tot corpul, dar ca prin minune aveam mâinile stabile ca piatra. Mi-am băgat mâna dreaptă în gura ei, apăsându-i interiorul obrazului, manevrând vârful pensetei în poziţia corectă. Asta era? Chiar îl prinsesem? Firul, dacă firul era ceea ce vedeam strălucind, era la fel de subţire ca un fir de păr.

— Încet, Cassie.

— Taci. Din. Gură.

— Dacă îl înghite…

— Te omor, Evan. Serios.

Aveam firul prins între braţele pensetei. Dacă trăgeam de el puteam vedea cârligul minuscul implantat în carnea ei inflamată. „Încet, încet, încet. Asigură-te că tai capătul corect al firului. Capătul-cleşte.“

— Eşti prea aproape, m-a avertizat Evan. Nu mai vorbi şi nu-i mai respira direct în gură…

„Mda. Aşa că în loc de asta, o să te pocnesc pe tine.“

Puteam da greş într-o mie de feluri, spusese el. Dar există căi greşite, foarte greşite şi foarte foarte greşite. Când ochii lui Megan s-au deschis şi am simţit-o încordându-se sub mine, ajunsesem pe o cale *foarte* greşită.

— S-a trezit! am strigat inutil.

— Nu da drumul firului! a strigat el, util.

Dinţii lui Megan mi s-au încleştat pe mână. Dădea din cap dintr-o parte într-alta. Aveam degetele prinse în gura ei. Încercam să ţin penseta nemişcată, dar la o smucitură mai puternică s-ar fi putut desprinde capsula…

— Evan, fă ceva!

Bâjbâia după cârpa înmuiată în odorizant de cameră.

— Ţine-i capul nemişcat, dobitocule! am urlat la el. Nu…

— Dă drumul firului, a icnit el.

— Ce? Tocmai mi-ai spus *să nu-i dau* drumul…

A prins-o de nas. Să-i dau drumul? Să nu-i dau drumul? Dacă îi dădeam drumul, firul se putea înfăşură în jurul pensetei, smulgându-se. Dacă nu îi dădeam drumul, toate răsucirile şi întoarcerile şi zbaterile îl putea smulge. Megan şi-a dat ochii peste cap. Durere şi teroare şi confuzie, amestecul constant pe care Ceilalţi îl serveau negreşit. A deschis gura şi i-am băgat foarfeca pe gât.

— Te urăsc în clipa asta, i-am spus lui Evan. Te urăsc mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta.

Am simţit că trebuia să ştie asta înainte să închid foarfeca. În cazul în care explodam.

— L-ai prins? m-a întrebat.

— Habar n-am!

— Fă-o! mi-a spus zâmbind – zâmbind! Taie firul, Efemeridă.

Am tăiat firul.

41

— E un test, a zis Evan.

Obiectul minuscul, verde, ca o capsulă verde, era pus pe birou, în siguranţă, speram noi, într-o pungă de plastic, ca acelea pe care le foloseau mamele în vremurile dinainte pentru a pune sendvişul şi cartofii prăjiţi pentru masa de prânz de la şcoală.

— Cum, aşa ca dispozitivele explozibile aflate încă în faza

de testare şi dezvoltare? a întrebat Ben.

Stătea sprijinit de pervazul ferestrei distruse, tremurând, dar cineva trebuia să supravegheze parcarea şi nu voia să lase pe nimeni să-şi asume riscul. Cel puţin îşi schimbase hanoracul galben hidos, îmbibat de sânge (era hidos dinainte de-a fi îmbibat de sânge) cu o bluză de trening neagră care aproape că îl făcea să semene cu Ben cel dinainte de Sosire.

Sam a chicotit ezitant din pat, nefiind sigur dacă dragul lui Zombi făcuse o glumă sau nu. Nu sunt psihiatru, dar cred că Sam făcuse inconştient nişte transferuri de afecţiune din cauza problemei nerezolvate cu tata.

— Nu bomba, a zis Evan. Noi.

— Minunat, a mormăit Ben. Primul test pe care l-am trecut în ultimii trei ani.

— Termină cu prostiile, Parish. Cine a inventat chestia asta că tipii sportivi trebuie să facă pe proştii ca să fie *cool?* Ştiu sigur că anul trecut ai avut bursă de merit.

— Serios? a zis Dumbo ciulindu-şi urechile.

Bine, n-ar trebui să fac remarci despre urechile lui, dar chiar părea că îşi ciulise urechile de mirare.

— Da, serios, a răspuns Ben cu zâmbetul lui marca Parish. Dar a fost un an foarte slab. Din cauza invaziei extratereştrilor.

A aruncat o privire spre Evan şi zâmbetul i-a pierit, ceea ce i se întâmpla de obicei când se uita la Evan.

— *Pentru ce* ne testează?

— Cunoştinţe.

— Mda, în general ăsta e scopul unui test. Ştii ce ar fi cu adevărat de folos acum? Dacă ai renunţa la obiceiurile extraterestre enigmatice şi ai spune ceva pe bune. Fiindcă fiecare secundă care trece şi chestia aia nu e amortizată, a continuat el arătând din cap spre punga de pe masă, e o secundă în care riscurile se dublează. Mai devreme sau mai târziu, înclin să cred că mai devreme, se vor întoarce şi ne vor arunca în aer fix până-n Dubuque.

— Dubuque? a chiţăit Dumbo.

Nu înţelegea la ce se referise Ben şi asta îl înspăimânta. Ce se întâmpla în Dubuque?

— E doar un oraş, Dumbo, i-a zis Ben. L-am spus la întâmplare.

Evan clătina din cap. I-am aruncat o privire lui Poundcake care stătea în pragul uşii, cu gura întredeschisă şi mişcându-şi capul ca la ping-pong, în încercarea de a urmări replicile tuturor.

— Se vor întoarce, a spus Evan. Doar dacă nu cumva picăm testul, astfel încât să nu fie nevoiţi să o facă.

— Să-l picăm? L-am trecut, nu? a zis Ben. Mie mi se pare că l-am trecut. Ţie nu? a continuat el întorcându-se spre mine.

— Dacă-l picam însemna că am primit-o înăuntru, bucuroşi şi prostănaci, i-am explicat, şi apoi am explodat în bucăţele până în Dubuque.

— Dubuque, a repetat Dumbo uimit.

— Absenţa exploziei poate să însemne unul din trei lucruri, a zis Evan. Unu – dispozitivul nu a funcţionat. Doi – dispozitivul a fost calibrat incorect. Sau trei…

Ben a ridicat mâna, întrerupându-l.

— Sau trei, cineva din hotel ştie despre folosirea copiilor-bombă şi a reuşit să scoată dispozitivul, să-l pună într-o pungă de plastic şi să ţină un seminar despre cum să provoci panică şi paranoia prostovanilor de oameni. Ne testează să vadă dacă avem un Amuţitor printre noi.

— Avem! a ţipat Sam, aţintindu-şi degetul spre Evan. *Tu* eşti un Amuţitor.

— Chestiune pe care n-ai cum s-o afli dacă arunci cocioaba în aer cu câteva proiectile Hellfire, a dus Ben la capăt raţionamentul.

— Ceea ce ne face să ne întrebăm, a continuat Evan în şoaptă, de ce ar bănui aşa ceva?

În cameră s-a aşternut tăcerea. Ben îşi lovea fruntea încetişor cu degetele. Poundcake a închis gura. Dumbo se trăgea de lobul urechii. Eu mă balansam în scaun înainte şi înapoi, trăgându-l pe Urs de o lăbuţă. Nu ştiam când

ajunsese la mine. Probabil îl luasem când Poundcake o mutase pe Megan în camera cealaltă. Îmi aminteam că văzusem cum îl doborâse în trecere, dar nu-mi aminteam când îl ridicasem de jos.

— Păi, e evident, a zis Ben. Probabil există o cale prin care îşi dau seama că eşti aici. Nu? Altfel ar risca să-şi doboare propriii coechipieri.

— Dacă ar fi ştiut că sunt aici, nu mai era nevoie de niciun test. Doar *bănuiesc* că sunt aici.

Abia atunci am înţeles. Şi asta nu m-a liniştit deloc.

— Ringer.

Ben s-a întors brusc spre mine. Cea mai mică adiere de vânt l-ar fi putut arunca de pe pervaz.

— A fost prinsă, am zis. Sau Teacup. Sau amândouă. M-am întors spre Evan, pentru că expresia de pe chipul lui Ben era prea greu de îndurat.

— Da, asta ar fi logic, a încuviinţat Evan.

— Asta-i o tâmpenie! Ringer nu ne-ar trăda niciodată, s-a răstit Ben la el.

— Nu de bunăvoie, a zis Evan.

— Ţara Minunilor, am icnit. I-au descărcat amintirile…

În momentul acela, Ben s-a dat jos de pe pervaz, s-a dezechilibrat, s-a împleticit înaintând şi s-a lovit de marginea patului pe care stătea Sammy. Tremura, dar nu din cauza frigului.

— Oh, nu. Nu, nu, nu. Ringer nu a fost prinsă. E *în siguranţă,* şi Teacup e în siguranţă şi nu vom fi în situaţia…

— Nu, a spus Evan. Suntem deja în acea situaţie.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre Ben.

Era unul dintre momentele acelea când ştii că trebuie să faci ceva, dar habar n-ai ce ar trebui să faci.

— Ben, are dreptate. Motivul pentru care suntem cu toţii în viaţă acum este acelaşi motiv pentru care au trimis-o pe Megan.

— Ce se-ntâmplă cu tine? m-a întrebat Ben. Crezi absolut tot ce spune el de parcă ar fi Moise proaspăt coborât de pe munte. Dacă ei cred că el e aici, din orice motiv, atunci ştiu

că e un *trădător* şi *tot* ne-ar trimite pachet în Dubuque.

Toată lumea s-a uitat spre Dumbo, aşteptând.

— Nu vor să mă omoare, a spus Evan în cele din urmă, cu o expresie tristă, îndurerată.

— Aşa e, am uitat, a spus Ben. Eu vreau să te omor.

S-a smucit de lângă mine şi şi-a târşâit picioarele până la fereastră, unde s-a proptit cu mâinile de pervaz, privind cerul întunecat al nopţii.

— Dacă stăm aici, suntem terminaţi. Dacă plecăm, suntem terminaţi. Suntem ca nişte copii de cinci ani care joacă şah cu Bobby Fischer[16].

S-a întors brusc spre Evan.

— Poate ai fost localizat de vreo patrulă şi te-au urmărit până aici. Asta nu înseamnă că o au pe Ringer sau pe Cup. Înseamnă doar că nu mai avem timp la dispoziţie, a continuat Ben arătând spre punga de pe masă. Nu ne putem ascunde, nu putem fugi, aşa că ne întoarcem în cerc la aceeaşi întrebare dintotdeauna: nu *dacă* vom muri, ci *cum.* Cum vom muri? Dumbo, tu cum vrei să mori?

Dumbo a luat poziţie de drepţi. Şi-a îndreptat umerii şi şi-a ridicat bărbia.

— În picioare, să trăiţi.

Ben s-a uitat spre Poundcake.

— Cake, tu vrei să mori în picioare?

Poundcake luase şi el poziţia de drepţi. A dat din cap prompt.

Ben n-a mai trebuit să-l întrebe şi pe Sam. Fratele meu se ridicase în picioare şi l-a salutat foarte lent şi ceremonios pe ofiţerul său superior.

42

O, Doamne. *Băieţii.*

L-am aruncat pe Urs pe birou.

---

16 Bobby Fischer (1943-2008) a fost un jucător american de şah, unul dintre cei mai faimoşi din lume.

— Am mai fost în situaţia asta, am spus Brigăzii Macho. A fugi înseamnă a muri. A rămâne înseamnă a muri. Aşa că înainte să-ncepem să tragem ca la O.K. Corral[17], haideţi să ne gândim puţin la cea de-a treia variantă: aruncăm *noi* hotelul în aer.

Sugestia mea aproape că i-a lăsat pe toţi fără aer. Evan a înţeles primul şi a dat încet din cap, dar în mod clar nu era încântat de idee. Prea multe variabile. O mie de feluri în care puteam greşi şi unul singur corect.

Ben a atacat direct partea urâtă a problemei:

— Cum? Cine o să aibă misiunea de a respira pe chestia aia şi de a exploda?

— O fac eu, sergent, a zis Dumbo.

I se înroşiseră urechile, de parcă ar fi fost stânjenit de propriul curaj. A zâmbit timid. Se prinsese în cele din urmă:

— Mi-am dorit dintotdeauna să văd Dubuque-ul.

— Respiraţia umană nu e singura sursă de CO_2, i-am explicat Analistului la bursa de merit.

— Coca Cola! a strigat tare Dumbo.

— Succes să găseşti măcar una! a spus Ben.

Avea dreptate – împreună cu băuturile alcoolice, sucurile fuseseră printre primele lucruri dispărute în urma invaziilor.

— N-o să găsim o doză sau o sticlă, a zis Evan. Dar, Cassie, n-ai zis că e un restaurant în apropiere?

— Canistrele de CO_2 de la dozatoarele de suc… am început eu să spun.

— Probabil sunt încă acolo, mi-a terminat Evan propoziţia.

— Ataşăm bomba la o canistră…

— Montăm canistra ca să degaje CO_2…

— O scurgere uşoară…

— Într-un spaţiu închis…

— În lift! am spus cu toţii într-un glas.

— Uau, a exclamat Ben. Genial. Dar încă nu mi-e clar

17 Schimbul de focuri de la O.K. Corral este unul dintre cele mai faimoase din istoria Vestului Sălbatic. A avut loc la 26 octombrie 1881, la ora 3 p.m. în Tombstone, Arizona şi a durat treizeci de secunde.

cum ne rezolvă problema chestia asta.

— O să ne creadă morţi, Zombi, a spus Sam.

Copilaşul de cinci ani înţelesese, dar îi lipsea experienţa lui Ben în ceea ce privea păcălirea lui Vosch şi a Celorlalţi.

— Apoi o să verifice, şi când n-o să găsească niciun cadavru, o să ştie că trăim, a zis Ben.

— Dar o să câştigăm ceva timp, a explicat Evan. Şi cred că până o să-şi dea seama care e adevărul, o să fie prea târziu.

— Pentru că desigur, suntem mult mai deştepţi decât ei? a întrebat Ben.

Evan a zâmbit ameninţător.

— Pentru că o să ne ducem în ultimul loc unde s-ar gândi să ne caute.

43

Nu mai aveam timp pentru alte discuţii, trebuia să ducem la bun sfârşit Operaţiunea S-o Ştergem Urgent de-Aici înainte ca Al Cincilea Val să ne ducă pe noi către sfârşit. Ben şi Poundcake s-au dus să facă rost de o canistră de CO_2 din restaurant. Dumbo a preluat postul de pază. Lui Sam i-am spus că trebuia să stea cu Megan, dat fiind că o cunoştea încă de când călătorise cu autobuzul. Mi-a cerut să-i dau arma înapoi. I-am reamintit că data trecută nu-l ajutase prea mult faptul că avusese arma: golise încărcătorul fără ca măcar să atingă ţinta. Am vrut să i-l dau pe Urs. Şi-a dat ochii peste cap. *Urs fusese bun cu şase luni în urmă.*

Apoi am rămas singură cu Evan. Doar el, eu şi o bombă mică, verde.

— Dă-i drumul, i-am cerut.

— La ce să dau drumul? a zis Evan cu ochii mari şi inocenţi ca ai lui Urs.

— Ce ascunzi, Walker. Ţii ceva în tine.

— De ce crezi că…?

— Pentru că ăsta e stilul tău. *Modus operandi.* Ca un iceberg, pe trei sferturi sub apă, dar în niciun caz nu te las să transformi hotelul ăsta în Titanic.

A oftat, evitându-mi privirea.

— Pix şi hârtie?

— Ce? E timpul pentru un poem tandru de dragoste?

Şi asta făcea parte din stilul lui: de fiecare dată când mă apropiam prea tare de el, schimba vorba spunându-mi cât de mult mă iubea sau cum îl salvasem, sau făcea vreo remarcă leşinată, pseudo-profundă despre măreţia mea. Dar am luat blocul de foi de pe birou şi pixul şi i le-am dat, pentru că, până la urmă, cine n-ar vrea să primească un poem tandru de dragoste?

În loc de asta, a desenat o hartă.

— Un singur etaj, albă, sau cel puţin a fost cândva albă, din lemn, nu-mi amintesc adresa, dar e chiar pe Autostrada 68. Lângă o benzinărie. Are o pancartă veche de metal în faţă, Havoline Oil sau cam aşa ceva scrie.

A rupt foaia şi mi-a pus-o în palmă.

— Şi de ce e ăsta ultimul loc în care ne-ar căuta?

Iar se folosise de tactica de a schimba vorba, nu că ar fi fost ceva poetic în Havoline Oil.

— Şi de ce-mi desenezi o hartă, când vii cu noi?

— În caz că se întâmplă ceva.

— Că ţi se întâmplă ţie. Dar dacă ni se întâmplă ceva amândurora?

— Ai dreptate, o să mai fac încă cinci.

A început să mai deseneze una. M-am uitat la el vreo două secunde, apoi i-am smuls bloc notesul şi i-am dat cu el în cap.

— Nemernicule, ştiu ce vrei să faci.

— Desenez o hartă, Cassie.

— Asamblezi un detonator dintr-o canistră de suc în stilul *Misiune imposibilă,* nu? În timp ce fugim cu toţii spre pancarta cu Havoline Oii, cu tine în frunte cu glezna ruptă şi înjunghiat în picior, cu o temperatură de 41 de grade…

— Dacă aş avea 41 de grade, aş fi mort, mi-a zis.

— Nu, şi ştii de ce? *Pentru că morţii nu mai au nicio temperatură.*

Dădea din cap gânditor.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

— Vezi! Vezi, uite! Exact ca la ferma Walker, exact ca la Tabăra Groapa de Cenuşă, exact ca în tabăra morţii a lui Vosch. De fiecare dată când te încolţesc…

— M-ai încolţit din clipa când…

— *Termină.*

A tăcut. M-am aşezat pe pat lângă el. Poate că procedam greşit. Bunica mea obişnuia să spună că prinzi mai multe muşte cu nişte miere. Problema era că farmecele feminine nu erau ceva ce obişnuiam să folosesc. L-am luat de mână. L-am privit în ochi. M-am gândit să-mi desfac vreo câţiva nasturi la cămaşă, dar mi-am dat seama că s-ar fi prins de micul meu şiretlic. Nu că *şiretlicurile* mele ar fi fost mici.

— Nu te mai las să repeţi figura de la Tabăra Haven, i-am spus cu o voce căreia îi adăugasem ceea ce speram să fie un tors seducător. N-o să se mai întâmple iarăşi. Vii cu noi. Poundcake şi Dumbo te pot duce.

Şi-a întins cealaltă mână şi mi-a atins obrazul. Ştiam atingerea aceea. Îmi lipsise.

— Ştiu, mi-a spus.

Expresia ochilor lui de culoarea ciocolatei (ahh!) era incredibil de tristă. Îi cunoşteam privirea aceea. O mai văzusem, atunci în pădure, când îmi mărturisise cine era cu adevărat.

— Dar nu ştii totul. Nu ştii despre Grace.

— Grace, am repetat, dându-i mâna la o parte de pe obrazul meu, uitând toată plăcerea.

Îmi plăcea prea mult atingerea lui, mi-am dat seama. Trebuia să mă străduiesc să nu-mi mai placă atât de mult. Şi, de asemenea, să mă străduiesc să nu-mi mai placă felul în care mă privea, de parcă aş fi fost ultima fiinţă de pe Pământ, ceea ce chiar crezusem că eram înainte să mă găsească el. E un lucru teribil acesta, o povară îngrozitoare pentru cineva. Atunci când devii dependent în totalitate de

o altă fiinţă umană apar o mulţime de probleme. Spre exemplu, toate poveştile de iubire care s-au scris vreodată. Nu voiam să fiu Julieta pentru niciun Romeo, în cazul în care puteam evita asta. Nici chiar dacă singurul candidat era dornic să moară pentru mine şi stătea lângă mine ţinându-mă de mână şi privindu-mă în ochi cu ochii lui de culoarea ciocolatei topite (nu-chiar-atât-de-ahh acum). Ca să nu mai spun că era practic dezbrăcat sub păturile alea şi avea corpul unui manechin… dar n-o să vorbesc despre asta.

— Iarăşi Grace. Ai tot repetat asta după ce te-am împuşcat, i-am zis.

— Nu ştii ce e cu Grace.

Ei bine, asta a durut. Nu ştiam că era aşa religios – sau capabil să mă judece că eu nu eram. E drept că cele două chestiuni merg mână-n mână, dar totuşi…

— Cassie, trebuie să-ţi spun ceva.

— Eşti baptist?

— În ziua aceea, pe autostradă, după ce te-am lăsat să scapi, mi-a fost foarte frică. Nu înţelegeam ce se întâmplase, de ce nu reuşisem să… să fac ceea ce trebuia făcut. Să fac lucrul pe care mă născusem să-l fac. Nu avea niciun sens. Şi încă nu are sens, în foarte multe privinţe. Ai impresia că te cunoşti pe tine însuţi. Ai impresia că ştii cine e persoana pe care o vezi în oglindă. Te-am găsit pe tine, dar găsindu-te pe tine, m-am pierdut pe mine. Nimic nu mai era limpede. Nimic nu mai era simplu.

Am încuviinţat din cap.

— Îmi amintesc asta. Îmi amintesc cum era când totul era simplu.

— La început, după ce te-am adus acasă, chiar nu ştiam dacă aveai să supravieţuieşti. Şi stăteam acolo lângă tine şi mă gândeam „Poate că nici n-ar trebui.”

— Uau, Evan. Ce romantic.

— Ştiam ce urma să se întâmple, a continuat el – şi *asta* cu siguranţă era ceva clar şi simplu.

Mi-a luat ambele mâini într-ale lui şi m-a tras aproape de el şi am simţit cum mă prăbuşesc kilometri întregi în ochii

lui teribili, de aceea tehnica folosirii mierii nu mi se potriveşte: în preajma lui, mai degrabă eu sunt musca.

— Ştiu ce urmează, Cassie, şi până acum am crezut că morţii sunt cei norocoşi. Dar acum văd. Văd.

— Ce? Ce vezi, Evan?

Îmi tremura vocea. Mă speria. Poate era din cauza febrei, dar Evan se purta foarte ne-Evan-esc.

— Am găsit soluţia. Ştiu cum s-o terminăm. Problema este Grace. Grace e prea periculoasă pentru tine – pentru oricare dintre voi. Grace este poarta şi eu sunt singurul care poate trece prin ea. Asta îţi pot oferi. Şi timp. Îţi ofer aceste două lucruri, timp şi pe Grace, şi apoi *tu vei putea termina.*

44

În clipa următoare, într-o sincronizare perfectă, Dumbo şi-a băgat capul prin uşa întredeschisă.

— S-au întors, Sullivan. Zombi a zis…

S-a oprit. Îi era clar că întrerupsese un moment intim. Slavă Domnului că nu-mi descheiasem cămaşa. Mi-am tras mâinile din mâinile lui Evan şi m-am ridicat în picioare.

— Au găsit vreo canistră?

Dumbo a dat din cap că da.

— Acum o plasează în lift. Zombi a zis că oricând eşti gata, i-a spus el lui Evan.

— Bine, a încuviinţat Evan dând încet din cap.

Dar n-a făcut nicio mişcare. Nici eu nu m-am mişcat. Dumbo a mai rămas câteva secunde.

— Bine, a zis până la urmă.

Evan n-a zis nimic. Nici eu.

— Ne vedem mai târziu – în Dubuque! He-he! a mai zis Dumbo şi apoi s-a îndepărtat.

M-am întors spre Evan.

— Bun, mai ştii ce a zis Ben despre chestia cu extraterestrul enigmatic?

Şi în clipa aceea Evan Walker a făcut ceva ce nu-l mai văzusem făcând vreodată, de fapt nu-l mai auzisem, ca să fiu precisă.

— Rahat, a zis.

Dumbo apăruse din nou în pragul uşii, cu gura căscată şi urechile roşii, ţinut strâns de o fată foarte înaltă, cu o cascadă de păr blond de culoarea mierii, cu trăsături tipic norvegiene, cu ochi albaştri pătrunzători, buze pline, parcă umplute cu colagen şi corpul zvelt al unui fotomodel.

— Bună, Evan, a zis tipa cu alură de fotomodel.

Şi bineînţeles că avea o voce adâncă şi uşor răguşită ca toate personajele feminine negative de la Hollywood.

— Bună, Grace, a spus Evan.

45

Grace: o persoană, nu o rugăciune sau orice altceva care să aibă legătură cu Dumnezeu. Şi înarmată până-n dinţi: acum avea şi M16-le lui Dumbo în plus faţă de puşca grea de lunetist din spate. L-a împins pe Dumbo în cameră şi apoi m-a orbit cu un zâmbet de un megawatt.

— Iar tu trebuie să fii Cassiopeia, regina nopţii. Sunt surprinsă, Evan. Nu e deloc cum mi-am imaginat. Cam roşcăţică. Nu ştiam că ăsta e genul tău.

M-am uitat spre Evan:

— Cine dracu' e asta?

— Grace e la fel ca mine, a spus Evan.

— Ne cunoaştem de mult. De vreo zece secole, mai mult sau mai puţin. Apropo de mai puţin…

Grace a făcut semn spre puşca mea. I-am aruncat-o la picioare.

— Şi pistolul de la centură. Şi cuţitul de la gleznă, de sub salopetă.

— Lasă-i în pace, Grace, a zis Evan. Nu avem nevoie de ei.

Grace l-a ignorat. A dat un şut armei mele şi mi-a cerut

să o arunc pe geam, împreună cu Lugerul şi cuţitul. Evan mi-a făcut semn din cap în sensul de „ar fi bine s-o faci“. Aşa că am făcut-o. Simţeam că mi se învârtea capul, nu puteam formula nici măcar un gând coerent. Grace era un Amuţitor la fel ca şi Evan, asta era clar. Dar de unde ştia cum mă cheamă, şi cum de ştia Evan că urmează să apară şi ce vrusese să spună cu „Grace este poarta”? Poarta spre *ce?*

— Ştiam că e o fiinţă umană, a revenit Grace la subiectul preferat al lui Evan. Dar nu mi-am imaginat niciodată cât de *absolut* umană este.

Evan ştia ce urmează, dar tot a încercat să mă oprească.

— Cassie…

— Să ţi-o trag şi ţie şi calului pe care ai venit, extraterestra dracului.

— Colorat. Imaginativ. Drăguţ, mi-a zis Grace făcându-mi semn cu puşca lui Dumbo să mă aşez.

Din nou, Evan mi-a aruncat o privire care spunea „Fă-o, Cassie.” Aşa că m-am aşezat pe patul de lângă al lui, aproape de Dumbo, care respira pe gură, ca un astmatic. Grace a rămas în pragul uşii ca să poată supraveghea coridorul. Poate că nu ştia că Sam şi Megan erau în camera de alături, sau că Ben şi Poundcake îl aşteptau pe Evan la parter, lângă lift. Am înţeles strategia lui Evan: „Întârzie. Trage de timp.” Când Ben şi Poundcake aveau să urce să vadă ce mama dracului se întâmpla, atunci aveam o şansă. Mi-am amintit cum Evan doborâse o echipă întreagă de soldaţi din Al Cincilea Val, depăşit numeric, cu o singură armă, în beznă totală şi mi-am dat seama „Nu, când o să apară băieţii, va fi şansa ei, nu a noastră.”

Am privit-o cum stătea sprijinită de tocul uşii, cu gleznele încrucişate şi părul blond curgându-i pe umeri, cu capul uşor întors astfel încât să-i putem admira uluitorul profil nordic, şi m-am gândit „Sigur, are sens. Dacă te poţi descărca în orice corp uman, de ce n-ai alege unul perfect? La fel a făcut şi Evan.” În privinţa asta, nu era nici el altceva decât un mare prefăcut. E ciudat, dacă stai să te gândeşti.

De fapt, tipul care îmi făcuse genunchii să mi se înmoaie ca jeleul era o efigie, o faţă oarecare aşezată peste un chip fără faţă care în urmă cu zece mii de ani, arăta ca un calmar sau ceva de genul ăsta.

— Cei drept, *ne-au spus* că era riscant să trăim atât de mult ca oameni, printre oameni, a zis Grace. Spune-mi, Cassiopeia, nu ţi se pare că e absolut *perfect* în pat?

— De ce nu-mi spui tu mie? am ripostat. Târfă extraterestră ce eşti!

— Cam ţâfnoasă, i-a zis Grace lui Evan zâmbind. La fel ca tiza ei.

— Ei n-au nimic de-a face cu toate astea, a zis Evan. Lasă-i să plece, Grace.

— Evan, nici măcar nu cred că înţeleg ce înseamnă *toate astea.*

Şi-a părăsit postul de pază de lângă uşă şi a plutit – nu există un cuvânt mai bun pentru asta – până lângă patul lui.

— Şi nimeni nu pleacă nicăieri înaintea mea.

S-a aplecat şi i-a cuprins chipul în mâini, sărutându-l lung şi încet pe buze. Evan i s-a împotrivit – am văzut asta – dar l-a imobilizat cu forţa ei supranaturală, de care nu se putea spune că ducea lipsă.

— I-ai spus, Evan? i-a şoptit la ureche, dar suficient de tare cât să fie sigură că o aud. Ştie cum se vor sfârşi toate astea?

— Fix aşa, am zis şi am sărit la ea, lovind-o puternic cu capul în tâmplă.

Impactul a făcut-o să cadă într-o parte, peste uşile dulapului. Eu am aterizat direct în poala lui Evan. „Absolut perfect", mi-a trecut prin cap un gând incoerent.

Am dat să mă ridic, când Evan m-a prins cu mâinile de talie încercând să mă ţină.

— Nu, Cassie!

Dar el era slăbit, în timp ce eu eram puternică, aşa că m-am smuls uşor din braţele lui şi am sărit de pe pat direct în spatele lui Grace. Mare greşeală: m-a prins de mână şi m-a

azvârlit de-a lungul camerei. M-am izbit de peretele de lângă fereastră şi am aterizat direct în fund, cu o durere ascuţită de spate. Am auzit o uşă deschizându-se pe culoar şi am strigat:

— Fugi, Sam! Adu-l pe Zombi! Adu…

Grace a zburat din cameră înainte să pronunţ „Adu-l“. Ultima dată când văzusem pe cineva mişcându-se atât de rapid fusese la Tabăra Groapa de Cenuşă, când falşii soldaţi de la Wright-Patterson mă depistaseră în pădure. Se mişca la fel de rapid ca un personaj de desen animat, ceea ce ar fi fost amuzant dacă nu ar fi sărit ca fulgerul dintr-un anumit motiv.

„Ah, nu, nenorocito ce eşti. Nu pe fratele meu.“

Am trecut în fugă pe lângă Dumbo, pe lângă Evan, care aruncase păturile de pe el şi se chinuia să se ridice din pat, am ieşit pe coridor, unde nu era nimeni, ceea ce nu era bine, nu era bine deloc, am ajuns din doi paşi la camera lui Sam, şi în momentul în care am pus mâna pe clanţă, am simţit o lovitură puternică în cap şi m-am izbit cu nasul de lemnul uşii. S-a auzit un trosc – şi nu de la lemn. Am făcut un pas înapoi, cu sângele curgându-mi şiroaie pe faţă. Simţeam gustul propriului sânge şi cumva asta m-a ţinut în picioare – nu ştiusem până atunci că puteai simţi gustul furiei şi că era acela al propriului tău sânge.

Am simţit nişte degete reci încolăcindu-mi-se în jurul gâtului şi m-am trezit ridicată de la pământ, într-o ploaie roşie de sânge. Apoi am zburat de-a lungul coridorului şi am aterizat dureros pe umăr, la un pas de fereastra din celălalt capăt al holului.

— Stai acolo, am auzit-o pe Grace spunându-mi.

Stătea în faţa uşii lui Sammy, îi vedeam în lumina slabă silueta zveltă tremurând printre lacrimile care îmi curgeau incontrolabil pe faţă, amestecându-se cu sângele.

— Lasă-mi. Fratele. În. Pace.

— Băieţelul acela adorabil? E frăţiorul tău? Îmi pare rău, Cassiopeia, n-am ştiut.

Clătina din cap cu o tristeţe prefăcută şi batjocoritoare.

Aşa cum batjocoriseră totul.

— A murit deja.

46

Trei lucruri s-au întâmplat atunci, şi toate în aceeaşi clipă. Patru, dacă socotim şi faptul că aproape mi-a explodat inima.

Am fugit – nu de ea, ci spre ea. Aveam de gând să-i sparg faţa aia de supermodel. Aveam de gând să-i smulg inima aia pseudo-umană din pieptul ei perfect uman. Aveam de gând să o spintec cu unghiile.

Asta a fost primul lucru.

Al doilea a fost Poundcake care a intrat în hol pe uşa care dădea spre scări, fără să mai semene deloc cu Aiurel, m-a împins la o parte şi şi-a aţintit puşca spre Grace. Nu era o ţintă uşoară, dar după spusele lui Ben, Poundcake era cel mai bun trăgător din echipă după Ringer.

Al treilea a fost Evan Walker, fără cămaşă, doar în boxeri, târându-se afară din cameră, în spatele lui Grace. Trăgător expert sau nu… dacă Poundcake rata… sau dacă Grace se arunca la pământ în ultima clipă…

Aşa că m-am aruncat eu, încolăcindu-mi braţul în jurul gleznei lui Poundcake. A căzut în faţă, i s-a descărcat puşca, şi apoi am auzit uşa dinspre scări trântindu-se de perete şi vocea lui Ben strigând „Stai pe loc!“, exact ca în filme, numai că nimeni n-a stat, nici eu, nici Poundcake şi nici Evan – şi cu siguranţă nici Grace, care a dispărut. Era acolo şi în clipa următoare nu mai era. Ben a sărit peste mine şi Poundcake şi s-a îndreptat şchiopătând pe hol până la camera aflată faţă în faţă cu cea a lui Sam.

Sam.

Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă pe coridor. Ben i-a făcut semn lui Poundcake spre uşă:

— E înăuntru.

Am încercat clanţa de la uşa lui Sammy. Încuiată. „Slavă

Domnului!”. Am început să izbesc în uşă:

— Sam! Sam, deschide! Sunt eu!

Şi de cealaltă parte a uşii s-a auzit o voce ca un chiţăit de şoarece:

— E o păcăleală! Mă păcăleşti!

Mi-am pierdut minţile. Mi-am lipit obrazul plin de sânge de uşă şi am avut un moment de cădere nervoasă bună, puternică, satisfăcătoare. Am lăsat garda jos. Uitasem cât de cruzi puteau fi Ceilalţi. Nu era de-ajuns să-mi facă o gaură în inimă cu un glonţ. Nu, mai întâi trebuiau să ţi-o distrugă, să ţi-o calce în picioare, să ţi-o zdrobească până ce ţesuturile ţi se scurg printre degete ca plastilina.

— Bine, bine, bine, am scâncit. Stai acolo, bine? Indiferent ce se-ntâmplă, Sam. Nu ieşi afară până nu mă întorc.

Poundcake stătea lângă uşa de vizavi. Ben îl ajuta pe Evan să se ţină pe picioare – sau cel puţin încerca. De fiecare dată când slăbea strânsoarea, pe Evan îl lăsau picioarele, în cele din urmă, Ben s-a hotărât să-l sprijine de perete – Evan tremura, icnind după aer, având pielea de culoarea cenuşii din tabăra în care murise tata.

Evan s-a uitat spre mine şi abia a avut suflu să-mi spună:

— Pleacă de pe coridor. *Acum.*

Zidul din faţa lui Poundcake a explodat într-o ploaie de praf fin şi bucăţele de tapet. Poundcake s-a împleticit înapoi. Puşca i-a alunecat printre degetele lipsite de vlagă. S-a lovit de Ben, care l-a prins de umăr şi i-a făcut vânt, în cameră, unde era şi Dumbo. Apoi, Ben s-a întins după mine, dar i-am împins mâna şi i-am spus să-l ia pe Evan. Am ridicat puşca lui Poundcake şi am ţintit uşa de la camera în care era Grace. În coridorul îngust, zgomotul a fost asurzitor. Am golit tot încărcătorul înainte ca Ben să mă prindă şi să mă tragă înapoi.

— Nu fi cretină! a ţipat la mine.

Mi-a pus în palmă un încărcător plin şi mi-a spus să supraveghez uşa, dar să rămân la pământ.

Scena se desfăşură ca un *show* tv pe care-l auzi din altă

cameră: numai voci. Stăteam pe burtă, sprijinindu-mă în coate, cu puşca îndreptată spre uşă. „Haide, fecioară de gheaţă. Am ceva pentru tine.“ Mi-am trecut limba peste buzele însângerate – uram gustul acela, iubeam gustul acela. „Hai odată, suedeză sinistră.”

Ben: Dumbo, cum e? Dumbo!

Dumbo: E grav, sergent.

Ben: Cât de grav?

Dumbo: Destul de grav.

Ben: Cristoase. Văd şi eu asta, Dumbo!

Evan: Ben, ascultă-mă, trebuie să mă asculţi. Trebuie să plecăm de aici. Acum.

Ben: De ce? E închisă…

Evan: Nu pentru mult timp.

Ben: Sullivan se poate ocupa de ea. Cine dracu’ e, totuşi?

Evan: (nu se înţelege ce spune)

Ben: Da, sigur. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Bănuiesc că trecem la planul B. Eu te duc pe tine, Walker. Dumbo, tu-l iei pe Poundcake. Sullivan o să ia copiii.

Ben a venit lângă mine, atingându-mi spatele cu mâna. A dat din cap spre uşă.

— Nu putem pleca până când nu neutralizăm pericolul, mi-a şoptit. Hei, ce-ai păţit la nas?

Am ridicat din umeri. Mi-am trecut limba peste buze.

— Cum? l-am întrebat cu o voce răguşită, de parcă aş fi fost răcită.

— Destul de simplu. Cineva doboară uşa, unul jos, unul sus, unul la dreapta, unul la stânga. Cel mai greu e în primele două secunde şi jumătate.

— Şi cel mai uşor?

— Ultimele două secunde şi jumătate. Eşti pregătită?

— Cassie, aşteaptă.

Evan era în spatele nostru, în genunchi, ca un pelerin în faţa altarului.

— Ben nu ştie cu cine are de-a face, dar tu ştii. Spune-i. Spune-i de ce e capabi…

— Gura, amorezule, s-a răstit Ben. Să-i dăm drumul, mi-a

zis, trăgându-mă de cămaşă.

— Nici măcar nu mai e acolo, îţi garantez asta, a spus Evan, ridicând vocea.

— Ce? A sărit de la etajul doi? a râs Ben. Minunat. Cobor şi îi fac arşice fundul ăla cu cele două picioare rupte ale ei cu tot.

— Probabil a sărit, dar nu şi-a rupt nimic. Grace e la fel ca mine.

Evan ne vorbea amândurora, dar mă privea pe mine cu disperare.

— La fel ca mine, Cassie.

— Dar tu eşti om, adică ai corpul unui om, a spus Ben. Şi niciun corp uman nu…

— Corpul *ei,* da. Al meu nu mai poate. Al meu e… terminat.

— Crezi chestia asta? m-a întrebat Ben. Pentru că mie mi se pare că sună a rahaturi tip E.T.

— Ce crezi că ar trebui să facem, Evan? l-am întrebat.

În ciuda gustului pronunţat de sânge pe care-l simţeam în gură, furia începea să-mi treacă, fiind înlocuită cu senzaţia supărătoare, dar acum destul de familiară, că mă cufundam undeva la vreo cinci mii de stânjeni adâncime.

— Să plecaţi. Acum. Nu pe voi vă vrea.

— Ţapul ispăşitor, a spus Ben zâmbind răutăcios. Îmi place ideea.

— O să ne lase să plecăm, pur şi simplu, am spus clătinând din cap.

Senzaţia că mă înecam în adâncuri era din ce în ce mai puternică. Oare Ben avea dreptate? Oare ce-a fost în mintea mea, să-mi încredinţez viaţa mea şi a fratelui meu lui Evan Walker? Ceva nu se lega. Ceva nu era în regulă.

— Pur şi simplu?

— Nu ştiu, mi-a răspuns Evan, ceea ce a însemnat un punct în favoarea lui.

Ar fi putut spune „Sigur, e o tipă în regulă, dacă treci de micuţa ei problemă cu sadismul”.

— Dar ştiu ce-o să se întâmple dacă rămâneţi.

— Pe mine m-ai convins, a zis Ben.

A intrat în cameră.

— Schimbare de planuri, băieţi. Eu îl iau pe Poundcake. Dumbo, tu o iei pe Megan. Sullivan îi ia pe frate-său. Bagaju’ la spinare, mergem la plimbare!

— Cassie, l-am auzit pe Evan în spatele meu.

Mi-a întors faţa spre el şi şi-a trecut degetele peste obrajii mei plini de sânge.

— E singura soluţie.

— Nu te părăsesc, Evan. Şi nu te las să mă părăseşti. Nu din nou.

— Şi Sam? I-ai promis şi lui ceva. Nu poţi să-ţi ţii ambele promisiuni. Ea… ea îmi aparţine mie. Nu în sensul în care Sam îţi aparţine ţie, nu vreau să spun asta…

— Serios? Mă mir, Evan. De obicei e foarte clar tot ce spui.

M-am ridicat, am tras aer adânc în piept şi i-am pălmuit chipul frumos. Puteam să-l împuşc, dar am hotărât să-l las să scape uşor.

Şi atunci am auzit – de parcă palma ar fi fost semnalul pe care îl aşteptau – sunetul unui elicopter de luptă, apropiindu-se rapid.

47

Apoi ne-a lovit lumina reflectoarelor: lumina albă, strălucitoare inunda coridorul, se revărsase în camere, ne proiecta umbrele alungite pe pereţi şi pe podea. Ben s-a repezit la mine şi m-a ridicat în picioare; eu l-am prins pe Evan de braţ şi l-am tras după mine. Dar el s-a smucit, clătinând din cap.

— Lăsaţi-mi o armă şi atât.

— Perfect, amice, a zis Ben dându-i pistolul său. Sullivan, adu-l pe frate-tău.

— Ce se-ntâmplă cu voi? am spus fără să-mi vină să cred. Nu putem fugi *acum.*

— Care e planul *tău,* atunci? a strigat Ben.

Era nevoit să strige. Zgomotul elicopterului acoperea orice sunet – după unghiul în care cădea lumina şi după intensitatea zgomotului, era deja deasupra hotelului.

Evan s-a prins cu degetele de tocul uşii şi s-a ridicat cu greutate în picioare – sau mai degrabă, în picior, dat fiind că nu-şi putea sprijini greutatea decât pe unul. I-am strigat în ureche:

— Recunoaşte ceva şi măcar pentru o dată în toată viaţa ta de zece mii de ani, fii sincer. N-aveai de gând să dezamorsezi bomba şi să fugi cu noi. Ştiai că urma să vină Grace şi plănuiai să muriţi amândoi în explozie…

În clipa aceea, Sammy a ieşit din cameră, susţinând-o cu o mână pe Megan. La un moment dat, Megan ajunsese în posesia lui Urs. Probabil i-l dăduse Sams – mereu îl dăruia cui avea nevoie de el.

— Cassie!

S-a năpustit asupra mea, lovindu-mă tare cu capul în stomac. L-am luat în braţe clătinându-mă, „Isuse, se face tot mai greu“, şi am prins-o pe Megan de mână.

Prin fereastra spartă a pătruns un vârtej de vânt rece şi l-au auzit pe Dumbo strigând:

— Aterizează pe acoperiş.

L-am auzit pentru că era practic în spatele meu, încercând să ajungă pe coridor. Ben era chiar în spatele lui, sprijinindu-l pe Poundcake, care se ţinea cu mâna pe după umerii lui.

— Sullivan! a urlat Ben. Mişcă!

Evan m-a prins de cot.

— Stai!

S-a uitat spre tavan. Buzele i s-au mişcat fără să se audă niciun sunet; sau poate a spus ceva, dar n-am auzit nimic.

— Să stau? am urlat – eram deja cu toţii panicaţi. Să stau *pentru ce?*

— Grace, a zis Evan privind în continuare în sus.

Un ţipăt s-a auzit peste zgomotul rotoarelor, din ce în ce mai tare, până ce s-a transformat într-un urlet neomenesc

care-ţi spărgea urechile. Clădirea s-a zdruncinat. Tavanul s-a crăpat. Tablourile oribile prinse în rame ieftine au căzut de pe pereţi. Lumina reflectoarelor s-a stins şi, o secundă mai târziu, a urmat explozia şi un suflu de aer fierbinte a pătruns în cameră.

— A doborât pilotul, a zis Evan.

Ne-a tras pe mine, pe Sams şi pe Megan pe coridor şi i-a strigat peste umăr lui Ben:

— Plecaţi *acum.*

Apoi mi s-a adresat mie:

— Casa de pe hartă. E a lui Grace, dar până diseară n-o să mai fie a ei. Nu plecaţi de acolo. Aveţi mâncare şi apă şi suficiente provizii cât să vă ajungă toată iarna.

Începuse să vorbească foarte repede, de parcă nu mai avea timp – poate că nu venea Al Cincilea Val, dar venea Grace.

— O să fiţi în siguranţă acolo, Cassie. La echinocţiu…

Ben, Dumbo şi Poundcake ajunseseră la scări. Ben ne făcea semn disperat cu mâinile să ne grăbim.

— Cassie! Mă asculţi? La echinocţiu, nava-mamă va trimite o capsulă ca să o ia pe Grace din ascunzătoare.

— Sullivan, acum! a strigat Ben.

— Dacă găseşti o metodă să o detonezi… mi-a spus Evan întinzându-mi ceva, dar aveam mâinile ocupate. Am văzut cu ochii măriţi de uimire cum fratele meu a luat din mâna lui Evan punga de plastic în care se afla bomba.

Apoi Evan Walker mi-a cuprins chipul între palme şi m-a sărutat apăsat pe buze.

— Poţi să pui capăt la toate astea, Cassie. Aşa trebuie să se întâmple. Tu trebuie să o faci. *Tu.*

M-a sărutat din nou şi faţa lui s-a umplut de sângele meu, iar faţa mea s-a umplut de lacrimile lui.

— Acum nu-ţi mai pot promite nimic, mi-a spus. Dar tu poţi. Promite-mi, Cassie. Promite-mi că o să-i pui capăt.

Am încuviinţat din cap.

— O să-i pun capăt.

Promisiunea: o sentinţă, uşa unei celule trântindu-se, o

piatră pe care s-o port legată de gât până pe fundul unei mări nesfârşite.

48

M-am oprit o jumătate de secundă în faţa uşii care dădea spre scări, ştiind că poate era ultima dată când îl vedeam, sau, ca să fiu mai precisă, era pentru *a doua oară* ultima dată. Apoi m-am cufundat în beznă, la fel ca prima dată; i-am şoptit lui Megan să fie atentă la rămăşiţele de şobolani, am ajuns în hol, unde băieţii care mă aduseseră la petrecerea asta stăteau lângă uşa de la intrare, siluetele lor profilându-se în lumina portocalie a elicopterului arzând. Să o ştergem pe uşa principală era o mişcare contraintuitivă foarte inteligentă, m-am gândit. Grace probabil îşi imagina că eram baricadaţi într-o cameră de la etaj şi urma să-şi facă apariţia în stil *Matrix,* căţărându-se pe un perete până la fereastra spartă de pe cealaltă parte a clădirii.

— Cassie, mi-a şoptit Sam la ureche. Ai nasul foarte mare.

— Pentru că s-a rupt, i-am zis.

„La fel ca inima mea frântă, puştiule."

Poundcake nu se mai sprijinea de Ben doar cu o mână pe după umerii acestuia, acum se lăsase cu tot corpul pe el. Iar Ben nu părea prea încântat de situaţie.

— N-o să meargă, să ştii, i-am spus. N-o să reuşeşti să mergi nici măcar o sută de metri.

Ben m-a ignorat.

— Dumbo, tu ai grijă de Megan. Sam, dă-te jos din braţe, sora ta o să meargă în faţă, eu în ariergardă.

— Îmi trebuie o armă, a cerut Sammy.

Ben l-a ignorat şi pe el.

— *Etapele.* Etapa unu: pasajul rutier. Etapa doi: copacii de pe cealaltă parte a pasajului. Etapa trei:…

— Est, am intervenit.

L-am lăsat jos pe Sammy şi am scos harta mototolită din

buzunar. Ben mă privea de parcă îmi pierdusem minţile.

— Mergem aici, am spus arătând cu degetul pătrăţelul care reprezenta ascunzătoarea lui Grace.

— Nu, nu, nu, nu, Sullivan. Mergem la peşteri, ca să ne întâlnim cu Ringer şi Teacup.

— Nu-mi pasă unde mergem atâta timp cât nu mergem în Dubuque! a strigat Dumbo.

— Las-o baltă, Dumbo, a clătinat Ben din cap. Pur şi simplu las-o baltă.

Am pornit. Ningea încetişor şi fulgii micuţi se învârteau topindu-se în lumina portocalie; simţeam mirosul de ulei al combustibilului care ardea, la fel cum simţeam şi presiunea căldurii deasupra capetelor. Am preluat conducerea aşa cum sugerase Ben, de fapt, aşa cum ordonase, cu Sammy ţinându-se de cureaua mea, cu Dumbo mergând chiar în spatele meu, ducând-o pe Megan, care nu scotea o vorbă, şi cine ar fi putut-o învinovăţi? Probabil era încă în stare de şoc. Traversasem jumătate din parcare şi ne apropiam de fâşia de pământ care o delimita de banda de trecere dintre state, când am privit cu coada ochiului în spate şi l-am văzând pe Ben prăbuşindu-se sub greutatea poverii. I l-am pasat pe Sammy lui Dumbo şi am patinat pe pavajul alunecos până la Ben. M-am uitat spre acoperişul hotelului şi am văzut rămăşiţele metalice ale Black Hawk-ului.

— Ţi-am spus că n-o să meargă, i-am şoptit-urlat.

— Nu-l las aici…

Ben stătea în patru labe, icnind, pe punctul de a vomita. Buzele îi străluceau purpurii în lumina incendiului; tuşea şi scuipa sânge.

S-a apropiat şi Dumbo.

— Sergent, hei, sergent…?

Ceva din tonul lui Dumbo i-a atras atenţia. S-a uitat spre el şi Dumbo a clătinat uşor din cap în semn de „N-o să supravieţuiască.”

Ben Parish a izbit atunci cu palma în pământul îngheţat, începând să ţipe incoerent şi eu m-am gândit „Doamne, Dumnezeule, nu e momentul pentru o criză existenţială.

Suntem terminaţi dacă o ia razna. Suntem terminaţi.”

Am îngenuncheat lângă Ben. Avea chipul schimonosit de durere şi frică şi furie, furia mocnea în trecutul-prezent continuu când sora lui îl strigase, dar o abandonase în ghearele morţii. El o abandonase, dar ea nu îl abandona pe el. Avea să-i fie întotdeauna alături. Avea să fie alături de el până la ultima lui suflare. Era şi acum lângă el, sângerând, iar el nu o putea salva.

— Ben, i-am spus trecându-mi degetele peste ceafa lui – părul îi strălucea, plin de zăpadă cristalină. S-a terminat.

Pe deasupra noastră a trecut rapid o umbră, îndreptându-se spre hotel. Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă după ea pentru că era umbra fratelui meu mai mic care alerga înnebunit spre uşa de la intrarea în hotel. L-am prins şi l-am doborât la pământ şi-atunci a început să mă lovească şi să urle, pierzându-şi total controlul. Eram sigură că Dumbo era următorul care avea să o ia pe câmpii, şi deja trei nebuni erau prea mult pentru o singură persoană.

Îmi făceam griji degeaba, totuşi. Dumbo îl ridicase pe Ben în picioare, şi ţinând-o pe Megan de mână se îndreptau toţi trei în pas rapid spre autostradă. Se descurca mai bine cu ei decât mă descurcam eu cu Sammy, pe care-l ridicasem şi-l ţineam sub braţ, dar care dădea din mâini şi din picioare urlând:

— Trebuie să ne întoarcem, Cassie! Trebuie să ne întoarcem!

Dincolo de banda interstatală, la baza dealului abrupt al pasajului de trecere, după ce trecusem cu bine de Etapa Unu, l-am lăsat jos pe Sammy, l-am zguduit puternic şi i-am spus să înceteze dacă nu vrea să murim cu toţii.

— Şi de fapt ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat.

— Am încercat *să-ţi spun,* a suspinat el. Dar nu m-ai ascultat. *Niciodată* nu mă asculţi. Am scăpat-o.

— Ai scăpat…

— Punga de plastic, Cassie. Când fugeam… am scăpat-o.

M-am uitat la Ben. Cocoşat, cu capul plecat, cu braţele sprijinite pe genunchi. M-am uitat la Dumbo. Cu umerii

plecaţi, ochii mari, ţinând-o pe Megan de mână.

— Am o presimţire rea, mi-a şoptit.

Întreaga lume părea neclintită. Chiar şi ninsoarea parcă rămăsese suspendată în aer.

Hotelul a explodat într-o bilă de foc orbitoare de un verde-neon. Pământul s-a cutremurat. Suflul exploziei ne-a doborât. În clipa următoare zburau în toate părţile rămăşiţe din hotelul distrus şi m-am aruncat peste Sammy ca să-l protejez. Un val de ciment, sticlă, lemn şi bucăţi de metal (şi da, bucăţi din şobolanii scârboşi ai lui Ben) de mărimea unor particule de nisip s-a năpustit pe deal în jos – o materie cenuşie, fierbinte, care ne-a înghiţit.

Bine aţi venit în Dubuque!

VI
Declanşatorul

49

Nu-i plăcea să stea prin preajma copiilor mai mici prin tabără. Îi aminteau de frăţiorul lui cel pierdut. Cel pe care-l lăsase acasă în dimineaţa în care plecase să caute de mâncare şi pe care nu-l mai găsise la întoarcere. Cel pe care nu-l mai găsise niciodată. În tabără, când nu făcea instrucţie, nu mânca, nu dormea sau nu se spăla, nu-şi lustruia bocancii sau nu-şi curăţa puşca, ori nu făcea de serviciu la bucătărie, ori la hangarul P&D, ajuta la cazarea copiilor sau ajuta la coborârea lor din autobuze la sosirea în tabără. Nu-i plăcea să stea în preajma copiilor, dar totuşi o făcea. Nu-şi pierduse speranţa că într-o bună zi avea să-şi regăsească fratele. Că într-o zi avea să intre în hangarul de primire şi o să-l găsească stând într-unul din cercurile roşii desenate pe podea, sau poate o să-l vadă dându-se în leagănul făcut dintr-un cauciuc de maşină de pe locul de joacă de lângă terenul de paradă.

Dar nu l-a mai găsit niciodată.

La hotel, după ce descoperiseră că inamicul implantase bombe în copilaşi, s-a întrebat dacă asta se întâmplase şi cu frăţiorul lui. Dacă nu cumva îl găsiseră, îl luaseră şi îl obligaseră să înghită capsula verde, trimiţându-l apoi să fie găsit de altcineva. Probabil că nu. Majoritatea copiilor muriseră. Foarte puţini fuseseră salvaţi şi aduşi în tabără.

Cel mai probabil, fratele lui nu supravieţuise prea mult timp după dispariţie.

Dar poate fusese răpit. Poate fusese obligat să înghită capsula verde. Poate îi dăduseră drumul apoi şi-l lăsaseră să rătăcească până ce avea să întâlnească un grup de supravieţuitori care să-l adăpostească şi să-l hrănească şi

să umple camera cu dioxidul de carbon al respiraţiei lor. Era posibil să se fi întâmplat aşa.

Care-i problema, îl întrebase Zombi. Traversaseră parcarea ca să caute o canistră de CO_2 în fostul restaurant. Zombi renunţase să-i mai vorbească în afara cazurilor când îi dădea un ordin şi renunţase să mai încerce să-l facă să vorbească. Când îl întrebase asta, Zombi nu aştepta de fapt un răspuns.

Îmi dau seama întotdeauna când ţi se întâmplă ceva. Capeţi figura asta constipată. De parcă a-i încerca să te caci o cărămidă.

Canistra nu era grea, dar Zombi era rănit şi vrusese să meargă în faţă la întoarcere. Era agitat şi tresărea din cauza fiecărei umbre. Susţinea că era ceva în neregulă. Era ceva în neregulă cu acest Evan Walker şi era ceva în neregulă cu situaţia în general. Zombi credea că erau păcăliţi.

Întorşi la hotel, Zombi îl trimisese pe Dumbo la etaj să-l aducă pe Evan. Apoi au rămas în lift, aşteptându-l pe Evan să coboare.

Vezi, Cake, exact asta spuneam, fix asta. Impulsurile electromagnetice şi tsunamiurile şi molima şi extratereştrii deghizaţi şi copiii cu creierele spălate şi copiii purtători de bombe. De ce complică lucrurile atât de mult? Este ca şi cum *şi-ar dori* lupta. Sau ca şi cum ar vrea să o facă mai interesantă. Hei. Poate că asta e. Poate că ajungi la un anumit prag în evoluţie când plictiseala este cea mai mare ameninţare pentru specie. Poate că nu e vorba de cucerirea planetei, ci e un *joc.* Ca un copil care se joacă smulgând aripile muştelor.

Pe măsură ce trecea timpul, Zombi devenea tot mai nervos.

Acum ce mai e? Unde dracului e? Cristoase, doar nu crezi că…? Mai bine urcă şi vezi ce se-ntâmplă, Poundcake. Ia-l pe sus şi adu-l aici dacă e nevoie.

Pe la jumătatea scărilor a auzit o bufnitură puternică, undeva deasupra, apoi o a doua, mai uşoară şi apoi a auzit

un ţipăt. A ajuns la uşă la timp cât să vadă corpul lui Cassie zburând prin aer şi lovindu-se de podea. I-a urmărit traiectoria în sens invers şi a văzut-o pe fata înaltă stând în faţa camerei cu uşa dărâmată. Şi nu a ezitat, s-a năpustit pe coridor, fiind sigur că fata înaltă nu va supravieţui. Era un ţintaş bun, cel mai bun din echipa lui înainte de sosirea lui Ringer, şi era sigur că nu o să rateze.

Dar Cassie l-a doborât la pământ şi a scăpat-o pe fata cea înaltă din raza vizuală. Ar fi ucis-o dacă nu l-ar fi împiedicat Cassie. Era sigur de asta.

Apoi fata cea înaltă l-a împuşcat prin perete.

Dumbo şi-a sfâşiat cămaşa şi a improvizat un pansament pe care i l-a ţinut apăsat pe rană. I-a spus că nu era grav, că o să supravieţuiască, dar ştia că nu era adevărat. Fusese de prea multe ori în apropierea morţii. Îi ştia gustul, mirosul, ştia cum te simţi în apropierea ei. Purta moartea cu sine în amintirile despre mama sa şi despre rugurile funerare de trei metri şi cadavrele aflate de-a lungul drumurilor şi a transportoarelor care cărau sutele de morţi în furnalul centralei electrice din tabără – morţii erau arşi pentru ca ei să aibă lumină şi apă caldă şi căldură în barăci. Nu era supărat că murea. Era supărat că murea fără să ştie ce se întâmplase cu fratele lui.

Era pe moarte când l-au coborât. Era pe moarte când Zombi l-a ridicat pe umeri. Apoi, în parcare, Zombi a căzut şi toţi ceilalţi s-au adunat în jurul lor şi Zombi a lovit cu furie în pământul îngheţat până când şi-a jupuit pielea de pe mâini.

După aceea l-au părăsit. Nu era supărat din cauza asta. A înţeles. Era pe moarte.

Apoi s-a ridicat.

Nu din prima. La început, s-a târât.

Când a reuşit să ajungă în hol, fata cea înaltă era acolo. Era lângă uşa care dădea spre scări, ţinând cu ambele mâini un pistol, cu capul aplecat de parcă ar fi ascultat ceva cu atenţie.

Atunci s-a ridicat.

Fata cea înaltă a încremenit. S-a întors spre el. A ridicat arma şi apoi a coborât-o când şi-a dat seama că el era pe moarte. A zâmbit şi i-a spus „salut“. Se uita la el de lângă uşa de la intrare şi astfel nu vedea liftul şi nici pe Evan care coborâse în el prin trapa de salvare. Evan l-a văzut şi a îngheţat, ca şi cum nu ştia ce să facă.

Ştiu cine eşti. Fata cea înaltă se îndrepta spre el. Dacă s-ar fi întors în clipa aceea, dacă s-ar fi uitat în urmă cu coada ochiului, l-ar fi zărit pe Evan, aşa că el şi-a scos pistolul ca să-i atragă atenţia, dar arma i-a alunecat din mână şi a căzut pe podea. Pierduse mult sânge. Îi scădea tensiunea. Inima nu pompa suficient de mult sânge şi deja nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele.

A căzut în genunchi şi s-a întins după armă. Ea l-a împuşcat în mână. A căzut în fund, vârându-şi mâna rănită în buzunar, de parcă ar fi putut să şi-o protejeze în felul ăsta.

Oau, eşti un băiat mare şi puternic, nu-i aşa? Câţi ani ai?

A aşteptat ca el să-i răspundă.

Ce s-a întâmplat? Ţi-a mâncat pisica limba?

L-a împuşcat în picior. Apoi a aşteptat ca el să ţipe, să plângă sau să spună ceva. Când a văzut că nu o face, l-a împuşcat şi în celălalt picior.

În spatele ei, Evan se lăsase pe burtă şi se târa spre ei. A dat din cap spre Evan, încercând să tragă aer în piept. Îşi simţea tot corpul amorţit. Nu mai simţea niciun fel de durere, doar o cortină cenuşie ce i se lăsase peste ochi.

Fata înaltă s-a apropiat şi mai mult. Era la jumătatea distanţei dintre el şi Evan. I-a aţintit arma spre frunte.

Vorbeşte, altfel îţi zbor creierii. Unde e Evan?

Era gata să se întoarcă. Poate îl auzise pe Evan târându-se în spatele ei. Aşa că s-a ridicat pentru ultima dată ca să-i distragă atenţia. Nu s-a ridicat repede. I-a luat cam un minut, bocancii îi tot alunecau pe gresia udă din cauza zăpezii topite, se ridica puţin, iarăşi cădea, era de două ori mai dificil din cauză că-şi ţinea mâna în buzunar. Fata înaltă a zâmbit şi a chicotit, rânjind aşa cum fac copiii răutăcioşi

la şcoală. Era gras. Era neîndemânatic. Era prost. Era o slănină de porc. Când a reuşit în sfârşit să se ridice în picioare, l-a împuşcat din nou.

Te rog, grăbeşte-te. Irosesc muniţia.

Plasticul de la ambalajul prăjiturii era ţeapăn şi mototolit şi mereu făcea zgomot când se juca cu el în buzunar. Aşa îşi dăduse mama lui seama că avea prăjiturică în ziua în care îi dispăruse fratele. Aşa îşi dăduseră seama şi soldaţii din autobuz. Şi sergentul de instrucţie îl poreclise Poundcake pentru că îl amuza povestea cu puştiul gras care sosise în tabără doar cu hainele de pe el şi un ambalaj cu o prăjiturică fărâmiţată.

Punga de plastic pe care o găsise chiar în faţa uşii hotelului nu foşnea. Era mult mai moale. N-a făcut zgomot când a scos-o din buzunar. Punga a ieşit silenţioasă, la fel de silenţioasă cum devenise el după ce i se spusese să tacă, să tacă, să TACĂ.

Fetei înalte i-a pierit zâmbetul.

Poundcake a început iarăşi să se mişte. Nu spre ea şi nici spre lift, ci spre uşa laterală de la capătul holului.

Hei, ce-ai acolo, uriaşule? Hmm? Ce e acolo? Bănuiesc că nu e o pastilă de paracetamol.

Fata a zâmbit din nou. Un zâmbet diferit, de data asta. Un zâmbet simpatic. Era foarte drăguţă când zâmbea aşa. Era, probabil, cea mai drăguţă fată pe care o văzuse vreodată.

Trebuie să fii foarte atent cu chestia aia. Înţelegi? Hei. Hei, ştii ce? Facem o înţelegere. Las arma jos, dacă laşi şi tu chestia aia, bine? Ce zici?

Şi a făcut-o. Şi-a pus arma pe podea. Şi-a dat jos puşca de pe umăr şi a pus-o de asemenea pe podea. Apoi şi-a ridicat mâinile.

Te pot ajuta. Pune-o jos şi te ajut. Nu trebuie să mori. Pot să te vindec. Eu. Eu nu sunt ca tine. Cu siguranţă nu sunt la fel de puternică şi curajoasă ca tine. Nu-mi vine să cred că te mai poţi ţine pe picioare.

Avea de gând să aştepte. Să aştepte până când el leşina

sau cădea mort. Tot ce trebuia să facă era să continue să zâmbească şi să vorbească, prefăcându-se că îl plăcea.

A desfăcut punga.

Acum, fata înaltă nu mai zâmbea. Alerga spre el, mai repede decât văzuse vreodată pe cineva alergând. Vălul cenuşiu îi tremura în faţa ochilor pe măsură ce ea se apropia. Când a ajuns suficient de aproape, a sărit pe el exact în punctul unde-l rănise primul glonţ, împingându-l pe spate şi izbindu-l de tocul metalic al uşii. Punguţa i-a căzut printre degetele amorţite şi a alunecat pe gresie ca un puc de hockey. Fata s-a întors spre pungă cu graţia unei balerine. El i-a pus piedică şi a trimis-o grămadă la pământ.

Ea era prea rapidă, iar el era prea grav rănit. Avea să ajungă la pungă înaintea lui. Aşa că a luat de jos arma pe care o scăpase din mână şi a împuşcat-o în spate.

Apoi s-a ridicat pentru ultima dată. A făcut vânt armei cât mai departe. A reuşit să păşească peste corpul contorsionat înainte să cadă pentru ultima oară.

S-a târât spre pungă. Ea se târa în urma lui. Nu se mai putea ridica. Glonţul îi zdrobise măduva spinării. Era paralizată de la talie în jos. Dar era mai puternică decât el şi nu pierduse atât de mult sânge.

El a reuşit să ajungă la pungă. Fata l-a prins de umăr şi l-a tras spre ea de parcă ar fi fost la fel de uşor ca un fulg. Îl putea ucide cu o singură lovitură de pumn în inima slăbită.

Dar tot ce avea el de făcut era să respire.

Şi-a dus punga la gură.

Şi a respirat.

CARTEA A DOUA

VII
Suma tuturor lucrurilor

50

Stau singură într-o sală de clasă fără ferestre. Covor albastru, pereţi albi, mese lungi, albe. Monitoare albe şi tastaturi albe. Sunt îmbrăcată cu salopeta albă a proaspeţilor recruţi. Altă tabără, aceleaşi proceduri, inclusiv implantul în ceafă şi călătoria în Ţara Minunilor. Încă mai plătesc pentru călătoria aceea. Nu te simţi golit după ce-ţi extrag amintirile. Te doare totul. Şi muşchii au memoria lor. De aceea trebuie să te lege în timpul călătoriei.

Uşa se deschide şi în cameră intră comandantul Alexander Vosch. A adus cu el o cutie de lemn, pe care o pune pe una dintre mesele din faţa mea.

— Arăţi bine, Marika, îmi spune. Mult mai bine decât mă aşteptam.

— Numele meu e Ringer.

Dă din cap. Înţelege la ce mă refer. Nu doar o dată m-am întrebat dacă informaţiile din Ţara Minunilor merg în ambele sensuri. Dacă poţi descărca amintirile umane, de ce să nu le poţi şi încărca? E posibil ca persoana din faţa mea care îmi zâmbeşte acum să deţină amintirile tuturor fiinţelor umane care au trecut prin program. Poate că nu e om – am îndoieli în privinţa asta dar e posibil să fie suma tuturor oamenilor care au trecut porţile Ţării Minunilor.

— Da, Marika a murit.

Se aşază în faţa mea.

— Şi acum tu eşti aici, ridicându-te ca pasărea Phoenix din cenuşa ei.

Ştie ce urmează să spun. Îmi dau seama de asta după strălucirea din ochii lui albaştri, ca de copil. De ce nu poate să-mi spună pur şi simplu? De ce trebuie să-l întreb?

— Teacup trăieşte?

— Care răspuns ţi s-ar părea mai plauzibil? *Da* sau *nu?*

Gândeşte înainte să răspunzi. Asta înveţi când joci şah.

— Nu.

— De ce?

— *Da* ar putea fi doar o minciună pentru a mă manipula.

Dă din cap în semn de apreciere.

— Pentru a-ţi face speranţe degeaba.

— Pentru a-ţi arăta superioritatea în faţa mea.

Şi-a ridicat capul aţintindu-şi privirea asupra mea.

— De ce ar avea nevoie cineva ca mine să-şi arate superioritatea în faţa ta?

— Nu ştiu. Dar sigur vrei ceva.

— Altfel…?

— Altfel acum aş fi moartă.

Nu mai spune nimic o vreme. Simt cum privirea lui fixă îmi trece prin oase. Face un semn spre cutia de lemn.

— Ţi-am adus ceva. Deschide-o.

Mă uit la cutie. Apoi din nou la el.

— N-am s-o deschid.

— E doar o cutie.

— Orice îmi ceri să fac, n-o să fac. Îţi pierzi timpul degeaba.

— Şi timpul e singura monedă de schimb care a mai rămas, nu-i aşa? Timpul şi promisiunile, spune el bătând darabana în capacul cutiei. Am pierdut mult din prima marfa de schimb încercând să găsesc una dintr-astea.

Împinge cutia spre mine.

— *Deschide-o.*

O deschid. Continuă să-mi vorbească:

— Ben n-a vrut să joace cu tine. Nici micuţa Allison – Teacup, adică; Allison a murit şi ea. N-ai mai jucat şah de când a murit tatăl tău.

Clatin din cap. Nu ca răspuns la ceea ce mi-a spus. Clatin din cap pentru că nu înţeleg. Arhitectul-şef al genocidului vrea să joace şah cu mine?

Tremur în salopeta subţire. În încăpere e foarte frig.

Vosch mă priveşte zâmbind. Nu. Nu mă priveşte, pur şi simplu. „Nu e ca în Ţara Minunilor. Nu-ţi cunoaşte doar amintirile. Ştie şi ceea ce gândeşti.” Ţara Minunilor este un dispozitiv. Înregistrează, dar Vosch *citeşte.*

— Au plecat, îi spun brusc. Nu mai sunt la hotel. Şi nu ştii unde sunt.

Sigur asta vrea să ştie. Nu-mi trece prin cap niciun alt motiv pentru care nu m-ar fi omorât încă.

Un motiv destul de jalnic, totuşi. Pe vremea asta şi cu resursele de care dispune, cât de greu i-ar fi să-i găsească? Îmi strâng mâinile îngheţate între genunchi şi mă forţez să respir rar şi adânc.

Deschide capacul, dă tabla la o parte şi scoate regina albă.

— Alb? Ştiu că preferi albul.

Degetele lungi şi sprintene aranjează tabla. Degete de muzician, de sculptor, de pictor. Îşi pune coatele pe masă şi-şi încrucişează degetele, sprijinindu-şi bărbia de ele, aşa cum obişnuia să facă tata.

— Ce vrei? îl întreb.

Ridică mirat din sprâncene.

— Vreau să jucăm o partidă de şah.

Se holbează la mine în tăcere. Cinci secunde se transformă în zece. Zece devin douăzeci. După treizeci de secunde, mi se pare că a trecut o eternitate. Cred că ştiu ce face: joacă un joc într-un alt joc. Dar nu înţeleg de ce.

Deschid cu mişcarea Ruy Lopez. Nu e chiar cea mai originală deschidere din istoria jocului; sunt cam stresată. În timpul partidei, Vosch murmură un cântec, fără voce, şi îmi dau seama că îşi bate joc în mod intenţionat de tatăl meu. Simt cum mi se face stomacul ghem din cauza repulsiei. Pentru a supravieţui, mi-am construit ziduri, o fortăreaţă emoţională care m-a protejat şi m-a menţinut sănătoasă mental într-o lume devenită periculos de nesănătoasă, dar chiar şi cea mai deschisă persoană din lume are un loc intim, sacru, în care nu-i lasă pe ceilalţi să pătrundă.

Acum înţeleg jocul din interiorul jocului: nu mai am nimic intim, nimic sacru. Nicio parte din mine nu-i mai este ascunsă. Stomacul mi se strânge de repulsie. Nu mi-a violat doar amintirile. Mi-a molestat sufletul.

Mouse-ul şi tastatura din dreapta mea sunt *wireless.* Dar monitorul de lângă Vosch nu e *wireless.* Un salt peste masă, o lovitură în cap şi cablul înfăşurat în jurul gâtului. Executat în patru secunde, terminat în patru minute. Dacă nu cumva suntem supravegheaţi şi probabil că suntem. Vosch va supravieţui, iar eu şi Teacup vom muri. Şi chiar dacă aş reuşi să-l dobor, ar fi o victorie à la Pirus[18], presupunând că Evan Walker avea dreptate cu ceea ce spusese. La hotel, îi explicasem lui Sullivan când mi-a spus că Evan se sacrificase ca să arunce în aer baza militară, că dacă extratereştrii se pot descărca în corpuri umane, atunci îşi pot face şi cópii. Seturile de „Evan“ şi „Vosch“ ar putea fi infinite. Evan se putea sinucide. Eu îl puteam ucide pe Vosch. Nu conta. Prin definiţie, entităţile dinăuntrul lor sunt nemuritoare.

„Ar trebui să fii mai atentă la ce-ţi spun“, îmi spusese Sullivan mimând răbdarea. „Există un Evan uman care s-a unit cu conştiinţa extraterestră. Nu este una ori alta, este ambele. Aşa că poate muri.“

„Nu partea care contează.“

„Exact“, a izbucnit. „Doar partea umană lipsită de importanţă.”

Vosch se apleacă peste masă. Respiraţia îi miroase a mere. Îmi pun mâinile în poală. El ridică o sprânceană.

— Probleme?

— O să pierd, îi spun.

Se preface surprins.

— Ce te face să crezi asta?

---

18 O victorie obţinută cu un preţ prea mare pentru învingător. Expresia are la origine victoria regelui Pirus al Epirului, care i-a învins pe romani în anul 297 î. Hr., dar armata sa a suferit pierderi uriaşe. Se pare că după bătălie, Pirus ar fi spus: „Încă o victorie ca asta şi suntem terminaţi."

— Îmi ştii mişcările dinainte să le fac.

— Te referi la programul Ţara Minunilor. Dar uiţi că suntem mai mult decât suma experienţelor noastre. Fiinţele umane pot acţiona minunat într-un mod neprevăzut. De exemplu, faptul că l-ai salvat pe Ben Parish în timpul exploziei de la Tabăra Haven a fost o sfidare a logicii şi o ignorare a primului instinct al oricărei fiinţe: acela de a-şi continua existenţa. Sau decizia ta de ieri de a te preda când ţi-ai dat seama că era singura şansă pentru ca fetiţa să supravieţuiască.

— A supravieţuit?

— Deja ştii răspunsul la întrebarea asta.

Îmi vorbeşte pe un ton nerăbdător, ca un profesor sever aflat în faţa unui student promiţător. Face un gest spre tabla de şah: „Joacă“.

Îmi prind un pumn cu cealaltă mână şi strâng cât de tare pot. Îmi imaginez că pumnul e gâtul lui. Patru minute ca să-l omor prin sufocare. Doar patru minute.

— Teacup e în viaţă, îi spun. Ştii că dacă mă ameninţi că-mi prăjeşti creierul n-o să fac ce vrei să fac. Dar ştii că aş face-o pentru ea.

— Aparţineţi una alteia acum, nu? Unite de o funie de argint, continuă el zâmbind. Oricum, pe lângă rănile grave din cauza cărora e posibil să nu-şi revină, i-ai mai oferit şi nepreţuitul dar al timpului. Există un proverb în limba latină. *Vincit qui patitur.* Ştii ce înseamnă?

Mi-e frig. Efectiv am îngheţat.

— Ştii bine că nu ştiu.

— Învingător este cel ce suferă. Aminteşte-ţi de şobolanii bietei Teacup. Ce putem învăţa de la ei? Ţi-am spus de prima dată când ne-am întâlnit, nu este vorba atât despre a vă zdrobi capacitatea de luptă, cât mai ales de a vă zdrobi dorinţa de a lupta.

Iarăşi şobolanii.

— Un şobolan lipsit de speranţă e un şobolan mort.

— Şobolanii nu ştiu ce înseamnă speranţa. Sau credinţa. Sau dragostea. Aveai dreptate, soldat Ringer. Nu acestea

vor salva umanitatea. Dar totuşi, te-ai înşelat în privinţa furiei. Nici furia nu e soluţia.

— Şi care e soluţia?

Nu vreau să-l întreb, să-i dau satisfacţia asta, dar nu mă pot abţine.

— Eşti aproape de ea, spune. Cred că ai fi surprinsă să afli cât de aproape eşti.

— Aproape de ce?

Am glasul la fel de subţire ca al unui şobolan.

Dă din cap, din nou nerăbdător.

— Joacă.

— E inutil.

— O lume în care şahul nu mai contează e o lume în care nu mai vreau să trăiesc.

— Încetează. Nu-ţi mai bate joc de tata.

— Tatăl tău a fost un om bun căzut pradă unei boli îngrozitoare. Nu ar trebui să-l judeci prea aspru. Şi nici pe tine pentru că l-ai abandonat.

„Te rog, nu pleca. Nu mă lăsa, Marika."

Degete lungi, agile, agăţându-se de cămaşa mea, degete de artist. Faţa gravată de cuţitul nemilos al foamei, artistul furios şi argila neputincioasă şi ochii roşii conturaţi cu negru.

„O să mă întorc. Promit. Dacă nu plec, o să mori. O să mă întorc. Îţi promit."

Vosch zâmbeşte cu cruzime, un zâmbet de rechin sau un rânjet de schelet – şi dacă furia nu este soluţia, atunci care e? Îmi strâng pumnul atât de tare, încât unghiile îmi străpung palma. „Uite cum mi-a descris Evan", spusese Sullivan, prinzându-şi pumnul cu palma. „Ăsta e Evan şi asta e fiinţa dinăuntrul lui." Mâna mea este furia, dar ce este pumnul meu? Ce este lucrul care cuprinde furia?

— O singură mişcare până la mat, spune Vosch încet. De ce nu o faci?

— Nu-mi place să pierd, îi răspund abia mişcându-mi buzele.

Scoate din buzunarul de la piept un dispozitiv argintiu de

mărimea unui telefon mobil. Am mai văzut aşa ceva. Ştiu ce e. Începe să mă mănânce pielea din jurul plasturelui micuţ pus peste locul de inserţie al cipului din ceafa.

— Am depăşit deja momentul acela, îmi spune.

Simt sânge pe pumnul pe care-l ţin strâns cu cealaltă mână.

— Apasă butonul. Nu-mi pasă.

Dă din cap în semn de aprobare.

— Acum eşti foarte aproape de soluţie. Dar nu implantul *tău* este conectat la transmiţător. Acum mai vrei să apăs?

Teacup. Privesc tabla de şah. „O singură mişcare până la mat.“ Partida era încheiată dinainte de a începe. Când jocul este aranjat, cum eviţi să piezi?

Un copil de şapte ani ştiuse răspunsul la întrebare. Îmi strecor mâna sub tabla de şah şi i-o azvârl în cap. „Şah mat, jigodie!”

Îşi dă seama că urmează să fie lovit, aşa că se fereşte uşor. Piesele se clatină pe masă, se rostogolesc leneşe pe faţa de masă înaintă să cadă de pe margine. N-ar fi trebuit să-mi spună că dispozitivul e conectat la Teacup: dacă apasă butonul, îşi pierde superioritatea asupra mea.

Şi Vosch apasă butonul.

51

Reacţia mea e în aşteptare de luni de zile. Şi e instantanee.

Sar peste masă, îmi reped genunchiul cu putere în pieptul lui şi-l pocnesc cu pumnul însângerat în nasul lui aristocratic, rotindu-mi umărul înainte pentru ca lovitura să aibă impactul maxim, exact ca la carte, cum mă învăţaseră instructorii de la Tabăra Haven. Antrenament după antrenament după antrenament, până când nu mai eşti nevoit să gândeşti: muşchii reţin mişcarea. Nasul i se rupe cu un *trosc* satisfăcător. Atunci e momentul, îmi spuseseră instructorii, când un soldat înţelept se retrage. Lupta corp la

corp e imprevizibilă şi fiecare secundă în care rămâi lângă celălalt creşte riscul. „Să scapi de X“ era expresia folosită de ei. *Vincit qui patitur.*

Dar nu am cum să scap de acest X. Ceasul a ajuns la ultima bătaie, nu mai am timp. Uşa se trânteşte de perete şi încăperea se umple de soldaţi. Sunt pusă la pământ rapid şi violent, îndepărtată de Vosch şi trântită cu faţa la podea, cu gâtul ţintuit de piciorul cuiva. Simt miros de sânge. Nu e al meu, e al lui.

— Mă dezamăgeşti, îl aud şoptindu-mi la ureche. Ţi-am spus că nu furia este soluţia.

Mă ridică în picioare. Partea de jos a feţei lui Vosch e plină de sânge. Parcă ar avea obrajii mânjiţi cu vopsea ca războinicii. Au început deja să i se umfle ochii, ceea ce îi dă o alură ciudată, de porc.

Se întoarce spre şeful trupei, un soldat slăbuţ, cu faţa foarte albă, brunet, şi cu ochi negri, adânci:

— Pregătiţi-o!

52

Coridor: tavan jos, neoane pâlpâitoare, pereţi de beton. Mulţimea de corpuri din jurul meu, unul în faţă, unul în spate, câte unul de fiecare parte, ţinându-mă de braţe. Scârţâitul tălpilor de cauciuc ale bocancilor pe podeaua cenuşie de beton, mirosul estompat de transpiraţie şi cel dulce-amărui al aerului reciclat. Scări: balustrade de metal vopsite gri, la fel ca podeaua, pânze de păianjen în colţuri, becuri galbene pline de praf atârnând în apărători de metal, aerul cald, stătut. Alt coridor: uşi pe care nu scrie nimic, dungi roşii pe fiecare perete cenuşiu şi pancarte pe care scrie ACCES INTERZIS şi INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE STRICT INTERZISĂ. Încăpere: strâmtă, fără ferestre. Dulăpioare pe perete, un pat de spital în mijloc, un ecran negru pentru monitorizarea semnelor vitale lângă pat. De o parte a patului, două persoane îmbrăcate în

halate albe. Un bărbat între două vârste, o femeie ceva mai tânără, zâmbete forţate.

Uşa se închide. Am rămas doar cu Halatele Albe şi soldatul blond care stă postat lângă uşă, în spatele meu.

— Uşor sau dificil, spune bărbatul cu halat alb. Decizia ta.

— Dificil, spun.

Mă întorc şi-l dobor pe soldat cu un pumn în gât. Pistolul îi cade pe podea. Îl ridic şi mă întorc spre Halatele Albe.

— N-ai cum să scapi, spune bărbatul calm. Ştii asta.

Ştiu asta. Dar nu am nevoie de armă ca să scap. Nu în sensul în care crede el. Nu iau ostatici şi nu omor pe nimeni. Uciderea fiinţelor umane este scopul inamicului. În spatele meu, puştiul se zvârcoleşte pe podea, sughiţând şi horcăind. E posibil să-i fi fracturat laringele.

Arunc o privire spre camera de supraveghere fixată în colţul opus al camerei. Se uită? Din cauza Ţării Minunilor mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva de pe suprafaţa Pământului. Sigur ştie de ce am luat arma.

Îmi lipesc ţeava rece de tâmplă. Femeia în halat alb deschide gura. Face un pas spre mine.

— Marika.

Ochi blânzi, voce caldă.

— E în viaţă pentru că eşti şi tu în viaţă. Dacă tu n-o să mai fi, n-o să mai fie nici ea.

Şi atunci îmi dau seama. El îmi spusese că furia nu este soluţia, iar furia era singurul motiv pentru care apăsase butonul când răsturnasem tabla de şah. Aşa crezusem atunci. Nu-mi trecuse prin minte că era posibil să fie o cacialma.

Şi ar fi trebuit să mă gândesc. În niciun caz nu ar fi renunţat la avantajul pe care-l avea asupra mea. Cum de nu-mi dădusem seama? Eu eram singura orbită de furie, nu el.

Mă simt ameţită, camera se învârteşte cu mine. Cacialma în cacialma, atacuri în timpul altor atacuri. Sunt prinsă într-un joc căruia nu-i cunosc nici regulile, nici obiectivul. Teacup e în viaţă pentru că şi eu sunt în viaţă. Eu sunt în

viaţă pentru că ea e în viaţă.

— Du-mă la ea, îi spun femeii.

Vreau dovada că această presupunere fundamentală este reală.

— Asta n-o să se-ntâmple, zice bărbatul. Deci, ce faci?

Bună întrebare. Dar trebuie să insist cu forţă, cu multă forţă, cu aceeaşi forţă cu care îmi apăs ţeava pistolului de tâmplă.

— Du-mă la ea sau jur pe ce-am mai sfânt că o s-o fac.

— Nu poţi, îmi spune femeia.

Ochi blânzi, voce caldă, mâna întinsă.

Are dreptate. Nu pot. Ar putea fi o minciună, Teacup ar putea fi moartă. Dar există o şansă ca ea să fie în viaţă, şi dacă mor, nu mai au niciun motiv să o mai ţină în viaţă. Nu-mi pot asuma riscul.

Acesta este laţul. Aceasta este capcana. Aici se înfundă drumul promisiunilor imposibile. Este singura consecinţă posibilă a credinţei acum învechite că viaţa lipsită de importanţă a unui copil de şapte ani contează.

„Îmi pare rău, Teacup. Trebuia să-i pun capăt acolo, în pădure. "

Îmi cobor arma de la tâmplă.

53

Monitorul pâlpâie. Puls, tensiune arterială, ritmul respiraţiei, temperatura. Puştiul pe care l-am doborât e din nou în picioare, sprijinit de uşă, îşi masează gâtul cu o mână, iar cu cealaltă ţine pistolul. Se uită urât la mine, aşa cum stau întinsă pe pat.

— Ceva care să te ajute să te relaxezi, îmi şopteşte femeia cu ochi blânzi şi voce caldă. O mică înţepătură.

O înţepătură de ac. Pereţii dispar într-un nimic colorat. Trec o mie de ani. Sunt un grăunte de praf sub stăpânirea timpului. Vocile se dizolvă, chipurile se dilată. Stratul subţire de spumă de sub mine dispare. Plutesc pe un ocean

nesfârşit de alb.

Prin ceaţă pătrunde o voce fără corp:

— Şi acum să revenim la problema şobolanilor.

Vosch. Nu-l pot vedea. Vocea nu are o sursă anume. Vine de peste tot şi de nicăieri, de parcă ar fi înăuntrul meu.

— Aţi rămas fără casă. Şi casa drăguţă pe care aţi găsit-o, *singura,* de altfel, este infestată de paraziţi. Ce puteţi face? Ce opţiuni aveţi? Vă resemnaţi să trăiţi în pace cu animalele distructive sau le exterminaţi înainte de a vă distruge noua casă? Îţi spui „Şobolanii sunt nişte creaturi dezgustătoare, dar cu toate acestea sunt fiinţe vii şi au aceleaşi drepturi ca şi mine?“ sau îţi spui „Eu şi şobolanii suntem incompatibili. Dacă o să locuiesc aici, paraziţii trebuie să moară. “?

De la o mie de kilometri depărtare aud monitorul piuind, marcând bătăile inimii mele. Valurile se undulează. Mă ridic şi cad iarăşi cu fiecare rostogolire a mării.

— Dar de fapt nu e vorba de şobolani.

Vocea lui loveşte densă, ca un fulger.

— Niciodată nu a fost vorba de şobolani. Necesitatea exterminării lor este un fapt dat. Ceea ce te pune în dificultate este metoda. Adevărata problemă, problema fundamentală, sunt rocile.

Cortina albă se destramă. Încă plutesc, dar sunt undeva departe deasupra Pământului, într-un vid negru punctat de stele, iar soarele apărut la orizont acoperă planeta de sub mine cu un auriu strălucitor. Monitorul piuie frenetic şi o voce spune:

— Ah, la dracu’.

Apoi vocea lui Vosch:

— Respiră, Marika. Eşti în siguranţă.

În siguranţă. Deci de asta m-au sedat. Dacă nu ar fi făcut-o, probabil că mi s-ar fi oprit inima din cauza şocului. Efectul este tridimensional, nu se poate distinge de realitate, cu excepţia faptului că în spaţiu n-aş putea respira. Şi nici n-aş auzi vocea lui Vosch într-un loc unde nu există sunet.

— Acesta este Pământul aşa cum arăta acum şaizeci şi şase de milioane de ani. Frumos, nu-i aşa? Paradisiac. Neatins. Atmosfera înainte de a fi otrăvită de voi. Apa înainte de a fi murdărită de voi. Pământul plin de viaţă dinainte ca voi, rozătoare ce sunteţi, să-l distrugeţi pentru a vă satisface apetitul vorace şi a vă construi cuiburile mizerabile. Ar fi putut rămâne intact pentru alte şaizeci şi şase de milioane de ani, nepătat de lăcomia voastră animală, dacă nu ar fi avut loc întâlnirea întâmplătoare cu un vizitator extraterestru de mărimea unui sfert din Manhattan.

Trece cu viteză pe lângă mine, stâncos şi plin de denivelări, atingând în treacăt stelele în coborârea lui rapidă spre planetă. Jumătatea inferioară a asteroidului începe să strălucească când străpunge atmosfera. Galben deschis, apoi alb.

— Şi astfel a fost hotărâtă soarta lumii. De către o rocă.

Acum stau pe ţărmul unei mări imense, secate, privind căderea asteroidului, un puncticel, o pietricică, ceva insignifiant.

— Când praful provocat de impact se va aşeza, trei sferturi din viaţa de pe Pământ o să dispară. E sfârşitul lumii. Apoi lumea renaşte. Omenirea îşi datorează existenţa unui strop de bizarerie cosmică. Unei roci. E chiar uimitor dacă stai să te gândeşti.

Pământul se cutremură. O bubuitură îndepărtată şi apoi o linişte ciudată.

— Şi aici e enigma, ghicitoarea pe care ai evitat-o, pentru că a te confrunta cu problema duce la cutremurarea fundaţiei, nu-i aşa? Sfidează explicaţiile. Face ca tot ce s-a întâmplat să pară imposibil, distonant, absurd, lipsit de sens.

Marea se tulbură, aburul învăluitor se învolburează. Apa fierbe. Un val de praf şi pietre pulverizate se îndreaptă spre mine, înnegurând cerul. Atmosfera e plină de scrâşnete ascuţite care seamănă cu ţipetele unui animal pe moarte.

— Nu trebuie să-ţi spun ce e evident, nu? Întrebarea te

macină de mult timp.

Nu mă pot mişca. Ştiu că nu e real ceea ce văd, dar panica mea e la fel de mare ca valul tunător de abur şi praf de dedesubt. Un milion de ani de evoluţie m-au învăţat să am încredere în simţuri, iar partea primitivă a creierului meu rămâne surdă în faţa părţii raţionale care ţipă ascuţit ca un animal pe moarte: „Nu-i adevărat nu-i adevărat nu-i adevărat.”

— Impulsuri electromagnetice. Bucăţi uriaşe de metal căzând din cer. Molima…

Ridică tonul cu fiecare cuvânt rostit, iar cuvintele sună ca nişte tunete sau ca nişte lovituri de bocanc.

— Agenţi infiltraţi în corpuri umane. Armate de copii cu creierul spălat. Ce e *asta*? *Asta* e întrebarea crucială. Singura care contează cu adevărat: de ce să ne batem capul cu toate astea, când tot ce aveam nevoie era o rocă uriaşă?

Valurile se rostogolesc deasupra mea şi mă înec.

54

Rămân îngropată sub valuri o veşnicie.

La mii de kilometri deasupra mea, lumea renaşte. În umbra răcoroasă a pădurii tropicale, o creatură care seamănă cu un şobolan sapă în căutarea unor rădăcini mai plăpânde. Descendenţii săi vor descoperi focul, vor inventa roata, vor descoperi matematica, vor compune poezii, vor schimba cursul râurilor, vor defrişa păduri, vor construi oraşe, vor explora spaţiul. Deocamdată, singura activitate importantă este găsirea hranei şi supravieţuirea suficient de mult timp pentru a putea da naştere altor creaturi asemănătoare unor şobolani.

Anihilată în foc şi pulbere, lumea renaşte într-o rozătoare înfometată care scormoneşte în ţărână.

Ceasul ticăie. Nervoasă, creatura adulmecă aerul cald, umed. Bătaia regulată a ceasului se accelerează şi mă ridic

la suprafaţă. Când mă ridic din ţărână, creatura deja s-a transformat: stă pe un scaun lângă patul meu, palidă şi transpirată, îmbrăcată într-o pereche de blugi murdari şi un tricou rupt. Cu umerii gârboviţi, nebărbierit, inventatorul cu ochi goi al roţii, moştenitor, îngrijitor, risipitor.

Tatăl meu.

Piuitul monitorului. Perfuzia care curge şi aşternuturile aspre, perna tare şi venele de pe braţele mele. Şi bărbatul care stă lângă patul meu, palid şi transpirat, murdar, neliniştit, trăgând nervos de un colţ al tricoului, cu ochii injectaţi şi buze umede, umflate.

— Marika.

Închid ochii. „Nu e el. E din cauza medicamentelor pe care ţi le-a dat Vosch. “

Din nou:

— Marika.

— Taci. Nu eşti real.

— Marika, vreau să-ţi spun ceva. Ceva ce trebuie să afli.

— Nu înţeleg de ce-mi faci asta, îi spun lui Vosch, care ştiu că mă supraveghează.

— Te iert, îmi spune tata.

Nu pot respira cum trebuie. Simt o durere ascuţită în piept, ca un cuţit.

— Te rog, îl implor pe Vosch. Te rog, nu-mi face asta.

— Trebuia să pleci, îmi spune tata. Nu aveai de ales şi, oricum, ceea ce s-a întâmplat este din vina mea. Nu tu m-ai transformat într-un beţiv.

Fără să-mi dau seama, îmi pun mâinile la urechi. Dar vocea lui nu e în încăpere, e în mine.

— N-am rezistat mult după ce ai plecat, încearcă tata să mă liniştească. Doar câteva ore.

Ajunseserăm în Cincinnati. Merseserăm aproape două sute de kilometri. Apoi i s-a terminat provizia. M-a implorat să nu-l părăsesc, dar ştiam că dacă nu aveam să găsesc rapid nişte alcool, urma să moară. Am găsit – o sticlă de vodcă ascunsă sub o saltea – după ce am intrat prin efracţie în şaisprezece case, dacă se poate numi intrare

prin efracţie, dat fiind că toate casele erau abandonate şi tot ce am avut de făcut a fost să intru pe fereastră. M-am bucurat atât de tare că am găsit sticla, încât efectiv am sărutat-o.

Dar era prea târziu. Când m-am întors în locul unde campaserăm, el murise deja.

— Ştiu că te învinovăţeşti din cauza asta, dar aş fi murit oricum, Marika. Oricum. Ai făcut ceea ce ai crezut că era bine.

Nu mă pot ascunde de vocea lui. Nici nu pot fugi de ea. Deschid ochii şi îl privesc fix:

— Ştiu că e o minciună. Nu eşti real.

Zâmbeşte. La fel cum zâmbea când făceam o mutare bună la şah. Profesorul încântat.

— Pentru asta am venit.

Îşi freacă mâinile de pantaloni şi-i văd astfel mizeria de sub unghii.

— Asta e lecţia, Marika. Asta vor ei să înţelegi.

O mână caldă peste pielea rece: îmi atinge braţul. Ultima dată când i-am simţit atingerea a fost când cu o mână îmi dădea palme usturătoare pese faţă, în timp ce cu cealaltă mă ţinea nemişcată. „Curvo! Nu mă părăsi. Nu mă părăsi, curvo!“. După fiecare „curvo“ urma o palmă. Îşi pierduse minţile. Vedea lucruri ireale în bezna care se lăsa în fiecare noapte. Auzea lucruri în tăcerea îngrozitoare care ameninţa să ne zdrobească în fiecare zi. În noaptea în care a murit s-a trezit urlând, zgâriindu-şi ochii. I se părea că simte gândaci târându-i-se din ochi.

Mă fixează acum cu aceiaşi ochi umflaţi. Iar urmele de zgârieturi sunt proaspete. Un alt cerc, o altă funie de argint: acum eu sunt cea care vede lucruri, aude lucruri, simte lucruri care de fapt nu sunt reale în tăcerea îngrozitoare.

— Mai întâi ne-au învăţat să nu avem încredere în ei, îmi şopteşte. Apoi ne-au învăţat să nu avem încredere unii în alţii. Acum ne învaţă că nu putem avea încredere nici în noi înşine.

— Nu înţeleg, îi şoptesc.

Imaginea lui e din ce în ce mai ştearsă. Pe măsură ce alunec în adâncimile întunecate, tatăl meu se pierde în lumina lipsită de adâncime. Mă sărută pe frunte. O binecuvântare. Un blestem.

— Acum le aparţii lor.

55

Scaunul este iarăşi gol. Sunt singură. Apoi îmi reamintesc că eram singură şi când scaunul nu era gol. Aştept să mi se domolească bătăile inimii. Mă forţez să mă calmez, să-mi controlez respiraţia. Medicamentul îşi va face efectul şi apoi voi fi bine. „Eşti în siguranţă”, îmi spun. „În perfectă siguranţă."

Soldatul blond pe care l-am lovit în gât intră în cameră. Aduce o tavă cu mâncare: o bucată de carne cenuşie neidentificabilă, cartofi, nişte fasole fiartă prea mult şi un pahar mare cu suc de portocale. Aşază tava lângă pat, apasă pe un buton ca să mă ridice în poziţia şezut, îmi pune tava în faţă, apoi rămâne pe loc, cu braţele încrucişate, ca şi cum ar aştepta ceva.

— Să-mi spui ce gust are, şopteşte răguşit. De trei săptămâni nu mai pot mânca mâncare solidă.

Are pielea foarte albă, ceea ce face ca ochii lui căprui, adânci, să pară şi mai închişi la culoare. Nu e mare, nici bine făcut ca Zombi, nici gras ca Poundcake. E înalt şi atletic, are un corp de înotător. Are o oarecare tensiune tăcută în el, în felul în care se mişcă, dar mai ales în ochi, o forţă atent controlată, care iese doar foarte puţin la suprafaţă.

Nu prea ştiu ce aşteaptă să-i spun.

— Scuze.

— M-ai luat prin surprindere, spune, trecându-şi degetele peste frunte. N-ai de gând să mănânci?

Clatin din cap.

— Nu mi-e foame.

Oare mâncarea e reală? Puştiul care mi-a adus mâncarea e real? Incertitudinea simţurilor este îngrozitoare. Simt că mă înec într-o mare nesfârşită. Mă scufund încet, greutatea adâncimilor întunecate mă atrage, mă lasă fără aer în plămâni, fără sânge în inimă.

— Bea sucul, se răsteşte. Au spus că ar trebui măcar să bei sucul.

— De ce? reuşesc să rostesc. Ce e în suc?

— Eşti un pic paranoică?

— Un pic.

— Ţi-au luat aproape o jumătate de litru de sânge. Aşa că mi-au spus să mă asigur că bei sucul.

Nu-mi amintesc să-mi fi luat sânge. Oare se întâmplase în timp ce „vorbeam” cu tata?

— De ce mi-au luat sânge?

Se uită la mine cu ochi lipsiţi de orice expresie.

— Să vedem dacă-mi amintesc. Mi-au spus tot.

— Ce ţi-au spus? De ce mă ţin aici?

— Nu am voie să vorbesc cu tine, îmi spune. Apoi continuă: ne-au spus că eşti un VIP. Un prizonier foarte important, adaugă, clătinând din cap. Nu înţeleg. Pe vremuri, cei ca Dorothy... dispăreau pur şi simplu.

— Nu sunt o Dorothy.

Ridică din umeri.

— Eu nu pun întrebări.

Dar am nevoie să-mi răspundă la câteva.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Teacup[19]?

— A fugit cu o lingură, din ce-am auzit.

— Asta e un obiect de veselă.

— Era o glumă.

— Nu înţeleg.

— Atunci du-te dracului.

— Fetiţa care a venit cu mine, cu elicopterul. Rănită grav. Trebuie să ştiu dacă e în viaţă.

---

19 Urmează un joc de cuvinte bazat pe faptul că *Teacup* în limba engleză înseamnă „ceaşcă".

Clatină din cap cu seriozitate.
— Sunt convins.
Nu procedez bine. Niciodată nu m-am priceput să vorbesc cu oamenii. În şcoală, eram poreclită Majestatea sa Marika şi alte chestii asemănătoare. Poate ar trebui să stabilesc o relaţie dincolo de „du-te dracului”.
— Mă numesc Ringer.
— Minunat. Probabil eşti foarte încântată de asta.
— Îmi pari cunoscut. Ai fost la Tabăra Haven?
Începe să spună ceva, dar se opreşte.
— Am ordin să nu vorbesc cu tine.
Sunt pe punctul de a-i spune „şi de ce o faci?“. Dar mă abţin.
— Probabil e o idee bună. Nu vor să afli ceea ce ştiu eu.
— Ah, ştiu ceea ce ştii tu: e totul o minciună, am fost păcăliţi de inamic, ne folosesc ca să ucidă supravieţuitorii, bla, bla, bla. Tâmpeniile obişnuite tip Dorothy.
— Aşa credeam şi eu, îi spun. Dar acum nu mai sunt aşa sigură.
— O să-ţi dai seama.
— O să-mi dau.
Roci şi şobolani şi forme de viaţă evoluate până dincolo de nevoia de a avea un corp fizic. O să-mi dau seama, dar probabil prea târziu, deşi probabil e deja prea târziu. De ce mi-au luat sânge? De ce mă ţine Vosch în viaţă? Ce anume am eu de care au ei nevoie? De ce au nevoie de mine, de puştiul ăsta blond, de oricare alt om? Dacă pot produce genetic un virus care să ucidă nouă din zece oameni, de ce nu fac unul care să ucidă zece din zece? Sau, cum a spus Vosch, de ce să-ţi baţi capul cu toate astea, când nu ai nevoie decât de o rocă foarte mare?
Mă doare capul. Mă simt ameţită. Mi-e greaţă. Îmi lipseşte abilitatea de a gândi limpede. Era calitatea mea preferată.
— Bea sucul ăla odată, ca să pot pleca, îmi spune.
— Spune-mi cum te cheamă şi-l beau.
Ezită un moment, apoi îmi spune:

— Razor.

Beau sucul. Ia tava şi pleacă. Cel puţin i-am aflat numele. O victorie minoră.

56

Apare femeia în halat alb. Spune că o cheamă dr. Claire. Are păr brunet, cârlionţat, pe care îl poartă dat pe spate. Ochii de culoarea cerului de toamnă. Miroase vag a migdale, care e şi mirosul cianurii, de altfel.

— De ce mi-aţi luat sânge?

Zâmbeşte.

— Pentru că Ringer e atât de simpatică, am hotărât să clonăm o sută de exemplare ca ea.

Nu se simte niciun strop de sarcasm în vocea ei. Îmi scoate perfuzia şi se îndepărtează rapid de pat, ca şi cum i-ar fi teamă că aş putea sări să o strâng de gât. Mi-a trecut prin cap, *rapid,* să o strangulez, dar mai degrabă aş înjunghia-o cu un briceag. Nu ştiu de câte ori ar trebui să o înjunghii ca să moară. De foarte multe ori, probabil.

— Încă un lucru lipsit de sens, îi spun. De ce să vă descărcaţi conştiinţele în corpuri omeneşti, când puteţi clona câte corpuri vreţi pe nava-mamă? Fără niciun risc.

Mai ales când o conştiinţă descărcată se poate transforma în Evan Walker, îndrăgostindu-se de o fiinţă umană.

— E o idee bună, dă ea din cap cu seriozitate. O s-o aduc în discuţie la următoarea şedinţă. Poate va fi nevoie să regândim toată strategia asta ostilă de cucerire. Haide, îmi spune îndreptându-se spre uşă.

— Unde?

— O să afli. Nu-ţi face griji, adaugă Claire. O să-ţi placă.

Nu mergem mult. Două uşi mai departe pe coridor. Încăperea e goală. O chiuvetă şi un dulap, o toaletă şi o cabină de duş.

— De când nu ai mai făcut un duş ca lumea? mă

întreabă.

— De când eram în Tabăra Haven. Din noaptea în care mi-am împuşcat sergentul de instrucţie în inimă.

— A, aşa ai făcut? mă întreabă ea politicos, de parcă i-aş fi spus că înainte locuiam în San Francisco. Ai prosoape aici. Periuţă de dinţi, pieptene, deodorant în dulăpior. O să fiu chiar de cealaltă parte a uşii. Bate dacă ai nevoie de ceva.

Rămasă singură, deschid dulăpiorul. Antiperspirant. Un pieptene. Un tub mic de pastă de dinţi pentru voiaj. O periuţă într-un ambalaj de plastic. Nu şi aţă dentară. Speram să fie aţă dentară. Pierd câteva minute gândindu-mă cum aş putea ascuţi capătul periuţei de dinţi pentru a-l transforma într-o unealtă bună de tăiat. Apoi îmi dau jos salopeta şi intru sub duş, gândindu-mă la Zombi – nu pentru că sunt dezbrăcată sub duş –, ci pentru că-mi amintesc cum vorbea despre Facebook şi *drive-thru* şi clopoţelul de la şcoală şi toată lista nesfârşită a lucrurilor dispărute, cum ar fi cartofii prăjiţi şi librăriile prăfuite şi duşurile fierbinţi. Potrivesc robinetul la cea mai fierbinte temperatură pe care o pot suporta şi las apa să curgă peste mine până mi se încreţeşte pielea de pe degete. Săpun de lavandă. Şampon cu miros de fructe. Simt sub degete umflătura de pe ceafă unde am implantat transmiţătorul minuscul. „Acum le aparţii lor.“

Arunc recipientul de şampon în perete. Izbesc cu pumnul în gresie iarăşi şi iarăşi, până îmi sângerează mâna. Furia mea e mai puternică decât suma tuturor celorlalte lucruri.

Când mă întorc, Vosch mă aşteaptă în cameră. Nu spune nimic în timp ce Claire îmi bandajează mâna, rămânând tăcut cât timp nu suntem singuri.

— Ce-ai obţinut cu asta? mă întreabă apoi.

— Aveam nevoie să-mi dovedesc ceva.

— Durerea e singura dovadă a vieţii?

Clatin din cap.

— Ştiu că sunt în viaţă.

Dă din cap gânditor.

— Ai vrea s-o vezi?

— Teacup a murit.

— Ce te face să crezi asta?

— N-aveaţi niciun motiv s-o lăsaţi în viaţă.

— Corect, dacă pornim de la presupunerea că singurul motiv pentru care am fi ţinut-o în viaţă ar fi fost pentru a te manipula pe tine. Serios, cât de narcisişti sunt tinerii din ziua de azi!

Apasă un buton de pe perete. Din tavan coboară un ecran.

— Nu mă poţi obliga să te ajut.

Mă lupt cu o senzaţie tot mai intensă de panică, de pierdere a controlului asupra a ceva ce n-am controlat, de fapt, niciodată.

Vosch întinde palma. În palmă are un obiect verde micuţ, de forma şi mărimea unei capsule cu gel. La un capăt are un fir, subţire ca un fir de păr.

— Acesta este mesajul.

Lumina slăbeşte în intensitate. Ecranul începe să pâlpâie. De sus, camera urmăreşte un câmp de grâu distrus de venirea iernii. Undeva departe, se văd o fermă, câteva acareturi, un siloz ruginit. Dintr-un pâlc de copaci de la marginea câmpului apare împleticindu-se un copilaş care se îndreaptă poticnit spre clădirile din depărtare, traversând câmpul uscat.

— Acesta este mesagerul.

De la înălţimea de la care se filmează, nu-mi dau seama dacă e un băiat sau o fată, dar este un copil mic. Poate de vârsta lui Nugget? Sau mai mic?

— Kansasul central, continuă Vosch. Ieri, în jur de ora unu după-amiaza.

În imagine mai apare o persoană, pe treptele verandei. După un minut, mai iese cineva din casă. Copilul începe să alerge spre ei.

— Nu e Teacup, şoptesc.

— Nu.

Alergând către cei doi adulţi care privesc nemişcaţi – unul dintre ei are o armă în mână –, copilul se prăbuşeşte în

paiele uscate. Nu se aude niciun sunet, ceea ce cumva face ca scena să fie şi mai înspăimântătoare.

— Instinctul străvechi: în vreme de pericol, fii prudent cu străinii. Nu trebuie să ai încredere în nimeni dinafara grupului tău.

Mă încordez. Ştiu cum se termină, am trecut prin asta. Omul cu arma în mână: eu. Copilul avântându-se spre el: Teacup.

Copilul cade. Se ridică. Aleargă. Cade din nou.

— Dar mai este un instinct, mai vechi decât celălalt, mai vechi decât însăşi viaţa, aproape imposibil de ignorat de mintea umană: protejează copiii cu orice preţ. Asigură viitorul.

Copilul străbate câmpul de grâu şi ajunge în curte, unde se prăbuşeşte pentru ultima dată. Omul care ţine arma nu o lasă în jos, dar cel de lângă el aleargă spre copilul căzut şi îl ridică de pe pământul îngheţat. Cel înarmat le blochează intrarea în casă. Imaginea rămâne neschimbată câteva secunde.

— E vorba despre riscuri, observă Vosch. Ţi-ai dat seama de asta cu mult timp în urmă. Aşa că, desigur, îţi dai seama cine a câştigat disputa. Până la urmă, câte riscuri poate aduce cu sine un copilaş? *Protejează copiii. Asigură viitorul.*

Cel care ţine copilul în braţe trece pe lângă cel cu arma şi intră în casă. Cel care ţine arma îşi lasă capul în jos, ca şi cum s-ar ruga, apoi şi-l înalţă, ca şi cum ar implora. Apoi se întoarce şi intră. Minutele trec.

Lângă mine, Vosch şopteşte:

— Lumea e un ceas.

Ferma, acareturile, silozul, câmpul veştejit, numerele din colţul ecranului care afişează ora marcând sutele de secunde ce trec. Ştiu ce urmează, dar tot tresar când explozia silenţioasă albeşte brusc imaginea. Apoi urmează vârtejul de praf şi resturi şi fumul: grâul arde, dispărând în câteva secunde, adevărat nutreţ pentru foc, iar în locul clădirilor acum e un crater, o groapă neagră în pământ. Imaginea se întunecă. Ecranul se retrage. Lumina rămâne

la fel de slabă.

— Vreau să înţelegi, îmi spune Vosch cu blândeţe. Te întrebai de ce îi păstrăm pe cei mici, pe cei prea mici să lupte.

— Nu înţeleg.

În faţa ochilor îmi apar câmpuri veştejite şi siluete micuţe, îmbrăcate în salopete de blugi, alergând prin grâu cu picioarele goale.

Îmi interpretează greşit nedumerirea.

— Dispozitivul din corpul copilului este calibrat pentru a detecta fluctuaţiile de dioxid de carbon, componentul principal al respiraţiei umane. Când cantitatea de CO_2 atinge un anumit prag, indicând prezenţa mai multor ţinte, dispozitivul se detonează.

— Nu, îi şoptesc.

L-au dus înăuntru, l-au învelit într-o pătură călduroasă, i-au adus apă, i-au spălat faţa. S-au adunat cu toţii în jurul lui, învăluindu-l în respiraţia lor.

— Ar muri la fel şi dacă i-aţi bombarda.

— Aici nu e vorba despre moarte, izbucneşte nerăbdător. Niciodată n-a fost vorba despre asta.

Se aprinde lumina, se deschide uşa şi intră Claire împingând un cărucior de metal, urmată de amicul ei în halat alb şi de Razor, care se uită la mine şi apoi îşi fereşte privirea. Asta îmi spune mai mult decât căruciorul plin cu seringi: nu e în stare să mă privească.

— Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile, spun ridicând vocea. Nu-mi pasă ce faci. Nu-mi mai pasă nici de Teacup. O să mă sinucid înainte să ajung să te ajut.

Vosch clatină din cap.

— Nu pe mine mă ajuţi.

57

Claire îmi leagă un cordon de cauciuc în jurul braţului şi îmi bate mâna încetişor cu degetele, căutând o venă. Razor

stă de cealaltă parte a patului. Bărbatul în halat alb – nu i-am aflat numele – stă lângă monitor, cu un cronometru în mână. Vosch stă sprijinit de chiuvetă, privindu-mă cu ochi strălucitori, cruzi, la fel ca cioara din pădure în ziua în care am împuşcat-o pe Teacup, curioşi, dar ciudat de indiferenţi. Şi înţeleg că Vosch are dreptate: soluţia în faţa sosirii lor nu este furia. Soluţia este opusul furiei. Singura soluţie posibilă este opusul tuturor lucrurilor, asemenea gropii rămase pe locul unde cândva fusese o fermă: pur şi simplu nimic. Nimic. Indiferenţa crudă a ochilor unui rechin.

— Prea mare, murmură Dl. Halat Alb, uitându-se la monitor.

— Mai întâi ceva ca să te relaxezi, spune Claire înfigându-mi un ac în braţ.

Mă uit la Razor. Îşi fereşte privirea.

— Mai bine, spune Halatul Alb.

— Nu-mi pasă ce-mi faceţi, îi spun lui Vosch cu limba împleticindu-mi-se, amorţită.

— Nu contează, zice el făcându-i un semn din cap lui Claire, care ia cea de-a doua seringă.

— Inserăm procesorul la comanda mea, spune ea.

Procesorul?

— Ah, ah, atenţie, zice Halatul Alb.

Mă uit spre monitor în timp ce inima începe să-mi bată tot mai tare.

— Nu te teme, n-o să te doară, îmi spune Vosch.

Claire îi aruncă o privire uimită, iar el ridică din umeri.

— Mă rog. Am testat procedura.

Îi face un semn cu mâna însemnând „Să continuăm odată.“

Mi se pare că am zece milioane de tone. Îmi simt oasele de fier şi restul corpului de piatră. Nu simt când îmi intră acul în piele. Claire spune: „Acum“ şi Halatul Alb porneşte cronometrul. Lumea e un ceas.

— Cei morţi şi-au primit răsplata, spune Vosch. Cei vii – tu şi eu – mai avem lucruri de făcut. Spune-i cum vrei, soartă, noroc, providenţă. Mi-ai fost trimisă pentru a deveni

unealta mea.

— Se ataşează la cortexul cerebral.

E vocea lui Claire. O aud înfundat, de parcă aş avea vată în urechi. Întorc capul spre ea. Mi se pare că durează o mie de ani.

— Ai mai văzut aşa ceva, îmi spune Vosch, parcă de la mii de kilometri distanţă. În camera de testare, în ziua sosirii la Tabăra Haven. Ţi-am spus că era o infestare a unei forme de viaţă extraterestră ataşată de creierul uman. A fost o minciună.

Îl aud pe Razor respirând zgomotos, ca un scafandru care respiră prin mască.

— De fapt este un microprocesor de comandă ataşat de lobul prefrontal al creierului tău, continuă Vosch. Un fel de unitate centrală.

— Se instalează, spune Claire. Arată bine.

— Nu pentru a te controla *pe tine…* zice Vosch.

— Introducem primul set.

Acul străluceşte în lumina fluorescentă. În lichidul auriu se văd particule negre. Simt cum îmi injectează ceva în vene.

— … ci pentru a coordona cei patruzeci şi ceva de mii de oaspeţi mecanizaţi pentru care vei juca rolul de gazdă.

— Temperatura 37.6, anunţă Halatul Alb.

Îl aud pe Razor respirând lângă mine.

— Şobolanilor preistorici le-a trebuit milioane de ani şi mii de generaţii pentru a ajunge la etapa actuală a evoluţiei umane, spune Vosch. Ţie îţi va lua doar câteva zile să ajungi la următoarea etapă.

— Legătura cu primul set terminată, spune Claire aplecându-se deasupra mea – simt mirosul amărui de migdală. Introducem al doilea set.

Camera este fierbinte ca un furnal. Sunt lac de transpiraţie. Halatul Alb anunţă că temperatura mi-a crescut la 38.8.

— E o treabă murdară evoluţia, spune Vosch. Multe starturi greşite şi drumuri înfundate. Unii candidaţi nu sunt

gazde potrivite. Le cedează sistemul imunitar sau suferă tulburări cognitive permanente. În termeni profani, înnebunesc.

Simt că ard. Parcă am foc în vene. Îmi curg lacrimi, îmi alunecă pe tâmple şi-mi ajung în urechi. Deasupra suprafeţei vălurite a mării de lacrimi văd chipul lui Vosch.

— Dar am încredere în tine, Marika. N-ai trecut prin foc şi sânge ca să te prăbuşeşti acum. Tu vei fi puntea care leagă ceea ce a fost de ceea ce va fi.

— O pierdem, anunţă Halatul Alb cu voce tremurătoare.

— Nu, şopteşte Vosch, atingându-mi obrazul ud cu mâna lui rece. Am salvat-o.

58

Nu mai e zi sau noapte, doar strălucirea sterilă a neoanelor fluorescente care nu se sting niciodată. Măsor timpul în funcţie de vizitele lui Razor. Vine de trei ori pe zi pentru a-mi aduce mâncare pe care nu o pot mânca.

Nu-mi pot controla temperatura. Nu-mi pot stabiliza tensiunea arterială. Nu-mi pot atenua greaţa. Corpul meu respinge cele unsprezece seturi menite să-mi amplifice sistemul biologic, fiecare set constând în patru mii de unităţi, ceea ce înseamnă un total de patruzeci şi patru de mii de invadatori robotici microscopici în sistemul meu sanguin.

Mă simt ca dracu'.

În fiecare zi, după micul dejun, Claire vine să mă consulte, mă umflă cu medicamente şi face remarci criptice de genul „Ar trebui să începi să te simţi mai bine. Uşa succesului se închide.“ Sau îmi spune ironic chestii ca „Încep să cred că ideea unei roci extrem de mari era mai bună.“ Se pare că are resentimente faţă de mine pentru că nu reacţionez bine la faptul că a pompat patruzeci de mii de mecanisme extraterestre în mine.

— Nu e ca şi cum mai poţi face ceva, mi-a spus la un

moment dat. Procedura este ireversibilă.

— Pot face ceva.

— Ce? A. Sigur. Ringer cea de neînlocuit.

A scos dispozitivul de ucidere din buzunar şi mi l-a arătat.

— Te am aici. O să apăs pe buton. Cere-mi şi apăs butonul.

Rânjea.

— Apasă butonul.

A început să râdă încetişor.

— E uimitor. De fiecare dată când încep să mă întreb oare ce vede la tine, spui o chestie din asta.

— Ce vede cine? Vosch?

I-a pierit zâmbetul. Ochii i-au redevenit lipsiţi de expresie ca ai unui rechin.

— O să oprim *upgrade*-ul dacă nu te poţi adapta.

Oprim upgrade-ul*.*

Mi-a desfăcut bandajul de la mână. Nicio zgârietură, nicio vânătaie, nicio cicatrice. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi cum n-aş fi lovit în gresie până mi-am jupuit pielea până la os. Mi-am amintit cum apăruse Vosch în camera mea, total vindecat la câteva zile după ce-i rupsesem nasul şi-i învineţisem ochii. Şi la ce-mi povestise Sullivan despre Evan Walker ciuruit de şrapnel şi totuşi capabil, câteva ore mai târziu, să se infiltreze şi să distrugă de unul singur o tabără militară.

Mai întâi au luat-o pe Marika şi au transformat-o în Ringer. Acum au luat-o pe Ringer şi au „upgradat-o“ în cineva complet diferit. Cineva ca *ei.*

Sau *ceva.*

Nu mai e zi sau noapte, doar o constantă strălucire sterilă.

59

— Ce mi-au făcut? îl întreb pe Razor când vine iarăşi împingând căruciorul cu o altă mâncare pe care nu o pot

mânca.

Nu aştept un răspuns, dar el aşteaptă să-l întreb. Probabil i se pare ciudat că n-am făcut-o deja.

Ridică din umeri, evitându-mi privirea.

— Ia să vedem ce avem în meniu astăzi. Ooo. Chiftele! Norocoaso!

— O să vomit!

Face ochii mari.

— Serios?

Se uită disperat în jur după containerul de plastic.

— Te rog, ia tava. Nu pot.

Se încruntă.

— O să te deconecteze dacă nu-ţi revii.

— Puteau să-i facă asta oricui, îi spun. De ce mi-au făcut-o mie?

— Poate eşti specială.

Clatin din cap şi-i răspund ca şi cum ar fi vorbit serios.

— Nu. Cred că din cauză că există altcineva special. Joci şah?

Uimit:

— Ce să joc?

— Am putea să jucăm. Când o să mă simt mai bine.

— Sunt mai degrabă genul care joacă baseball.

— Serios? M-aş fi gândit mai degrabă la înot. Sau tenis.

Ridică privirea. Se încruntă.

— Probabil te simţi rău. Faci conversaţie ca şi cum ai fi pe jumătate om.

— *Sunt* pe jumătate om. Efectiv. Cealaltă jumătate…

Ridic din umeri. Îl fac să zâmbească.

— Ah, cele 12 sisteme cu siguranţă sunt ale lor, îmi spune.

Cele 12 sisteme? Ce înseamnă asta? Nu sunt sigură, dar cred că e ceva în legătură cu cele unsprezece sisteme normale ale corpului uman.

— Am găsit o metodă de a le extrage din corpurile infectaţilor şi…

Razor se opreşte aruncând o privire deconcertată spre

camerele de supraveghere.
— Mă rog, trebuie să mănânci. I-am auzit vorbind despre un tub prin care să te hrănească.
— Deci asta e varianta oficială? La fel ca Tara Minunilor: folosim tehnologia extratereştrilor împotriva lor. Şi tu chiar crezi asta.
Se reazemă de perete, îşi încrucişează braţele la piept şi fredonează:
— O iei razna!
Clatin din cap. Incredibil. Nu e ca şi cum minciunile sunt prea credibile pentru a le putea rezista. Problema e că adevărul e prea hidos pentru a-l înfrunta.
— Comandantul Vosch implantează bombe în copii. Transformă copiii în dispozitive explozive, îi spun în timp ce el fredonează din ce în ce mai tare. Copii mici. Copilaşi. I-au separat când au ajuns aici, nu? Au fost la Tabăra Haven. Toţi copiii mai mici de cinci ani sunt daţi deoparte şi nu mai sunt văzuţi niciodată. Ai mai văzut vreunul? Unde sunt copiii, Razor? Unde sunt?
Se opreşte din fredonat cât să-mi spună:
— Taci din gură, Dorothy!
— Şi cât sens are chestia asta? Să dotezi o Dorothy cu tehnologie extraterestră superioară? Dacă s-ar fi decis „perfecţionarea” oamenilor pentru război, chiar crezi că ar fi fost aleşi cei nebuni?
— Nu ştiu. Te-au ales pe tine, nu?
Ia tava cu mâncarea neatinsă şi se îndreaptă spre uşă.
— Nu pleca.
Se întoarce, mirat. Îmi simt faţa fierbinte. Probabil că mi-a crescut febra. Sigur asta e.
— De ce? mă întreabă.
— Eşti singura persoană cinstită cu care mai pot vorbi.
Izbucneşte în râs. Este un râs sănătos, autentic, neforţat; îmi place, dar am febră.
— Cine zice că sunt cinstit? mă întreabă. Cu toţii suntem duşmani deghizaţi, nu?
— Tata obişnuia să-mi spună o poveste despre şase orbi

şi un elefant. Un om a pipăit piciorul elefantului şi a spus că elefantul arată ca un stâlp. Un altul i-a pipăit trunchiul şi a spus că elefantul arată ca o ramură de copac. Cel de-al treilea orb i-a pipăit coada şi a spus că elefantul arată ca o frânghie. Al patrulea tip i-a pipăit burta şi a spus că elefantul e ca un zid. Cel de-al cincilea, o ureche: elefantul e ca un evantai, a zis el. Al şaselea orb a pipăit un colţ, aşa că a zis că elefantul arată ca o ţeavă.

Razor se holbează la mine cu faţa împietrită, apoi zâmbeşte. Un zâmbet adevărat, îmi place.

— E o poveste minunată. Ar trebui s-o spui la petreceri.

— Ideea e, îi spun, că din momentul în care a apărut nava-mamă suntem cu toţii nişte orbi care pipăie un elefant.

60

În lumina sterilă, constantă, măsor trecerea timpului după mâncarea pe care mi-o aduce şi pe care nu o mănânc. Trei mese, o zi. Şase, două zile. În cea de-a zecea zi, după ce îmi aşază tava în faţă, îl întreb:

— De ce te mai oboseşti?

Acum vocea îmi seamănă cu a lui, un fel de croncănit din gât. Sunt lac de transpiraţie, ard de febră, îmi plesneşte capul, iar inima îmi bate nebuneşte. Nu-mi răspunde. Razor nu mai vorbeşte cu mine de acum şaptesprezece mese. Pare nervos, distras, chiar furios. Nici Claire nu mai vorbeşte. Vine de două ori pe zi ca să-mi schimbe perfuzia, să-mi examineze ochii cu un otoscop, să-mi testeze reflexele, să-mi schimbe punga de la cateter şi să-mi golească plosca. Odată la fiecare şase mese, mi se face o baie cu buretele. Într-o zi, Claire vine cu o ruletă cu care îmi măsoară circumferinţa braţelor, ca să vadă cantitatea musculară pe care am pierdut-o, bănuiesc. Altcineva nu mai vine. Nici măcar Domnul Halat Alb. Nici Vosch şi nici imaginea tatălui meu mort, introdusă de Vosch în capul

meu. Nu sunt chiar atât de aeriană încât să nu-mi dau seama ce fac: mă supraveghează ca să vadă dacă „optimizarea” o să mă ucidă.

Într-o dimineaţă, Claire îmi curăţă plosca, când intră Razor cu micul dejun. Aşteaptă tăcut până când termină Claire şi apoi îl aud şoptindu-i:

— E pe moarte?

Claire clatină din cap. Ambivalent: poate fi *nu,* poate fi *ştiu cât ştii şi tu.*

Aştept până când pleacă ea şi apoi îi spun lui Razor:

— Îţi pierzi timpul.

— Fac ce mi se spune, zice el aruncând o privire spre camera montată în tavan.

Apuc tava şi o trântesc pe podea. Strânge din buze, dar nu spune nimic. În tăcere, începe să cureţe mizeria, în timp ce eu zac gâfâind, epuizată din cauza efortului, cu transpiraţia curgându-mi şiroaie.

— Da, curăţă tot. Fii util.

Când febra îmi creşte foarte mult, o iau razna şi îmi imaginez cele patruzeci şi patru de mii de microroboţi mişunându-mi prin sistemul sanguin, şi procesorul cu reţeaua lui de cârcei prinşi de fiecare lob, şi înţeleg ce a simţit tata în ultimele ore de viaţă când îşi zgâria faţa pentru a-şi scoate insectele imaginare care i se târau sub piele.

— Curvo! icnesc.

De pe podea, Razor se uită la mine stupefiat.

— Pleacă de aici, curvo!

— Nicio problemă, murmură el aşezat în patru labe, ştergând pe jos cu o cârpă udă care miroase a dezinfectant. Cât de repede pot.

Se ridică. Obrajii lui albi s-au înroşit. Delirând, am impresia că şi părul blond i se face roşcat.

— N-o să meargă, îmi spune. Chestia cu înfometatul. Aşa că mai bine te-ai gândi la altceva.

Am încercat. Dar nu mai am nicio alternativă. Abia pot să-mi mai ţin capul ridicat. *Acum le aparţii lor.* Vosch este

sculptorul, iar lutul este corpul meu, dar niciodată spiritul, niciodată sufletul meu. Necucerit. Neîngenuncheat. Nestăpânit.

Ei sunt cei cuceriţi, nu eu. Slăbită, pe moarte, în convalescenţă, jocul s-a sfârşit, marele maestru Vosch a fost făcut mat.

— Tata avea o vorbă preferată, îi spun lui Razor. „Şahul este numit jocul regilor pentru că, prin şah, învăţăm să conducem regii."

— Iar începi cu şahul.

Lasă cârpa murdară în chiuvetă şi iese trântind uşa. Când se întoarce cu următoarea masă, pe tavă se află o cutie de lemn familiară. Fără să spună un cuvânt, Razor aruncă mâncarea şi dă drumul tăvii de metal în chiuvetă, unde aterizează cu clinchet puternic. Patul bâzâie în timp ce se ridică, aducându-mă în poziţia şezut, iar Razor îmi împinge cutia de lemn în faţă.

— Ai zis că nu joci, îi şoptesc.

— Învaţă-mă.

Clatin din cap şi mă uit spre camera de supraveghere din spatele lui.

— Bună încercare. Dar bagă-ţi-o în fund.

Razor izbucneşte în râs.

— N-a fost ideea lor. Dar le-am cerut permisiunea.

Deschide cutia, întinde tabla, bâjbâie printre piese.

— Ai reginele şi regii şi peonii şi chestiile astea care seamănă cu nişte turnuri. Cum se face că toate piesele seamănă cu nişte fiinţe, în afară de astea?

— Pion, nu peon. Peonul e un ţăran din America Latină.

— Aşa-l cheamă pe un tip din regimentul meu.

— Ţăran?

— Peon. N-am ştiut niciodată ce dracu' înseamnă.

— Le aşezi greşit.

— Poate pentru că nu ştiu cum dracului se joacă. Aşază-le tu.

— Nu vreau.

— Atunci te dai bătută?

— Abandonez. Aşa se spune.

— E bine de ştiut. Presimt că o să devină o obişnuinţă. Zâmbeşte. Nu e zâmbetul lui Zombi plin de încredere.

E mai fin, mai subtil, mai ironic. Se aşază pe marginea patului şi simt un miros de gumă de mestecat.

— Albe sau negre?

— Razor, nu sunt în stare să fac nici măcar o mutare…

— Atunci faci semn unde vrei să muţi şi mut eu în locul tău.

Nu se lasă. Nici nu mă aşteptam să o facă. Până acum, nehotărâţii şi pămpălăii au fost eliminaţi. Nu a mai rămas niciun fraier. Îi explic cum să aşeze piesele şi cum se mută fiecare. Îi spun regulile de bază. Dă din cap de multe ori şi spune „aha, aha“, dar am senzaţia că în semn de aprobare, nu de înţelegere. Apoi începem să jucăm şi îl fac praf din patru mişcări. La jocul următor începe să protesteze şi să se certe: „Nu poţi să faci asta! E cea mai idioată regulă din lume!“ La cel de-al treilea joc sunt sigură că regretă ideea. Moralul meu nu s-a ridicat, iar al lui e la pământ.

— E cel mai cretin joc inventat vreodată, spune îmbufnat.

— Şahul n-a fost inventat. A fost descoperit.

— Ca America? întreabă.

— Ca matematica.

— Am mai văzut fete ca tine la şcoală.

Nu mai continuă ce voia să spună şi începe să aşeze piesele din nou.

— Gata, Razor. Am obosit.

— Mâine jucăm table.

Mi-o spune ca pe o ameninţare.

Dar nu aduce tablele a doua zi. Tava, cutia, tabla de şah. De data asta aşază piesele într-o configuraţie ciudată: regele negru în mijloc, cu faţa la el, regina pe margine, cu faţa la rege, trei pioni în spatele regelui, un cal la dreapta regelui, altul la stânga, un nebun chiar în spatele lui şi, lângă nebun, un alt pion. Apoi se uită la mine cu rânjetul lui angelic.

— Bun, zic dând din cap, fără să ştiu exact de ce.

— Am inventat un joc. Eşti gata? Se numeşte…

Bate cu degetele în marginea patului ca să creeze un sunet ca o bătaie de tobe.

— Şahball!

— Şahball?

— Şah şi baseball[20]. Şahball. Te-ai prins?

Pune o monedă lângă tabla de şah.

— Ce-i asta? îl întreb.

— O monedă de douăş'cinci de cenţi.

— Ştiu că-i o monedă de douăş'cinci de cenţi.

— În jocul nostru e mingea. Mă rog, nu e chiar mingea, *reprezintă* mingea. Sau ceea ce *se întâmplă* cu mingea. Dacă ai tăcea din gură o secundă, ţi-aş explica regulile.

— Nici nu vorbeam.

— Bun. Mă doare capul când vorbeşti. Porecle şi citate stil Yoda despre şah şi poveşti criptice cu elefanţi. Vrei să joci sau nu?

Nu aşteaptă un răspuns. Pune un pion alb chiar în faţa reginei negre, spunând că acela e el, lansatorul.

— Ar trebui să ai regina la înaintare. Ea e cea mai puternică.

— De aceea e ultima la bătaie, îmi spune dând din cap, mirat de ignoranţa mea. E simplu: apărarea, asta eşti tu, dai prima cu banul. Cap: e *strike.* Pajură: e *ball.*

— Nu merge cu o monedă, îi spun. Sunt trei posibilităţi: *strike, ball* sau *hit.*

— De fapt, sunt patru, dacă socotim şi faulturile. Tu rămâi la şah. De baseball mă ocup eu.

— De şahball, îl corectez.

— Mă rog. Dacă dai cu banul şi e pajură, e *ball,* şi mai dai o dată. Dacă e cap, atunci dau eu cu banul. Ceea ce-mi dă şansa să obţin o lovitură. Cap, o lovesc, pajură, ratez. Dacă

---

20 Baseball-ul se joacă între două echipe de câte nouă jucători, pe un teren împărţit în patru baze. Se joacă nouă *inning*-uri. Scopul unui meci este de a înscrie mai multe *run*-uri decât adversarul. *Batter*-ul încearcă să lovească mingea şi apoi aleargă spre baze. În cazul în care mingea aterizează în tribune, înseamnă că a reuşit un *home run.*

ratez, ai un *strike.* Şi aşa mai departe.

— Am înţeles. Şi dacă dai cu banul cap, moneda ajunge la mine. Dacă dai cap…

— Nu, greşit! Nu. Mai întâi dau cu banul de trei ori. De patru ori dacă dau o DP.

— DP?

— Dublă pajură. Asta înseamnă a treia bază. Cu o dublă pajură mai dai o dată cu banul: cap înseamnă un *home run,* pajură înseamnă doar a treia bază. De două ori la rând cap e prima bază, cap şi apoi pajură înseamnă a doua bază.

— Poate că ar trebui să începem să jucăm şi…

— *Apoi* iei tu moneda şi vezi dacă poţi să atingi potenţiala mea baza întâi, a doua, a treia, sau să faci un *home run.* Dacă dai cap, eu am ieşit. Dacă dai pajură, sunt la bază.

Face o pauză şi respiră adânc.

— Doar dacă nu e *home run,* normal.

— Normal.

— Faci mişto de mine? Pentru că nu ştiu…

— Încerc să asimilez…

— E tipic pentru tine. N-ai idee cât timp mi-a luat să inventez asta. E destul de complicat. Adică nu e ca jocul regilor, dar ştii cum i se spune jocului de baseball? Jocul naţional de trecere a timpului. Baseball-ul se numeşte aşa pentru că, jucându-l, înveţi să stăpâneşti timpul. Sau trecutul. Una din astea două.

— Acum tu râzi de mine.

— De fapt, eu sunt *singurul* care râde acum.

Se opreşte. Ştiu ce aşteaptă.

— Nu zâmbeşti niciodată.

— Contează?

— Odată, când eram mic, am râs atât de tare că am făcut pipi în pantaloni. Eram la Six Flags, la roata mare.

— Ce te-a făcut să râzi?

— Nu-mi mai amintesc.

Îşi strecoară mâna sub încheietura mea şi îmi ridică braţul, punându-mi moneda în palmă.

— Dă odată cu banul ca să putem juca.

Nu vreau să-l jignesc, dar jocul nu este chiar aşa complicat. E foarte entuziasmat la prima lovitură, ridică pumnul în semn de victorie, apoi mută piesele negre pe tablă în timp ce comentează jocul cu o voce răguşită, înaltă, imitând comentatorii sportivi, ca un copil care se joacă.

— E o lovitură adâncă spre centrul terenului!

Pionul de la centru trece la baza a doua, nebunul de la a doua bază şi pionul *shortstop* se retrag, iar pionul din stânga aleargă şi ajunge în centru. Asta cu o mână, în timp ce cu cealaltă manipulează moneda, jucându-se cu ea printre degete, de parcă ar roti o minge, încetinind când o aşază în centrul terenului. E atât de ridicol şi copilăresc că aş fi zâmbit dacă aş mai fi putut zâmbi.

— E-n siguranţă! strigă Razor.

Nu. Nu e copilăresc. E copilăros. Ochii îi strălucesc ca de febră, entuziasmul îi răzbate din voce, are din nou zece ani. Nu e totul pierdut, cel puţin nu lucrurile care contează.

Următoarea lovitură e un *blopper* care aterizează între prima bază şi câmpul din dreapta. Creează o coliziune dramatică între jucătorul meu de câmp şi omul de la bază, trece de prima bază, trece de câmpul din dreapta şi apoi buf! Razor chicoteşte în momentul impactului.

— Nu e o greşeală? îl întreb. E o minge care putea fi prinsă.

— O minge care putea fi prinsă? Ringer, e doar un joc prostesc pe care l-am inventat în cinci minute cu nişte piese de şah şi o monedă.

Mai dă de două ori cu banul; mai reuşeşte încă trei *run*-uri. Niciodată n-am fost bună la jocurile de noroc. Din cauza asta le-am urât întotdeauna. Razor probabil îşi dă seama că îmi scade entuziasmul. Dă amploare comentariilor în timp ce mută piesele de colo-colo (în ciuda faptului că îi spun că sunt piesele mele, de vreme ce sunt în apărare). Încă o trimitere adâncă la mijlocul terenului. Încă un *floater* la prima bază. Încă o coliziune între un om de la bază şi un

outfielder. Nu ştiu dacă se repetă pentru că i se pare că e amuzant sau pentru că are un deficit grav de imaginaţie. O parte din mine e de părere că ar trebui să mă simt profund jignită în numele jucătorilor de şah de pretutindeni.

La al treilea *inning* sunt epuizată.

— Hai să o lăsăm pe diseară, îi sugerez. Sau pe mâine. Mâine ar fi mai bine.

— Ce? Nu-ţi place?

— Nu. E amuzant. Doar că am obosit. Am obosit foarte tare.

Ridică din umeri ca şi cum n-ar conta, dar contează, altfel n-ar ridica din umeri. Strecoară moneda înapoi în buzunar şi strânge cutia, mormăind în barbă. Disting cuvântul *şah* printre mormăieli.

— Ce-ai zis?

— Nimic, îmi spune ferindu-şi privirea.

— Ai zis ceva despre şah.

— Şah, şah, şah. Şah cu creierul. Îmi pare rău că şahball-ul nu are nimic de-a face cu şahul la categoria de evitare a oricărei emoţii.

Ia cutia sub braţ şi se îndreaptă spre uşă călcând apăsat.

O ultimă replică înainte să iasă:

— M-am gândit că poate o să te înveselesc puţin, atâta tot. Mulţam. Nu trebuie să mai jucăm.

— Eşti supărat pe mine?

— Eu am dat şahului o şansă, nu? Nu m-ai văzut văitându-mă.

— Nu i-ai dat. Şi te-ai văitat. O grămadă.

— Gândeşte-te la asta.

— La ce să mă gândesc?

Îmi strigă din celălalt capăt al camerei:

— *Gândeşte-te* la asta.

Iese trântind uşa. Mi s-a tăiat respiraţia, tremur şi nu ştiu de ce.

Am o scuză pregătită pentru momentul în care se va deschide uşa seara. Cu cât mă gândesc mai mult la asta cu mintea mea afectată de febră, cu atât mi se pare că semăn cu un puşti afurisit care a dărâmat castelul de nisip al unor copilaşi de pe plajă.

— Hei, Razor, îmi...

Rămân cu gura căscată. A intrat un necunoscut cu tava de mâncare, un puşti în jur de doişpe, treişpe ani.

— Unde e Razor? îl întreb, ori mai degrabă îi pretind să-mi spună.

— Nu ştiu, chiţăie puştiul. Mi-au pus tava în braţe şi mi-au zis să o aduc.

— Să o aduci, îl îngân prosteşte.

— Da. Să aduc tava.

L-au scutit pe Razor de îndatorirea de a se ocupa de Ringer. Poate şahball-ul e împotriva regulamentului. Poate Vosch s-a enervat când a văzut doi puşti purtându-se ca nişte puşti câteva ore. Disperarea creează dependenţă atât celui care este martor la ea, cât şi celui care o experimentează.

Sau poate Razor e cel care s-a enervat. Poate a cerut să i se dea o altă misiune, şi-a luat jocul de şahball şi s-a dus acasă.

Nu dorm bine în noaptea respectivă, dacă se poate numi noapte sub lumina artificială constantă. Îmi creşte febra la 39,4 şi sistemul meu imunitar lansează atacul final asupra invadatorilor, un atac disperat. Văd ca prin ceaţă cum cifrele verzi de pe monitor cresc. Alunec într-o moţăială de semi-delir.

„Curvă! Pleacă. Ştii de ce se numeşte baseball, nu? E o lovitură adâncă spre centrul terenului! Sunt terminat. Ai grijă de tine.“

Moneda ştearsă învârtită de degetele lui Razor. „O lovitură adâncă. Lovitură adâncă.” Aplecându-se deasupra tablei de joc în *slow motion,* deasupra jucătorilor de câmp, jucătorul de la baza a doua şi *shortstop*-ul se întorc, cel din stânga trece în dreapta. *Blooper* la prima bază!“ Jucătorul

de câmp înaintează, cel de bază se întoarce, buum. Jucătorul de câmp e sus, o ia la dreapta. Cel de la prima bază e înapoi, jucătorul de câmp de pe dreapta e sus, buuum. Sus, înapoi, dă-i. Înapoi, sus. Buuum.

Iar şi iar, „replica instantanee”, sus, înapoi, dă-i. Înapoi, sus.

Buuum.

Acum sunt trează, fixez tavanul cu privirea. Nu. Nu văd prea bine. Mai bine rămân cu ochii închişi.

Centru şi la stânga. Cel din stânga înaintează:

H

Se apropie dreapta. Aleargă la prima bază.

I

Ah, haide. E ridicol. „Delirezi.”

Când m-am întors în seara aceea cu vodka în locul unde campasem, l-am găsit pe tata mort, încovrigat în poziţie fetală, cu faţa plină de sânge de la zgârieturile pe care şi le făcuse ca să-şi scoată gândacii imaginari. „Curvă” îmi spusese înainte să plec să-i aduc otrava care-l putea salva. M-a mai strigat şi altfel, cu numele femeii care ne-a părăsit pe amândoi când eu aveam trei ani. Avea impresia că eram mama, ceea ce e ironic. De la vârsta de paisprezece ani, mă purtam mai degrabă ca mama *lui,* hrănindu-l, spălându-i hainele, având grijă de casă, asigurându-mă că nu se rănea în mod catastrofal. Şi în fiecare zi când mă duceam la şcoală în uniforma mea perfect călcată şi copiii mă porecleau Majestatea Sa Marika şi îmi spuneau că mă credeam mai bună decât ceilalţi pentru că tata era un artist semi-celebru, tipul geniului retras, adevărul era că în majoritatea timpului tata nu ştia nici măcar pe ce planetă era. Când ajungeam acasă de la şcoală delira. Şi îi lăsam şi pe străini să delireze în legătură cu noi. Îi lăsam să gândească că mă credeam mai bună decât ei, aşa cum o lăsasem pe Sullivan să creadă că avea dreptate în legătură cu mine. Nu doar că le încurajam iluziile. Le trăiam. Chiar şi după ce lumea s-a prăbuşit în jurul nostru, am continuat să mă agăţ de ele. Dar după moartea lui mi-am spus că e

suficient. Gata cu atitudinea de bravadă şi speranţele false şi cu prefăcutul că totul e în regulă când de fapt nimic nu e. Credeam că sunt dură prefăcându-mă, pretinzând că sunt optimistă, bravând, ţinând capul sus, sau făcând orice altă tâmpenie care părea potrivită la momentul respectiv. Asta nu înseamnă să fii dur. Asta e însăşi definiţia moliciunii. Îmi era ruşine de boala lui şi eram furioasă pe el, dar eram totodată vinovată. Am continuat jocul minciunilor până la sfârşit: când m-a strigat cu numele mamei, nu l-am corectat.

Delir.

Ochii goi, lipsiţi de suflet ai camerei de supraveghere mă privesc din colţ.

Ce-a zis Razor? „Gândeşte-te la asta!“

„Dar n-ai spus doar asta, nu-i aşa?“ îl întreb privind cu ochi goi în ochii goi, negri, din colţ. „Asta nu e tot.“

62

Când se deschide uşa a doua zi dimineaţa îmi ţin respiraţia.

Toată noaptea m-am zbătut între încredere şi îndoială. Am cumpănit fiecare aspect al noilor întâmplări.

Prima variantă: Razor nu a inventat şahball-ul, aşa cum nici eu n-am inventat şahul. Jocul a fost creat de Vosch din motive prea obscure pentru a le putea înţelege.

A doua variantă: Razor, din motive pe care doar Razor le putea înţelege, s-a hotărât să mă înnebunească. Nu doar tipii rezistenţi, cu inima împietrită au supravieţuit spulberării rasei umane. Au rămas şi o grămadă de nemernici sadici. Aşa se întâmplă după fiecare catastrofă. Nemernicii sunt aproape indestructibili.

A treia variantă: Totul e doar în capul meu. Şahball-ul e doar un joc prostesc inventat de un puşti care încearcă să mă facă să nu mă mai gândesc la faptul că sunt pe moarte. Nu înseamnă nimic altceva, nu e niciun mesaj secret în

tabla de şah. Faptul că eu văd litere acolo unde nu sunt litere e doar tendinţa creierului uman de a găsi tipare acolo unde nu există tipare.

Şi-mi mai ţin respiraţia şi dintr-alt motiv: dacă apare iar puştiul cu vocea aia chiţăită? Dacă Razor nu se mai întoarce, dacă nu se mai întoarce *niciodată*? Există posibilitatea ca Razor să fie mort. Dacă încerca să comunice cu mine în secret şi Vosch şi-a dat seama, sunt singură că răspunsul lui Vosch ar fi fost unul singur.

Răsuflu uşor şi mă calmez când păşeşte în cameră. Piuitul monitorului creşte puţin.

— Ce e? mă întreabă Razor mijindu-şi ochii.

Simte imediat că s-a întâmplat ceva.

O spun:

— Salut[21].

Îşi mută privirea de la stânga la dreapta.

— Salut.

Rosteşte cuvântul încet ca şi cum nu e sigur dacă are de-a face cu un nebun.

— Ţi-e foame?

Clatin din cap.

— Nu prea.

— Ar trebui să încerci să mănânci. Începi să semeni cu verişoara mea Stacey. Era dependentă de metadonă. Nu vreau să spun că arăţi exact ca un dependent de metadonă. Doar…

Se înroşeşte la faţă.

— … ca şi cum te devorează ceva din interior.

Apasă butonul de lângă pat. Mă ridică în capul oaselor.

— Ştii de ce sunt eu dependent? îmi zice. Sour Patch Kids[22]. De căpşuni. Nu mă prea dau în vânt după alea cu lămâie. Am mai multe puse de-o parte. Îţi aduc câteva dacă vrei.

---

21 În original, în engleză, replica este *Hi,* cuvânt format din primele litere de la *home run* şi *inning,* termenii din baseball amintiţi de Răzor.
22 Marcă de jeleuri cu diferite arome.

Îmi aşază tava în faţă. Omletă rece, cartofi prăjiţi, o chestie uscată care ar putea fi şuncă, sau poate nu. Mi se strânge stomacul. Mă uit la el.

— Încearcă ouăle, îmi sugerează. Sunt proaspete. Crescute liber, organic, fără chimicale. Le creştem chiar aici în tabără. Găinile, nu ouăle.

Ochii întunecaţi, însufleţiţi şi acel zâmbet abia schiţat, misterios, liniştitor. Ce înseamnă reacţia lui din clipa în care i-am spus „salut“? A fost uimit pentru că l-am întâmpinat cu un salut aproape uman sau a fost uimit că îmi dădusem seama care era adevăratul scop al şahball-ului? Sau nu a fost deloc uimit şi mă agăţ de fire care nici măcar nu există?

— Nu văd cutia.

— Ce cutie? Ah. Era un joc cam stupid.

Priveşte în gol şi spune în şoaptă, pentru sine:

— Îmi lipseşte baseball-ul.

Rămâne tăcut în următoarele câteva minute, cât timp eu amestec ouăle de pe farfurie. Îmi „lipseşte baseball-ul“. Un univers de pierderi în doar şase silabe.

— Nu, mi-a plăcut, îi spun. A fost amuzant.

— Serios?

Îmi aruncă o privire ca şi cum ar spune: „Vorbeşti serios?” Nu ştie că asta fac în 99,99999% din timp.

— Atunci n-ai părut prea încântată.

— Cred că pur şi simplu nu mă simt prea bine în ultimul timp.

Începe să râdă şi apoi pare uimit de propria-i reacţie.

— Bine. Am lăsat-o la mine în cameră. O aduc într-o zi dacă nu o şterpeleşte nimeni.

Începem să vorbim despre altceva. Aflu că Razor era cel mic dintre cinci fraţi, că a crescut în Ann Arbor, unde tatăl lui era electrician şi mama bibliotecară la o şcoală generală, că juca baseball şi fotbal american şi că era suporter al echipei Michigan. Până la doisprezece ani cea mai mare dorinţă a lui era să fie *starting quarterback* la Wolverine. Dar pentru că a crescut înalt, dar nu şi voinic, baseball-ul a

devenit doar o pasiune.

— Mama şi-ar fi dorit să ajung doctor sau avocat, dar bătrânu' nu credea că eram suficient de deştept…

— Stai aşa. Tatăl tău nu credea că erai deştept?

— *Suficient* de deştept. E o diferenţă.

Îşi apără tatăl chiar şi dincolo de moarte. Oamenii mor, dragostea dăinuie.

— Voia să mă fac electrician ca el. Tata a fost membru de sindicat, preşedintele filialei locale, chestii din astea. De fapt, de asta nu voia să mă fac avocat. Le zicea „costumaţi".

— Avea o problemă cu autorităţile.

Razor ridică din umeri.

— Fii propriul tău stăpân, spunea tata. Nu fii omul stăpânului.

Îşi târşâie picioarele jenat, ca şi cum ar fi spus prea multe.

— Dar tatăl tău?

— Era artist.

— Foarte tare.

— Şi era şi alcoolic. Bea mai mult decât picta.

Deşi nu întotdeauna. Fotografiile îngălbenite de la expoziţii atârnând strâmb în rame prăfuite şi studenţii învârtindu-se prin atelierul lui, curăţându-şi pensulele emoţionaţi şi tăcerea ca de catedrală care se lăsa când tata intra într-o încăpere plină.

— Ce fel de rahaturi picta? mă întreabă Razor.

— Cam asta. Rahaturi.

Deşi nu întotdeauna. Nu şi când era mai tânăr şi eu eram mică şi mâna cu care mă ţinea era pătată de culorile curcubeului.

Razor râde.

— Cum poţi să glumeşti. Ca şi cum nici nu-ţi dai seama că e o glumă, chiar dacă e propria ta glumă.

— Nu glumeam.

Mă aprobă dând din cap.

— Poate de asta nu-ţi dai seama.

63

După masa de seară de care nu mă ating, după tachinarea forţată şi după clipa de tăcere stânjenitoare care se lasă după fiecare propoziţie, şi după ce tabla de şah iese din cutia de lemn şi el aşază piesele şi dăm cu banul să vedem cine e *home team* şi el câştigă, îi spun că cred că mă pot ocupa singură de aşezarea pieselor mele, aşa că zâmbeşte superior, „da, sigur, dă-i drumul”, după ce se aşază lângă mine pe marginea patului şi după săptămâni întregi în care am învăţat să-mi stăpânesc furia şi să îmbrăţişez golul cumplit, şi după ani întregi în care am ridicat fortăreţe de apărare în jurul durerii şi pierderii şi sentimentului că nu o să mai simt nimic niciodată, şi după ce i-am pierdut pe tata şi pe Teacup şi pe Zombi şi după ce am pierdut totul în afara golului cumplit şi după ce nu mai am nimic, absolut nimic, spun fără voce cuvântul:

SALUT

Razor dă din cap.

— Mda.

Bate cu degetele pe pătură. Simt bătaia pe coapsă.

— Mda.

Bate din nou.

— Nu e rău, deşi e mai bine când o faci în *slow-motion.*

Îmi face o demonstraţie.

— Ai înţeles acum?

— Dacă insişti, îi spun oftând. Mda.

Bat cu degetele în marginea patului.

— Ca să fiu sinceră, nu văd rostul.

— Nu?

Pac-pac pe pătură.

— Nu.

Pac-pac pe marginea patului.

Îmi ia douăzeci de minute până reuşesc să descifrez următorul cuvânt.

AJTOR

Pac-pac.

— Ţi-am povestit despre slujba mea de vară dinainte de momentul când n-au mai existat slujbe de vară? mă întreabă. Îngrijitor de câini. Ştii care era cea mai nasoală parte a slujbei? Eliberarea glandelor perianale…

E tot rândul lui. Patru aruncări şi niciun *out.*

CUM

Nu primesc un răspuns în următoarele patruzeci de minute. Sunt un pic obosită şi ceva mai mult frustrată. E ca şi cum i-aş trimite mesaje cuiva aflat la kilometri distanţă folosindu-mă de un alergător într-un picior. Timpul trece greu, evenimentele se grăbesc.

PLN

Nu-mi dau seama ce înseamnă asta. Mă uit la el, dar el se uită la tablă, mută piesele pe poziţie, vorbeşte, umple tăcerile care se lasă uneori, umple golul cu pălăvrăgeală.

— Exact aşa se cheamă: *eliberare,* îmi spune continuând să vorbească despre câini. Clăteşti, speli, clăteşti, eliberezi, repeţi. Groaznic de plictisitor.

Şi ochii negri, lipsiţi de suflet, care nu clipesc niciodată, ochii camerei de supraveghere privindu-ne.

— N-am înţeles ultima mişcare, îi spun.

— Şahball-ul nu e un joc de blegi ca şahul, îmi spune cu răbdare. Sunt multe intrigi. *Intrigi.* Ca să câştigi, trebuie să ai un *plan.*

— Şi ăsta eşti tu, bănuiesc. Omul cu planul.

— Da, ăsta sunt eu.

Pac-pac.

64

Nu l-am mai văzut pe Vosch de zile întregi. Dar asta se schimbă a doua zi dimineaţa.

— S-auzim, îi spune lui Claire care stă lângă Dl. Halat Alb arătând ca o şcolăriţă ajunsă în biroul directorului pentru că s-a luat de un puşti mai bleg.

— A pierdut trei kilograme şi ***3%*** din masa musculară.

Primeşte Diovan pentru stabilizarea tensiunii, Phenergan pentru greaţă, amoxicilină şi streptomicină pentru sistemul limfatic, dar încă avem probleme cu febra, raportează Claire.

— Avem probleme cu febra?

Claire îşi fereşte privirea.

— Pe de altă parte, ficatul şi rinichii îi funcţionează bine. Are puţin lichid în plămâni, dar...

Vosch o dă la o parte şi se apropie de patul meu. Ochii de pasăre îi strălucesc.

— Vrei să trăieşti?

Răspund fără nicio ezitare:

— Da.

— De ce?

Întrebarea mă ia pe nepregătite.

— Nu înţeleg.

— Nu ne poţi învinge. Nimeni nu poate. Nici dacă aţi fi fost de şapte ori mai mulţi decât şapte miliarde când a început totul. Lumea e un ceas şi ceasul a ajuns la ultima secundă – de ce ai mai vrea să trăieşti?

— Nu vreau să salvez lumea, îi spun. Sper doar să am şansa să te omor.

Nu i se schimbă expresia, dar ochii îi strălucesc mai tare. „Te cunosc”, spun ochii lui. „Te cunosc.”

— Speri, şopteşte el.

Dă din cap: e mulţumit de mine.

— Speri, Marika. Agaţă-te de speranţă.

Se întoarce spre Claire şi Dl. Halat Alb.

— Nu-i mai daţi niciun medicament.

Dl Halat Alb e alb la faţă ca îmbrăcămintea pe care o poartă. Claire dă să spună ceva, apoi îşi fereşte privirea. Vosch se întoarce spre mine.

— Care e răspunsul? mă întreabă. Nu e furia. Care e?

— Indiferenţa.

— Mai încearcă.

— Detaşarea.

— Încă o dată.

— Speranţa. Disperarea. Ura. Supărarea. Suferinţa.

Tremur, probabil că iar mi-a crescut febra.

— Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

— Mai bine, zice el.

65

Seara mă simt atât de rău că abia reuşesc să rezist la patru *inning*-uri de şahball.

MDICAMTE

— Am auzit un zvon cum că ţi-au scos medicamentele, îmi zice Razor, jucându-se cu moneda în pumn. E adevărat?

— Singura chestie care a mai rămas în perfuzie e serul, ca să nu-mi cedeze rinichii.

Razor aruncă o privire spre monitor. Se încruntă. Când se încruntă îmi aminteşte de un băieţel care s-a lovit la deget şi se crede prea mare ca să plângă.

— Probabil începi să-ţi revii.

— Probabil.

Pac-pac pe marginea patului.

— Bun, zice el. Regina mea e sus. Uită-te.

Îmi înţepeneşte spatele. Mi se înceţoşează privirea. Mă aplec pe o parte şi vomit pe podeaua albă.

Razor sare cu un strigăt de dezgust şi răstoarnă tabla de şah.

— Hei, strigă.

Nu spre mine. Spre ochiul negru de deasupra noastră.

— Hei, avem nevoie de ajutor.

Nu vine niciun ajutor. Se uită la monitor, se uită la mine şi apoi spune:

— Nu ştiu ce să fac.

— Sunt bine.

— Sigur. Eşti bine de tot.

Se duce la chiuvetă, umezeşte un prosop curat şi mi-l aşază pe frunte.

— Eşti bine pe dracu'! De ce dracu' ţi-au scos

medicamentele?

— De ce nu?

Mă străduiesc să nu vomit din nou.

— Păi ştiu şi eu? Poate pentru că o să mori fără ele?

Se holbează la camera de supraveghere.

— Poate ar trebui să-mi dai coşul de gunoi de colo.

Îmi şterge mizeria de pe bărbie, reîmpachetează prosopul, ia coşul şi mi-l pune în braţe.

— Razor?

— Mda?

— Te rog, nu-mi pune prosopul înapoi pe faţă.

— Ha? Ah. Rahat. Da. Stai aşa.

Ia alt prosop curat şi îl umezeşte. Îi tremură mâinile.

— Ştii ce e? Eu ştiu ce e. De ce nu m-am gândit până acum. De ce nu te-ai gândit *tu!* Probabil că medicamentele interferau cu sistemul.

— Ce sistem?

— Al 12-lea sistem. Cel pe care ţi l-au injectat, deşteapto. Microprocesorul şi cei patru zeci de mii de prieteni micuţi care ţi le dezvoltă pe celelalte unsprezece.

Îmi aşază prosopul umed pe frunte.

— Eşti rece. Vrei să-ţi mai aduc o pătură?

— Nu, simt că ard.

— E un război, îmi spune bătându-se cu mâna pe piept. Aici. Trebuie să declari armistiţiu, Ringer.

Clatin din cap.

— Nu pace.

Mă aprobă din cap, strângându-mă de încheietură pe sub pătură. Se apleacă să ridice piesele de şah împrăştiate pe podea. Înjură pentru că nu găseşte moneda. Îşi dă seama că nu poate lăsa mizeria aşa. Ia prosopul murdar cu care mă ştersese pe bărbie şi se lasă în patru labe ca să cureţe podeaua. Încă mai înjură când se deschide uşa şi Claire intră în cameră.

— Sincronizare perfectă! se răsteşte Razor la ea. Hei, nu poţi să-i dai măcar medicamentele împotriva vomitatului?

Claire face un semn cu capul spre uşă.

— Ieşi afară!

Arătă spre cutia de lemn.

— Ia şi aia cu tine.

Razor se uită urât la ea, dar face ce i se spune. Îi văd din nou forţa bine ascunsă din spatele trăsăturilor angelice. „Ai grijă, Razor. Nu ăsta e răspunsul.”

Apoi rămânem singure şi Claire se uită la monitor o bună bucată de vreme, în tăcere.

— Ai spus adevărul mai devreme? mă întreabă. Vrei să trăieşti ca să-l omori pe comandantul Vosch? Eşti mai isteaţă de-atât.

Îmi vorbeşte pe tonul unei mame care ceartă un copil foarte mic.

— Ai dreptate, îi spun. N-aş avea şansa să o fac. Dar o să am şansa să te omor pe tine.

Mă priveşte uimită.

— Să mă omori pe mine? De ce ai vrea să mă omori pe mine?

Pentru că nu-i răspund, continuă:

— Nu cred că o să supravieţuieşti nopţii.

Dau din cap.

— Iar tu nu o să supravieţuieşti până la sfârşitul lunii.

Râde. Sunetul râsului ei îmi aduce gustul de bilă în gât.

Ard. Ard.

— Ce-o să faci? mă întreabă încet, smulgându-mi prosopul de pe frunte. O să mă strangulezi cu ăsta?

— Nu. O să dobor paznicul lovindu-l în cap cu un obiect greu şi apoi o să-i iau arma şi o să te împuşc în faţă.

Continuă să râdă în timp ce vorbesc.

— Ei, baftă.

— N-o să am nevoie de baftă.

66

Claire s-a înşelat cu privire la faptul că dimineaţa voi fi moartă.

O lună mai târziu, calculând după cele trei mese zilnice, sunt tot în viaţă.

Nu-mi amintesc prea multe. La un moment dat mi-au scos perfuzia şi m-au deconectat de la monitor, iar tăcerea care s-a lăsat după piuitul constant era suficient de puternică încât să doboare munţii. Singura persoană pe care am văzut-o în tot timpul acesta a fost Razor. E îngrijitorul meu permanent acum. Mă hrăneşte, îmi goleşte plosca, mă spală pe faţă şi pe mâini, mă întoarce de pe o parte pe alta ca să nu fac escare, joacă şahball cu mine când nu delirez şi vorbeşte non-stop. Vorbeşte despre orice, ceea ce e un alt fel de a spune că vorbeşte despre nimic. Despre familia lui moartă, despre prietenii lui morţi, despre tovarăşii de regiment, despre corvoadele din tabără pe timpul iernii, despre lupta împotriva plictiselii şi oboselii şi fricii (mai ales fricii), despre zvonurile că la venirea primăverii infectaţii vor lansa un atac puternic, într-o ultimă încercare de a curăţa lumea de zgomotul uman, în care Razor e foarte activ. Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte. A avut o prietenă pe care o chema Olivia şi care avea pielea închisă la culoare ca un râu tulbure şi care cânta la clarinet în orchestra şcolii şi urma să fie medic şi-l ura pe tatăl lui Razor pentru că nu credea că Razor putea fi şi el doctor. Îi scapă că îl cheamă Alex, ca pe A-Rod[23] şi că sergentul lui de instrucţie l-a poreclit Razor[24], nu din cauză că e foarte subţire, ci pentru că s-a tăiat într-o dimineaţă când se bărbierea. „Am pielea foarte sensibilă.” Propoziţiile lui n-au puncte, virgule, paragrafe, sau, ca să fiu mai exactă, sunt un lung paragraf, fără niciun alineat.

Tace o singură dată, după aproape o lună de diaree verbală. Îi dă înainte despre cum a câştigat în clasa a cincea premiul întâi la un târg de ştiinţă cu un proiect de transformare a unui cartof într-o baterie, când se opreşte în

---

23 Porecla unui cunoscut jucător american de baseball, Alexander Emmanuel „Alex“ Rodriguez.

24 *Razor* (în lb. engleză în text) - lamă.

mijlocul frazei. Tăcerea lui e stridentă, ca liniştea de după explozia unei clădiri.

— Ce-i asta? mă întreabă, holbându-se intens la mine, şi nimeni nu se holbează mai intens decât Razor, nici măcar Vosch.

— Nimic, spun întorcându-mi faţa.

— Plângi, Ringer?

— Îmi lăcrimează ochii.

— Nu.

— Nu-mi spune nu, Razor. Nu plâng.

— Aiurea.

Un pac-pac pe pătură.

Pac-pac pe marginea patului.

— A funcţionat? îl întreb întorcându-mă spre el.

Ce mai contează dacă mă vede plângând?

— Bateria-cartof?

— Sigur că a mers. E vorba de *ştiinţă.* Niciodată nu trebuie să te îndoieşti. Plănuieşti totul, urmezi paşii şi n-ai cum să dai greş.

Mă strânge de mână pe sub pătură: „Nu te teme. Totul e pregătit. N-o să te dezamăgesc."

— Ai mâncat toată budinca în seara asta. Ştii cum fac budinca de ciocolată fără ciocolată? Nu vrei să ştii.

— Lasă-mă să ghicesc. Ex-Lax.

— Ce e Ex-Lax?

— Serios? Nu ştii?

— Ah, ce rău îmi pare că nu ştiu ce rahat e Ex-Lax.

— E un laxativ cu aromă de ciocolată.

Face o grimasă.

— Ce chestie bolnavă.

— Asta-i şi ideea.

Rânjeşte.

— Ideea? Oau, nu pot să cred, ai făcut o *glumă*?

— De unde să ştiu? Măcar jură-mi că n-a strecurat nimeni un Ex-Lax în budinca mea.

— Jur.

Pac-pac.

Rezist câteva ore după ce pleacă Razor, mult după ce s-au stins luminile în orice alt colţ al taberei, rămasă singură în noaptea de iarnă, până când presiunea devine insuportabilă şi nu mai pot, încep să strig după ajutor, fac semne cu mâinile în faţa camerei de supraveghere şi apoi mă rostogolesc de pe o parte pe alta, apăsându-mi pieptul de marginile reci de metal ale patului, lovind cu pumnul în pernă, plină de frustrare şi furie, până ce uşa se izbeşte de perete şi intră Claire, urmată îndeaproape de un soldat uriaş, care îşi acoperă instant nasul cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Claire, deşi mirosul îi spune tot ce e de ştiut.

— Ah, rahat, mormăie soldatul.

— Exact, icnesc eu.

— Minunat. Pur şi simplu minunat, spune Claire aruncând pătura şi cearşaful pe podea şi făcându-i semn soldatului să o ajute. Frumoasă treabă, domnişorico. Sper că eşti mândră de tine.

— Nu încă, murmur.

— Ce faci? urlă Claire la soldat.

Au dispărut ochii blânzi şi vocea caldă.

— Ajută-mă cu astea.

— Cu ce să vă ajut, doamnă?

Are un nas turtit şi ochi foarte mici şi o frunte bombată la mijloc. Burta îi atârnă peste curea şi are pantalonii prea scurţi. E uriaş, are cu cel puţin patruzeci şi cinci de kilograme mai mult decât mine.

Nu contează.

— Ridică-te, se răsteşte Claire la mine. Haide. Trage-ţi picioarele sub tine.

Mă ia de un braţ, soldatul Jumbo de celălalt braţ şi împreună mă dau jos din pat. Faţa pocită a soldatului e schimonosită de repulsie.

— Ah, la dracu', e peste tot, se vaită încet.

— Nu cred că pot să merg, îi spun lui Claire.

— Atunci o să te fac să te târăşti, mârâie ea. Ar trebui să te las aşa. E metafora perfectă.

Mă târăsc pe culoar, două uşi mai încolo, la duş. Soldatul uriaş tuşeşte şi icneşte, Claire bombăne, iar eu îmi cer scuze în timp ce ea îmi scoate salopeta albă şi i-o aruncă soldatului, spunându-i să aştepte afară.

— Nu te sprijini de *mine.* Sprijină-te de *perete,* îmi ordonă aspru.

Îmi tremură genunchii. Mă prind de perdeaua de la duş ca să mă ţin dreaptă; nu mi-am mai folosit picioarele de o lună.

Ţinându-mă cu o mână de braţul stâng, Claire mă împinge sub duş, lăsându-se pe spate ca să nu se ude. Jetul e rece. Nu s-a deranjat să potrivească temperatura. Apa rece care îmi loveşte corpul e ca o alarmă declanşată care mă trezeşte dintr-o lungă hibernare de iarnă, aşa că iau duşul din perete şi îi spun lui Claire că mă descurc, pot să stau în picioare, poate pleca.

— Eşti sigură? mă întreabă continuând să mă ţină de mână.

— Destul de sigură.

Trag de ţeavă cu toată forţa pe care o am. Ţeava cedează cu un sunet metalic ascuţit şi apa rece ţâşneşte cu un mârâit din perete. Ridic braţul stâng, alunecându-i lui Claire printre degete, apoi o prind de încheietură şi mă rotesc spre ea ca să dau amploare loviturii şi o izbesc cu capătul zimţat al ţevii în gât.

Nu eram sigură că puteam rupe o ţeavă de oţel cu mâinile goale, dar eram destul de sigură.

Eram „optimizată”.

67

Claire se împleticeşte cu sângele curgându-i din rana de doi centimetri de la gât. Nu mă surprinde faptul că nu am omorât-o, presupuneam că şi era fusese „optimizată”, dar sperasem să am noroc şi să-i retez carotida. Bâjbâie prin buzunarul halatului după dispozitivul cu care mă poate

ucide. Am anticipat asta. Arunc de-o parte ţeava ruptă, apuc bara perdelei de la duş, o smulg din perete şi o izbesc în cap cu ea.

Lovitura abia dacă o face să se clatine. Într-o milisecundă, mai rapid decât pot ochii mei să urmărească mişcarea, are capătul barei în mână. Îi dau drumul într-o jumătate de milisecundă, şi atunci când Claire smuceşte, nu e nimic la celălalt capăt, aşa că se loveşte de peretele din spatele ei, cu o forţă suficient de mare cât să crape faianţa. Mă îndrept spre ea. Roteşte bara în aer ţintind capul meu, dar anticipasem şi mişcarea asta, a doua, dacă e să le număr, când repetasem totul în minte în miile de ore tăcute sub lumina constantă.

Apuc celălalt capăt al barei care se apropie de mine, mai întâi cu mâna dreaptă, apoi cu stânga şi, cu picioarele depărtate pentru a obţine echilibrul şi forţa necesare să-i zdrobesc traheea, o izbesc cu tija în gât.

Feţele noastre sunt la o distanţă de câţiva centimetri. Sunt suficient de aproape de ea cât să-i simt respiraţia cu miros de cianură care-i iese printre buzele întredeschise.

Îmi cuprinde ambele mâini, împingând înapoi, în timp ce eu împing înainte. Podeaua e alunecoasă; eu sunt desculţă, ea nu; o să-mi pierd avantajul înainte să leşine. Trebuie să o dobor – rapid.

Îmi strecor piciorul pe după glezna ei şi o pun la pământ. Perfect: se prăbuşeşte pe podea, iar eu o urmez.

Aterizează pe spate. Eu aterizez pe burta ei. O ţin strâns cu genunchii şi-i înfig cu putere tija în gât.

Şi deodată uşa se trânteşte de perete şi năvăleşte greoi soldatul Jumbo[25] cu arma în mână, urlând incoerent. Încă trei minute şi luminile ochilor lui Claire pălesc, dar nu e suficient şi ştiu că trebuie să-mi asum un risc. Nu-mi plac riscurile, niciodată nu mi-au plăcut, dar tocmai am învăţat să le accept. Unele lucruri le poţi alege, altele nu, cum a fost cazul Soldatului Crucifix al lui Sullivan sau cazul lui

25 *Jumbo* (în lb. engleză în text) - uriaş.

Teacup, sau cum a fost când m-am întors după Zombi şi Nugget pentru că dacă nu m-aş fi întors ar fi însemnat că nu mai exista nimic care să conteze, nici viaţa, nici timpul, nici promisiunile.

Iar eu trebuie să-mi ţin o promisiune.

Arma lui Jumbo: cel de-al 12-lea sistem o fixează şi mii de roboţi încep să lucreze la intensificarea muşchilor, tendoanelor şi nervilor mâinilor, ochilor şi creierului meu pentru a neutraliza ameninţarea. Într-o microsecundă, obiectivul este identificat, informaţia procesată, metoda stabilită.

Jumbo nu are nicio şansă.

Atacul are loc mai rapid decât poate să proceseze creierul lui neoptimizat. Mă îndoiesc că vede bara perdelei de duş repezindu-i-se spre mână. Arma zboară prin încăpere. Se întoarce într-o parte, spre armă, în timp ce eu mă întorc în direcţia opusă, spre toaletă.

Capacul bazinului este din ceramică solidă. Şi e greu. Aş putea să-l omor, dar nu o fac. Însă îl pocnesc suficient de tare în cap cât să rămână la pământ destul de mult timp.

Jumbo cade. Claire se ridică. Îi arunc capacul în cap. Ridică un braţ ca să blocheze proiectilul. Auzul meu îmbunătăţit aude sunetul osului frânt în momentul coliziunii. Dispozitivul argintiu pe care-l avea în mână cade zdrăngănind pe podea. Se apleacă să-l ia în timp ce eu păşesc spre ea. O pocnesc cu piciorul în mâna întinsă şi dau un şut dispozitivului până în celălalt capăt al încăperii.

„Gata."

Iar ea ştie asta. Se uită pe deasupra ţevii pistolului aţintit spre faţa ei – dincolo de gaura micuţă umplută cu nimicnicia imensă – în ochii mei, cu ochii ei iarăşi blânzi şi-mi spune cu vocea redevenită blândă, nenorocita:

— Marika…

Nu. Marika era înceată, slabă, sentimentală, prostuţă. Marika era o fetiţă care se agăţa de vise, care privea neajutorată timpul rămas în urmă, clătinându-se pe marginea prăpastiei fără fund, expunându-se dincolo de

zidurile fortăreţei pe care şi-o construise prin promisiunile pe care nu le va putea împlini niciodată. Dar o să-i împlinesc ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Claire, bestia care o dezbrăcase şi o botezase cu apa rece care încă mai curgea din ţeava smulsă. O să ţin promisiunea făcută de Marika. Marika e moartă, iar eu am să-i ţin promisiunea.

— Numele meu e Ringer.

Apăs pe trăgaci.

68

Jumbo ar trebui să aibă un cuţit la el. Face parte din echipamentul standard al tuturor soldaţilor. Îngenunchez lângă corpul lui inconştient, scot cuţitul din teacă şi, cu grijă, îi scot dispozitivul minuscul inserat în apropierea şirei spinării, la baza craniului. Mi-l strecor în gură, între obraz şi gingie.

Acum al meu. Nu simt niciun pic de durere când fac incizia şi din locul respectiv se preling doar câteva picături de sânge. Miniroboţi pentru amorţirea simţurilor. Miniroboţi pentru repararea daunelor. De aceea Claire n-a murit când i-am înfipt o ţeavă în gât. După primul şuvoi, sângerarea s-a oprit rapid.

Şi tot de aceea, după şase săptămâni în care am stat numai întinsă pe pat, hrănindu-mă foarte puţin, acum, după un efort imens de activitate fizică, nici măcar nu mi s-a tăiat răsuflarea.

Inserez micul dispozitiv pe care l-am scos din mine în ceafa lui Jumbo. „Găseşte-mă acum, comandant Jigodie."

Iau o salopetă nouă din teancul de sub chiuvetă. Încălţări: Claire are picioarele prea mici, iar Jumbo mult prea mari. O să mă ocup mai târziu de încălţăminte. Totuşi, haina de piele a puştiului ar putea să-mi folosească. Geaca atârnă pe mine ca o pătură, dar îmi plac mânecile largi.

Am uitat ceva. Arunc o privire de jur împrejurul încăperii.

Dispozitivul de ucidere, asta e. În timpul busculadei i s-a crăpat ecranul, dar încă funcţionează. Deasupra butonului verde pâlpâie un număr. Numărul meu. Îmi trec degetul mare peste ecran şi apar o mulţime de numere, sute de secvenţe reprezentând fiecare soldat din bază. Mă reîntorc la numărul meu, îl ating şi apare o hartă cu poziţia exactă a implantului meu. Măresc imaginea şi ecranul se umple de puncticele verzi strălucitoare: poziţia fiecărui soldat cu implant din toată baza. Bingo.

Şi şah mat. Cu o mişcare a degetului pot selecta toate numerele. Butonul de sub ecran se aprinde. Dacă mai apăs o dată, toţi soldaţii sunt neutralizaţi, dispar. Şi o pot şterge.

Pot face asta dacă sunt dispusă să calc peste cadavrele a câteva sute de fiinţe umane nevinovate, copii care sunt victime în aceeaşi măsură ca şi mine, a căror singură vină este păcatul de a spera. Dacă plata păcatului este moartea, atunci virtutea este un viciu acum: unui copil flămând, lipsit de apărare, rătăcit într-un lan de grâu, i se oferă adăpost. Un soldat rănit imploră ajutor din spatele unor lăzi frigorifice. O fetiţă împuşcată din greşeală este adusă duşmanilor pentru a fi salvată.

Şi nu ştiu ce este mai inuman: fiinţele extraterestre care au creat această lume nouă sau fiinţa umană care ia în considerare, fie şi numai pentru o clipă, posibilitatea de a apăsa pe buton.

Trei grămezi mari de puncte staţionare în partea dreaptă a ecranului: dorm. La margine, câţiva indivizi izolaţi: santinelele. Două puncte în mijloc: al meu în ceafa lui Jumbo şi al lui la mine în gură. Alte trei sau patru puncte foarte aproape, la acelaşi etaj: cei bolnavi şi răniţi. Un etaj mai jos, la terapie intensivă, străluceşte un singur punct. Aşadar: cazarma, punctele de observaţie, spitalul. Două santinele păzesc clădirea magaziei. N-am nevoie să-mi dau cu presupusul cine or fi. O să aflu în câteva minute.

„Haide Razor, să mergem. Mai am o singură promisiune de îndeplinit.”

Privesc şuvoiul de apă curgând prin ţeava distrusă.

— Tu te rogi? m-a întrebat Razor după o seară obositoare de şahball, în timp ce strângea piesele şi tabla de joc.

Am dat din cap că nu.

— Tu?

— Normal că da, a clătinat el din cap cu emfază. Nu există atei în tranşee, nu-i aşa?

— Tata era.

— Ce, o tranşee?

— Un ateu.

— Am înţeles, Ringer.

— De unde ştiai că tata era ateu?

— Nu ştiam.

— Şi atunci de ce m-ai întrebat dacă era o tranşee?

— Nu te-am întrebat, a zis el zâmbind, glumeam doar. Oricum, înţeleg ce vrei să faci. Ce mă deranjează e că nu înţeleg de ce. Adică, nu încerci să fii amuzantă, dar parcă vrei să demonstrezi că eşti superioară. Şi nu eşti, nici amuzantă, nici superioară. De ce nu te rogi?

— Nu-mi place să-l pun pe Dumnezeu în situaţii delicate.

A ridicat regina şi s-a uitat atent la faţa ei.

— Te-ai uitat vreodată la asta? E destul de înfricoşătoare, nenorocita.

— Mie mi se pare că arată maiestuos.

— Arată ca profa mea din clasa a treia, mai mult bărbat decât femeie.

— Adică?

— Adică, ştii tu, mai mult bărbat decât femeie.

— E doar fioroasă. Ca orice regină războinică.

— Cine, profa mea dintr-a treia?

S-a uitat fix la mine, parcă abia aşteptând.

— Scuze, am mai făcut gluma asta o dată, super gafa, a zis el, punând piesa la loc în cutie. Bunică-mea făcea parte dintr-un cerc de rugăciune. Ştii ce-i ăla un cerc de rugăciune?

— Da.

— Pe bune? Credeam că eşti atee.

— Tata era ateu. Şi ce-i cu asta? De ce un ateu n-ar şti ce înseamnă cercurile de rugăciune la fel cum un credincios ştie ce este evoluţionismul?

— Ştiu ce este, am înţeles, a zis el gânditor, fixându-mă în continuare cu ochii lui negri. Auzi, aveai vreo cinci sau şase ani când câteva rude au observat cu încântare ce fetiţă serioasă eşti tu şi, de atunci încoace, ai impresia că seriozitatea e atrăgătoare, nu-i aşa?

— Ce se întâmpla în cercurile de rugăciune? l-am întrebat, încercând să-l aduc înapoi la subiect.

— Aha! Deci nu ştii ce înseamnă!

A lăsat cutia şi s-a întins mai confortabil în pat. Fundul lui îmi atingea acum coapsa. Mi-am tras piciorul, sperând că nu observase.

— Îţi spun eu ce se întâmpla. Se-mbolnăvise câinele bunică-mii. Genul ăla de câine de poşetă care muşcă pe toată lumea şi trăieşte cam douăzeci şi cinci de ani, muşcând oamenii. În rugăciunea ei îi cerea lui Dumnezeu să-l salveze pe câinele ăla mic şi rău, ca să poată să muşte şi mai mulţi oameni. Jumătate dintre bătrânelele din cerc erau de acord cu rugăciunea, cealaltă jumătate, nu. N-am prea înţeles de ce. Adică, un Dumnezeu care nu iubeşte câinii nu ar putea să fie Dumnezeu. Oricum, a fost o mare dezbatere pe tema risipirii rugăciunii, ceea ce a dus la o discuţie despre posibilitatea de a irosi o rugăciune şi totul a degenerat într-o ceartă despre Holocaust. Deci, în cinci minute s-a ajuns de la un câine de poşetă agresiv, la Holocaust.

— Şi ce s-a întâmplat, s-au rugat pentru câine?

— Nu, s-au rugat pentru sufletele celor ce au trecut prin Holocaust şi a doua zi a murit câinele.

A dat din cap gânditor.

— Bunică-mea s-a rugat pentru el, s-a rugat în fiecare seară. Şi ne-a zis şi nouă, nepoţilor, să ne rugăm. Aşa că m-am rugat pentru câinele ăla care m-a terorizat, care mă ura şi care mi-a făcut asta, a zis el, ridicându-şi pantalonul şi

arătându-mi gamba. Vezi cicatricea asta?

— Nu, am dat eu din cap.

— Ei bine, e-acolo, a zis el trăgându-şi la loc pantalonul, fără să-şi ia piciorul de pe pat. Aşa că după ce a murit i-am zis bunică-mii: „M-am rugat foarte tare şi Flubby tot a murit. Crezi că Dumnezeu mă urăşte?“

— Şi ea ce-a zis?

— O tâmpenie despre cum Dumnezeu de fapt îl voia pe Flubby în cer, ceea ce pentru mintea mea de la şase ani era imposibil de înţeles. Există în rai câini mici şi răi? Nu se presupunea că acolo e frumos? M-am gândit mult timp la asta. Adică, în fiecare noapte când îmi spuneam rugăciunea, chiar mă întrebam dacă vreau să ajung în rai şi să-mi petrec eternitatea cu Flubby. Aşa că am hotărât că trebuie să fie în iad. Altfel, toată teologia se ducea la dracu.

Şi-a petrecut mâinile lungi în jurul genunchiului ridicat de care acum îşi sprijinea bărbia, privind în gol. Se-ntorsese într-un timp în care întrebările unui băieţel despre rugăciune, rai şi Dumnezeu încă mai însemnau ceva.

— Am spart o ceaşcă odată, a continuat. Mă jucam pe lângă porţelanurile de la nunta mamei şi am atins o ceşcuţă dintr-un set de ceai. Nici măcar nu s-a spart de tot, a căzut pe podea şi-a crăpat.

— Podeaua?

— Nu, nu podeaua, cea…

A făcut ochii mari de uimire.

— Ai făcut cumva aceeaşi…? a zis el, ridicând un deget spre mine.

Am dat din cap.

— Aha! Acum te-am prins. Un moment de jovialitate din partea lui Ringer, Regina războinică.

— Fac glume tot timpul, i-am zis.

— Da, dar sunt atât de subtile că numai oamenii deştepţi le înţeleg.

— Ceaşca, am zis înghiontindu-l.

— Deci, am crăpat preţioasa ceşcuţă de porţelan a mamei. O pun la loc în dulap, cu partea crăpată în spate

sperând să nu observe, deşi ştiu că e doar o chestiune de timp până o vede şi sunt terminat. Ştii la cine m-am dus pentru ajutor?

Deja îmi dădusem seama unde mergea cu povestea.

— La Dumnezeu, i-am zis fără să mă gândesc prea mult.

— La Dumnezeu. M-am rugat la Dumnezeu să o ţină pe mama departe de ceaşca aia. Pentru tot restul vieţii. Sau cel puţin până plecam la facultate. Apoi m-am rugat să vindece ceaşca. E Dumnezeu, nu-i aşa? Poate să vindece oameni – ce-nseamnă pentru el o ceşcuţă nenorocită făcută în China?

Asta era soluţia optimă şi la El despre asta e vorba mereu, soluţii optime.

— A găsit ceaşca.

— Clar că a găsit ceaşca.

— Mă mir că încă te mai rogi, după treaba cu Flubby şi ceaşca.

— Nu asta-i ideea, a zis el, clătinând din cap.

— Există o idee?

— Dacă mă laşi să termin povestea o să vezi că da, există o idee. Şi anume: *după* ce a găsit ceaşca şi *înainte* să-mi dau eu seama că a găsit-o, a înlocuit-o. A comandat o ceaşcă nouă şi a aruncat-o pe cea veche. Într-o duminică dimineaţă când cred că deja mă rugam de vreo lună, m-am dus la dulap ca să le demonstrez celor de la cercul de rugăciune că nu există rugăciuni risipite, şi-am văzut-o.

— Ceaşca cea nouă, am zis şi Razor a dat din cap. Dar tu nu ştiai că maică-ta o înlocuise.

Şi-a ridicat mâinile în aer.

— E un miracol în toată regula! Ce-a fost crăpat acum nu mai e crăpat! Ce era spart a fost reîntregit! Dumnezeu există! Aproape că am făcut pe mine de emoţie.

— Ceaşca fusese vindecată, am zis eu încet.

Privirea lui întunecată m-a pătruns, iar mâna lui mi-a atins genunchiul. M-a strâns uşor. Pac-pac.

Da.

În baie torentul devine un râu, râul devine pârâu, iar pârâul ajunge un firicel anemic. Apa se opreşte şi inima îmi bate din ce în ce mai tare. Începuse să mă ia paranoia. Trecuseră parcă o sută de ani de când aşteptam ca apa să se oprească, era semnalul lui Razor că putem începe. Holul e pustiu. Ştiu asta deja, mulţumită dispozitivului de urmărire. Şi ştiu şi exact unde merg.

Scări. Mai cobor un etaj. O ultimă promisiune. Mă opresc suficient cât să-mi strecor arma lui Jumbo în buzunarul hainei, apoi mă arunc pe uşă şi încep să alerg pe coridor. Chiar în faţa mea se află cabinetul asistentelor. Alerg direct spre el şi observ una dintre asistente cum se ridică de pe scaun.

— Păzea! strig. O să explodeze!

Trec pe lângă recepţie şi alerg spre uşile batante care dau spre salon.

— Hei! strigă asistenta. N-ai voie acolo!

„Când eşti gata, Razor."

Asistenta apasă butonul de panică de pe birou, dar nu mai contează. Trec prin uşi cu viteza maximă şi rup ambele balamale.

— Stai pe loc! urlă după mine.

Mi-a mai rămas de trecut doar coridorul, dar n-am cum să scap. Am fost eu optimizată, dar nu pot să depăşesc un glonţ. Alunec rapid şi mă opresc.

„Razor, pe bune, ar cam fi timpul. "

— Mâinile la ceafă! Acum! strigă încercând să-şi recapete suflul. Perfect. Acum vino spre mine, *cu spatele,* încet.

Mă conformez şi mă las ghidată de sunetul vocii ei. Îmi ordonă să mă opresc şi mă opresc. Nu mă mişc, dar microroboţii din mine se mişcă. Poziţia ei este fixă. Nici măcar nu trebuie să o văd, ştiu exact unde e. Microprocesorul şi-a trimis microroboţii în sistemul meu muscular şi nervos, gata să acţioneze când va fi cazul. Iar atunci, nici nu va trebui să mă gândesc la ce e de făcut.

Microprocesorul o să controleze totul. Dar n-o să datorez chiar totul celui de-al 12-lea sistem, ideea de a lua haina lui Jumbo fusese a mea. Ceea ce-mi aminteşte:

— Încălţăminte, mormăi.

— Ce-ai zis? mă-ntreabă asistenta cu voce tremurândă.

— Ce număr porţi? Îmi trebuie nişte încălţăminte.

— Ce?

Microprocesorul s-a declanşat cu superviteză. Corpul meu nu se mişcă imediat, dar oricum se mişcă de două ori mai repede decât ar fi necesar. Bag mâna dreaptă în buzunarul hainei unde am strecurat cuţitul cu lama de 25 al lui Jumbo, mă întorc spre stânga şi arunc. Cade. Îi scot cuţitul din gât, bag lama plină de sânge în mâneca stângă şi mă uit la ce are-n picioare. Încălţăminte albă cu talpa groasă ca toate asistentele. Sunt c-un număr mai mare dar aia e, sunt buni.

Ajung la capătul coridorului şi intru în prima cameră din dreapta. E întuneric, dar ochii mei au fost optimizaţi şi-o văd perfect, întinsă în pat, dormind. Sau poate e sedată. Va trebui să-mi dau seama.

— Teacup? Sunt eu, Ringer.

Genele ei dese şi negre flutură. Sunt atât de surescitată, încât pot să jur că aud cum perişorii lor mişcă aerul. Şopteşte, fără să deschidă ochii, ceva ce o ureche obişnuită nu ar auzi, dar microroboţii auditivi transmit informaţia microprocesorului, care la rândul lui o trimite mai departe în colicului inferior, centrul auditiv al creierului.

— Tu eşti moartă.

— Nu mai sunt, îi spun, şi nici tu.

71

Geamul de lângă pat tremură-n ramă. Podeaua se mişcă. O lumină puternică, portocalie umple camera, urmată de un zgomot asurzitor şi-o peliculă fină de var ce coboară din tavan. Secvenţa se repetă. Încă o dată. Şi încă o dată.

Razor a atacat depozitul de arme.

— Teacup, trebuie să mergem.

Îi trec o mână pe după cap şi o ridic uşor.

— Unde să mergem?

— Cât mai departe de-aici.

Ţinând-o de ceafa cu o mână, o lovesc în frunte cu cealaltă. Cantitate exactă de forţă, nici mai mult nici mai puţin. Se mai aude o explozie în timp ce explozibilul din depozit continuă să se detoneze. Deschid geamul c-un picior şi aerul rece invadează camera. Stau cu faţa spre pat şi o ţin pe Teacup la piept. Microprocesorul îşi dă seama ce vreau să fac. Sunt două etaje până jos. Microroboţii din mine se grăbesc spre oasele şi tendoanele din picioare, glezne, gambe, genunchi şi pelvis. Sărim. Mă întorc în timp ce cădem, la fel ca o pisică alunecând de pe masă. Aterizăm în siguranţă, la fel ca o pisică, doar că din cauza impactului capul lui Teacup mă loveşte puternic sub bărbie. În faţa noastră este spitalul. În spate arde depozitul de muniţii, iar în dreapta, exact unde Razor a zis că o să fie, este un Dodge negru M882.

Deschid portiera, o aşez pe Teacup în scaunul din dreapta şi sar la volan, demarez prin parcare şi trag tare de volan stânga ca să o iau spre nord, către pista de aterizare. Se-aude o sirenă. Reflectoare. În oglinda retrovizoare văd vehicule de urgenţă grăbindu-se către depozitul în flăcări. Pompierii o să aibă probleme serioase pentru că *cineva* a oprit staţia de pompare a apei.

Încă un viraj la stânga şi drept înainte se văd siluetele greoaie ale elicopterelor Black Hawk, strălucind ca nişte gândaci negri în lumina aspră a reflectoarelor. Strâng de volan şi trag aer în piept – urmează partea cea mai dificilă. Dacă Razor nu a răpit un pilot, ne-a luat dracu’.

Nouăzeci de metri mai încolo văd pe cineva sărind din elicopter. Poartă o haină-mblănită şi agită o puşcă de asalt. Şi chiar dacă faţa nu i se prea vede de glugă, zâmbetul ăla l-aş recunoaşte oriunde. Sar din M882.

— Salut, zice Razor.

— Unde-i pilotul?
— Eu am adus ce trebuia, tu? îmi zice el arătând cu capul spre cabină.
O scot pe Teacup din maşină şi sărim în elicopter. Un tip îmbrăcat doar într-un tricou verde şi o pereche de boxeri asortaţi stă în spatele manşei. Razor se strecoară pe scaunul copilotului.
— Dă-i drumul, locotenente Bob, îi spune el rânjind. Ah, unde-mi sunt manierele: Ringer, el e locotenentul Bob. Locotenente Bob, ea e Ringer.
— Treaba asta nu are cum să meargă, zice locotenentul Bob. Or să ne urmărească cu tot ce au.
— Mda? Ce-i asta? întreabă Razor ridicând o mână de fire electrice încurcate.
— Nu ştiu, zice pilotul dând din cap şi cu buzele vinete de frig.
— Nici eu nu ştiu, dar mi se pare că sunt destul de importante pentru buna funcţionare a unui elicopter.
— Nu înţelegi…
Razor se apleacă spre el şi dintr-o dată nu mai e deloc amuzant. Ochii lui întunecaţi ard şi forţa pe care am simţit-o în el încă de la început iese la iveală cu o ferocitate care mă face să tresar.
— Ascultă-mă, extraterestru nenorocit, porneşte drăcia asta zburătoare CHIAR ACUM sau…
Pilotul îşi pune mâinile pe genunchi şi se uită direct înainte. Pe lângă faptul de a urca nevăzuţi în elicopter, cea mai mare grijă a mea era să-l facem pe pilot să coopereze. Mă aplec spre Bob, îl apuc de încheietură şi-i îndoi degetul mic pe spate.
— Ţi-l rup, îi promit.
— Fă-o!
I-l rup. Scrâşneşte din dinţi şi îşi muşcă buza. Dă din picioare şi ochii i se umplu de lacrimi. Asta nu trebuia să se întâmple. Îmi apăs degetele pe ceafa lui şi mă întorc către Razor.
— Are cip. Nu e unul dintre ei.

— Da, şi *tu* cine dracului eşti? îmi zice pilotul.

Scot dispozitivul de urmărire din buzunar. Spitalul şi depozitul sunt înconjurate de o grămadă de puncte verzi. Şi mai sunt trei puncte care sclipesc pe pistă.

— Tu ţi l-ai scos, îi spun lui Razor.

— Şi l-am lăsat sub pernă, zice el, dând din cap. Ăsta era planul. Ăsta era, nu? La naiba, Ringer, nu era ăsta planul? mă întreabă uşor panicat.

— Ţine-l bine, spun eu şi scot cuţitul.

Razor înţelege imediat ce vreau să fac, îl prinde pe locotenentul Bob şi-l ţine nemişcat. Bob nu opune cine ştie ce rezistenţă. Mi-e teamă să nu intre în stare de şoc. Dacă face asta, s-a terminat.

Nu e destulă lumină şi Razor nu poate să-l ţină perfect nemişcat aşa că îi spun lui Bob să se calmeze ca nu cumva să-i ating coloana şi să-l las şi paralizat, nu doar cu un deget rupt. Scot cipul şi îl arunc pe asfalt.

— Nu sunt duşmanul, îi spun, şi nu am ajuns ca Dorothy. Sunt la fel ca şi tine.

— Doar că mai bună, zice Razor uitându-se pe geam. Ăăăă, Ringer…

Îi văd. Lumina farurilor întinzându-se ca o pereche de stele pe punctul de a deveni supernove.

— Vin, îi spun lui Bob, şi când or să ajungă aici or să ne omoare pe toţi. Inclusiv pe tine. N-or să te creadă şi or să te omoare.

Bob se uită fix la mine, lacrimi de durere scurgându-i-se pe faţă.

— Trebuie să ai încredere în mine, îi spun.

— Sau o să-ţi mai rupă un deget, adaugă Razor.

Respiră sacadat şi tremură incontrolabil ţinându-se de mâna rănită în timp ce sângele i se scurge de pe gât şi se îmbibă în gulerul tricoului.

— N-avem nicio speranţă, şopteşte, or să ne doboare de cum decolăm.

Din instinct mă aplec şi-i pun mâna pe obraz. Devine foarte liniştit. Nu înţeleg de ce l-am atins şi ce-o să se

întâmple acum că l-am atins, dar simt ceva deschizându-se-n mine, ca un mugure ce-şi lasă petalele delicate să iasă spre soare. Mi-e foarte frig, dar gâtul parcă mi-a luat foc şi degetul mic de la mâna dreaptă tresare pe ritmul inimii mele. Durerea îmi umple ochii de lacrimi. Durerea *lui.*

— Ringer, se răsteşte Razor, ce dracului faci?

Îmi transmit căldura omului pe care îl ating. Stăvilesc focul. Îi îmbrăţişez durerea, îi domolesc frica. Respiraţia lui revine la normal. Corpul i se relaxează.

— Bob, chiar trebuie să mergem, îi spun.

Două minute mai târziu o luăm din loc.

72

În timp ce ne ridicăm, camionul frânează brusc. Din el se dă jos un bărbat înalt cu faţa ascunsă de umbră, dar îi văd ochii, luminoşi şi duri ca ai unui corb din pădure, albaştri strălucitori, nu negri ca ai corbului, îi văd zâmbetul şi zâmbetul acela mic şi ferm mi se pare un truc făcut de luminile şi umbrele ce-mi joacă în faţa ochilor.

— Ţine-ne sub radar, îi ordon lui Bob.

— Unde mergem?

— Spre sud.

Elicopterul cabrează şi pământul se îndepărtează cu repeziciune. Văd depozitul arzând, girofarurile maşinilor de intervenţie şi recruţii adunându-se ca furnicile. Trecem peste un râu şi apa neagră străluceşte în lumina încă prezentă a reflectoarelor. În spatele nostru tabăra pare o oază de lumină în deşertul de întuneric al iernii. Înaintăm în întuneric zburând la doi metri deasupra copacilor.

Trec pe scaunul de lângă Teacup, îi sprijin capul de pieptul meu şi-i dau părul într-o parte de pe gât. Sper că e ultima dată când trebuie să fac asta. După ce termin, distrug cipul cu mânerul cuţitului.

— Cum e? se aude vocea lui Razor prin căşti.

— E bine, cred.

— Şi *tu?*

— Sunt bine.

— Răni?

— Minore. Tu?

— Proaspăt ca-n prima zi.

O aşez uşor pe Teacup la locul ei, mă ridic şi încep să caut paraşutele. Razor vorbeşte în continuare în timp ce verific echipamentul.

— Ai ceva ce vrei să îmi spui, de exemplu, nu ştiu: „Mulţumesc, Razor, că m-ai salvat de la o viaţă de sclavie la extratereştri, deşi ţi-am dat un pumn în gât şi în general m-am purtat ca o idioată?“ Ceva de genul ăsta? Ştii, n-a fost chiar uşor – toate codurile alea ascunse în jocuri tâmpite, pusul laxativelor în budinci, plantatul de explozive, furat de camioane şi răpit de piloţi cărora tu să le rupi degetele. Poate, nu ştiu, ai putea să zici: „Hei, Razor, nu m-aş fi descurcat fără tine. Eşti cel mai tare“. Nu neapărat cuvânt cu cuvânt, dar ceva de genul ăsta care să surprindă ideea de ansamblu.

— De ce ai făcut toate astea, l-am întrebat, ce te-a făcut să ai încredere în mine?

— Ce-ai zis în ziua aia despre copii – transformatul copiilor în bombe. M-am interesat puţin şi, înainte să-mi dau seama despre ce e vorba, m-am trezit în scaunul din Ţara Minunilor de unde m-au dus la comandant şi ăsta a început să mă ia la tot soiul de întrebări despre ceva ce *tu* ai spus, după care mi-a ordonat să nu mai vorbesc cu tine pentru că nu putea să-mi ordone să nu mai *ascult* şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai împuţită treaba. Adică. Ei ne antrenează să omorâm infectaţi după care bagă explozibil extraterestru în copii. Cine sunt băieţii buni aici? După care am început să mă întreb: cine sunt *eu* aici? A devenit foarte angoasant, o adevărat criză existenţială. Dar ceea ce m-a lămurit până la urmă a fost matematica.

— Matematica?

— Da. Matematică. Nu sunteţi voi, asiaticii, cu toţii buni

la matematică?

— Nu fi rasist. Iar eu sunt numai trei sferturi asiatică.

— Trei sferturi. Vezi? *Matematică.* E vorba de-o adunare simplă. OK, să zicem că avem noroc şi le luăm programul Ţara Minunilor – chiar şi extratereştrii mega inteligenţi dau rateuri din când în când, nimeni nu-i perfect. Dar noi nu doar le furăm Ţara Minunilor. Avem şi bombele lor, implanturile de urmărire şi ucidere, sistemele lor super sofisticate de nanoboţi, la dracu', avem chiar şi tehnologia cu care putem să-i detectăm *noi pe ei.* Care-i treaba! Avem mai multe arme ca ei! Dar ceea ce m-a convins definitiv a fost ziua aia când te-au optimizat pe tine şi Vosch a recunoscut că ne-au minţit în legătură cu organismele ataşate de creierul uman. Incredibil!

— Pentru că dacă asta e o minciună…

— Atunci totul este o minciună.

Sub noi pământul părea acoperit de o pătură albă. Orizontul era imperceptibil, pierdut undeva în întuneric. *Totul este o minciună.* M-am gândit la tatăl meu mort care-mi spunea că acum le aparţin lor. Instinctiv, am strâns în mâna mea mâna micuţă a lui Teacup: *adevăr.*

— Sunt confuz, îl aud pe Bob zicând în căşti.

— Relaxează-te, Bob, spune Razor. Hei, Bob, nu aşa îl chema şi pe maiorul de la Tabăra Haven? Care-i treaba cu ofiţerii şi numele Bob?

Sună o alarmă. Îi dau drumul de mână lui Teacup.

— Ce se întâmplă? întreb, aplecându-mă în faţă.

— Avem musafiri, răspunde Bob. În spate.

— Elicoptere?

— Negativ. F15. Trei avioane.

— Cât timp mai avem până ne au în raza de atac?

Clatină din cap. În ciuda frigului, are tricoul lac de transpiraţie. Faţa îi străluceşte de sudoare.

— Între cinci şi şapte.

— Ridică-ne, îi spun, altitudine maximă.

Iau două paraşute şi una i-o arunc lui Razor pe genunchi.

— Sărim? mă întreabă.

— Nu putem să ne luptăm cu ei şi nici nu-i putem depăşi la manevre. Tu eşti cu Teacup. Salt în tandem.

— Eu sunt cu Teacup? Păi, tu cu cine eşti?

— Eu nu sar, zice Bob, uitându-se la cealaltă paraşută din mâna mea. Nu sar, spune din nou, în caz că nu l-am fi auzit sau înţeles.

Niciun plan nu e perfect. Mă aşteptam la un Bob Amuţitor ceea ce însemna că aveam tot dreptul să-l omor înainte să sărim din elicopter. Acum devenise complicat. Nu l-am omorât pe Jumbo din acelaşi motiv pentru care nu vreau să-l omor pe Bob. Omori destui ca Jumbo, ucizi destui ca Bob şi ajungi la fel precum cei care îndeasă bombe pe gâtul copilaşilor.

Dau din umeri ca să-mi ascund nehotărârea.

— Atunci cred c-o să te prăjeşti, îi spun aruncându-i paraşuta pe genunchi.

Suntem la o mie cinci sute de metri. Cerul întunecat, pământul întunecat, nu se vede orizontul, doar întuneric. Fundul celei mai negre mări.

— Paraşuta ta unde e? mă întreabă Razor, uitându-se în ecranul radarului.

— Poţi să-mi dai un avertisment de şaizeci de secunde înainte să intrăm în raza lor? îl întreb pe Bob care dă din cap că da în timp ce Razor repetă întrebarea.

— E vorba de matematică, îi răspund, şi la asta măcar pe trei sferturi mă pricep foarte bine. Dacă noi suntem patru şi ei iau ca ţintă două paraşute înseamnă că măcar unul dintre noi rămâne la bord. Unul sau poate doi dintre ei or să urmărească în continuare elicopterul cel puţin până îl doboară. Şi aşa o să câştigăm timp.

— Şi de ce crezi că or să urmărească elicopterul?

— Eu aşa aş face, îi zic, ridicând din umeri.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebarea cu paraşuta.

— Ne apelează, spune Bob, ne ordonă să aterizăm.

— Să se ducă dracului, zice Razor şi începe să mestece o gumă. E rău să-ţi plesnească timpanul, zice bătându-se peste ureche.

Bagă hârtia de la gumă în buzunar, observă că mă uit la el şi zâmbeşte.

— N-am observat niciodată cât gunoi era în lume până n-a mai fost cine să-l strângă, îmi explică. Pământul e responsabilitatea mea.

— Şaizeci de secunde, ne anunţă Bob.

Îl trag pe Razor de haină. *Acum.* Se uită la mine.

— Unde dracului e paraşuta ta? mă întreabă, încet şi foarte clar. Îl ridic din scaun cu o singură mână. Chicoteşte de surprindere şi se lasă în spate. Mă duc lângă el şi îi scot centura lui Teacup.

— Patruzeci de secunde.

— Cum o să te găsim? strigă Razor de lângă mine.

— Duceţi-vă spre foc.

— Care foc?

— Treizeci de secunde.

Deschid uşa şi aerul care intră dintr-o dată în cabină îi dă lui Razor gluga jos de pe cap. O iau pe Teacup şi i-o pun în braţe.

— Să n-o laşi să moară.

— Promit, zice el dând din cap. Îţi promit.

— Mulţumesc, Razor, îi spun, pentru tot.

Se apleacă şi mă sărută apăsat pe gură.

— Să nu mai faci asta niciodată, îi spun.

— De ce? Pentru că ţi-a plăcut sau pentru că nu ţi-a plăcut?

— Şi una şi alta.

— Cinsprezece secunde.

Razor o ia pe Teacup pe umăr, prinde cablul de siguranţă şi se lasă pe spate până când călcâiele lui ating patina elicopterului. În uşă, siluetele lor – băiatul ţinând pe umăr un copil, o mie cinci sute de metri sub ei şi întunericul fără margini. *Pământul e responsabilitatea mea.*

Razor dă drumul cablului. Nici n-ai zice că-i în cădere. Pur şi simplu e absorbit de vidul flămând.

Mă-ntorc în cabină unde găsesc uşa pilotului deschisă, scaunul gol şi nici urmă de Bob. Chiar mă întrebam de ce se oprise numărătoarea. Acum ştiu: s-a răzgândit în ceea ce priveşte toată chestiunea cu săritul.

Probabil că suntem în raza de acţiune şi asta înseamnă că nu au de gând să ne doboare. Au stabilit unde o să aterizeze Razor şi acum urmăresc elicopterul până când o să sar sau până când o să rămână fără combustibil. Caz în care o să fiu obligată să sar. Vosch şi-o fi dat seama până acum de ce implantul lui Jumbo e în elicopter în timp ce posesorul lui e la infirmerie sub tratament pentru o durere teribilă de cap.

Cu vârful limbii scot cipul din gură şi mi-l pun în palmă. „Vrei să trăieşti? Da, vreau şi asta“, îi spun lui Vosch. „Nu ştiu de ce şi sper că nu o să aflu niciodată.”

Arunc cipul. Reacţia microprocesorului e instantanee. Intenţia mea a alertat sistemul central care a procesat probabilitatea unei defecţiuni majore şi a oprit toate funcţiile organismului în afară de cele ale sistemului muscular. Al 12-lea sistem are acelaşi ordin pe care i l-am dat şi lui Razor: *n-o lăsa să moară.* Ca în cazul oricărui parazit, viaţa sistemului depinde de viaţa mea.

În momentul în care intenţia mea se schimbă – *OK, bine, o să sar cu paraşuta* – microprocesorul o să mă elibereze.

Atunci şi numai atunci. Nu-l pot minţi şi nici nu pot negocia cu el. Nu-l pot nici convinge, nici obliga. Dacă nu mă răzgândesc, nu-mi poate da drumul. Şi, dacă nu-mi dă drumul, nu pot să mă răzgândesc.

Inima în flăcări. Trupul de piatră.

Micropocesorul nu mă poate ajuta cu accesul de panică. El poate răspunde la emoţii, dar nu le poate controla. Eliberează endorfine. Neuronii şi mastocitele îmi umplu sângele de serotonină. În afară de aceste reglări fiziologice nu are ce face, e la fel de paralizat ca şi mine.

„Trebuie să existe un răspuns. Trebuie să existe un

răspuns. Care este răspunsul?” Şi văd ochii lucioşi ca de pasăre ai lui Vosch uitându-se fix în ochii mei. „Care este răspunsul? Nu furia, nu speranţa, credinţa, dragostea, nu rezistenţa, nici renunţarea, nu fuga, nu lupta, nu a te ascunde, nu a te preda sau ceda, nu, nu, nu, nici, nici, zero, zero, zero.“

Zero.

„Care este răspunsul?” m-a întrebat.

„Nimic”, i-am răspuns.

74

Încă nu pot să mă mişc – nici măcar ochii – dar am un unghi destul de bun şi văd instrumentele de bord, inclusiv altimetrul şi rezerva de combustibil. Suntem la o mie cinci sute de metri înălţime şi benzina nu o să ţină la nesfârşit. Paralizia indusă n-o să mă lase să sar, dar nu o să mă oprească să mă prăbuşesc. Probabilitatea unei defecţiuni majore, în scenariul ăsta, e absolută.

N-are de ales. Microprocesorul îmi dă drumul şi e ca şi când m-ar fi aruncat peste un teren de fotbal. *Cad* tare în propriul meu corp.

„OK, Ringer 2.0. Hai să vedem cât de bună eşti.“

Mă ţin de uşa pilotului şi opresc motoarele. Sună o alarmă şi o opresc. A mai rămas vântul şi numai vântul.

Timp de câteva secunde inerţia păstrează elicopterul pe aceeaşi traiectorie, după care intră în cădere liberă.

Sunt aruncată în sus şi-apoi capul mi se loveşte de parbriz. Stele albe îmi explodează în ochi. Elicopterul intră în vrie şi nu mai pot să mă ţin de uşă. Sunt aruncată dintr-o parte în alta ca un zar şi caut în gol ceva de care să mă prind. Elicopterul se întoarce cu botul în sus şi alunec trei metri jumătate până în spate, apoi se răsuceşte din nou şi mă trezesc cu pieptul direct în scaunul pilotului. Simt un cuţit arzând într-o parte: mi-am rupt o coastă. Centura de siguranţă a pilotului mă loveşte peste faţă şi mă prind de

ea înainte să fiu aruncată din nou. Încă o răsucire şi forţa centrifugă mă aruncă înapoi în cabină, unde mă lovesc de uşă şi o deschid. Îmi proptesc pantofii albi de asistentă într-un scaun căutând echilibru, dau drumul centurii, mă apuc de bară şi împing tare.

Răsuciri, rostogoliri, plonjări, *flash*-uri de gri, de negru şi alb strălucitor. Mă ţin de bară în timp ce elicopterul se înclină pe partea pilotului şi uşa mi se închide peste încheietură, rupându-mi oasele şi făcându-mă să-i dau drumul. Corpul îmi sare şi se loveşte pe toată lungimea Black Hawk-ului până ajung la roata din spate, apoi coada se roteşte spre cer şi sunt aruncată în orizont ca o piatră din praştie.

Nu am nicio senzaţie de cădere. Sunt suspendată între curentul de aer cald şi cel de aer rece, ca un uliu navigând prin cerul nopţii cu aripile întinse, în timp ce în spatele meu şi sub mine elicopterul se lasă pradă gravitaţiei pe care eu nu o mai recunosc. Nu aud explozia prăbuşirii. Doar vântul şi sângele urlându-mi în urechi şi nicio durere după cele trăite în elicopter. Sunt delirant şi îmbucurător de goală. Sunt nimic. Vântul are mai multă substanţă decât oasele mele.

Cad cu viteză spre pământ. Nu mi-e frică. Mi-am ţinut promisiunile. Am plătit ce era de plătit.

Îmi întind braţele şi-mi desfac degetele. Îmi ridic faţa spre linia unde cerul întâlneşte Pământul.

Casa mea. Responsabilitatea mea.

75

Cad cu viteza maximă spre un peisaj alb, gol, o vastă nimicnicie care înghite tot ce întâlneşte în cale explodând spre orizont, în toate direcţiile.

„E un lac. Un lac foarte mare.“

Un lac foarte mare şi îngheţat.

Să cad cu picioarele înainte e singura opţiune. Dacă

gheaţa are mai mult de treizeci de centimetri grosime, n-am nicio şansă. Niciun fel de optimizare extraterestră n-o să mă protejeze. Oasele picioarelor or să mi se facă bucăţi. Splina o să mi se rupă. Plămânii or să cedeze.

„Am încredere în tine, Marika. N-ai trecut prin sânge şi foc doar ca să cedezi acum."

De fapt, comandante, am cam trecut.

Lumea albă de sub mine străluceşte ca o perlă, o pânză neagră, un abis de alabastru. O rafală puternică de vânt mi-apasă picioarele în timp ce îmi duc genunchii la piept ca să fac întoarcerea. Trebuie să ajung la 90 de grade. Dacă mă îndrept prea devreme, vântul o să mă arunce de pe axă. Dacă fac asta prea târziu o să intru cu fundul sau cu pieptul.

Închid ochii. N-am nevoie de ei. Până acum microprocesorul a funcţionat perfect; e timpul să-i acord toată încrederea.

Mintea mi se goleşte: pânză neagră, abis de alabastru. Sunt doar un vas, microprocesorul e pilotul.

„Care este răspunsul?"

„Nimic", am zis. „Nimic este răspunsul."

Întind la maximum ambele picioarele. Corpul mi se îndreaptă. Mâinile mi se ridică şi se aşază pe piept. Capul mi se lasă pe spate cu faţa spre cer. Deschid gura. Respir adânc, expir. Respir adânc, expir. Respir adânc, *ţin în mine.*

Vertical, fără rezistenţa vântului, cad mai repede. Lovesc gheaţa cu picioarele înainte, cu o sută şaizeci de kilometri pe oră.

Nu simt impactul.

Nici apa rece închizându-se peste mine.

Nici presiunea apei pe măsură ce mă afund în întunericul ca de cerneală.

Nu simt nimic. Nervii nu mai funcţionează sau receptorii de durere din creier au fost opriţi.

La o sută de metri deasupra mea, un mic punct de lumină ca o înţepătură de ac, slab precum cea mai îndepărtată stea: punctul de intrare. De asemenea, punctul

de ieşire. Corpul mi-e amorţit. Mintea mi-e goală. M-am predat complet celui de-al 12-lea sistem. Nu mai face parte din mine. Al 12-lea sistem *sunt eu.* Suntem una şi aceeaşi fiinţă.

Sunt om. În acelaşi timp, nu sunt. Ridicându-mă spre steaua ce străluceşte pe tavanul de gheaţă al acestui cavou, ca un zeu ancestral ieşind din adâncul primordial, om pe deplin şi în întregime extraterestru, înţeleg, acum înţeleg. Ştiu răspunsul enigmei imposibile a lui Evan Walker.

Ţintesc spre inima stelei şi mă arunc peste margine, pe gheaţă. Câteva coaste rupte, o încheietură fracturată, o tăietură adâncă pe frunte de la centura pilotului, absolut amorţită, complet fără suflare, goală, întreagă, conştientă.

În viaţă.

76

În zori ajung la epava elicopterului care arde mocnit. Locul prăbuşirii n-a fost greu de găsit: Black Hawk-ul s-a prăbuşit în mijlocul unui câmp acoperit de zăpadă proaspătă. Flăcările se vedeau strălucind de la kilometri întregi.

Mă apropii încet dinspre sud. În dreapta mea, soarele se ridică deasupra orizontului şi lumina se-ntinde peste peisajul de iarnă aprinzând un infern cristalin de parcă un miliard de diamante ar fi căzut din cer.

Hainele îmbibate de apă sunt îngheţate şi trosnesc asemeni surcelelor când mă mişc, iar simţurile au început să-mi revină. Al 12-lea sistem îmi menţine existenţa pentru a şi-o menţine pe-a lui. Are nevoie de odihnă, hrană şi ajutor pentru procesul de vindecare. Asta e motivul pentru care mă face să simt din nou durerea.

„Nu. Nu mă odihnesc până nu-i găsesc.”

Cerul e gol. Nicio adiere de vânt. Fumul se ridică din rămăşiţele contorsionate ale elicopterului, negru şi cenuşiu,

la fel cum se ridica deasupra Taberei Haven împrăştiind resturile incinerate ale celor măcelăriţi.

„Unde eşti, Razor?“

Soarele se ridică şi zăpada devine orbitoare. Mecanismul vizual îmi ajustează vederea. Un filtru întunecat deloc diferit de ochelarii de soare mi se lasă peste ochi şi apoi, în albul acela perfect, văd o pată la aproximativ un kilometru jumătate spre vest. Mă-ntind pe burtă şi mişcându-mi mâinile ca la înot îmi sap o mică groapă. Pe măsură ce se apropie, pata aceea neclară capătă forma unui om.

Înalt şi subţire, îmbrăcat într-o haină de iarnă şi cărând o puşcă de asalt, se mişcă încet prin zăpada ce-i ajunge până la glezne. Cu greu, trec treizeci de minute. Când ajunge la o sută de metri distanţă, mă ridic. Cade la pământ ca şi când ar fi fost împuşcat. Îl strig pe nume. Nu tare, sunetul se mişcă repede în aerul iernii.

— La dracu!, îl aud zicând, cu vocea piţigăiată de emoţie.

Se târăşte puţin, după care începe să alerge ridicându-şi genunchii şi dând din mâini ca un împătimit de aerobic pe o bandă de alergat. Se opreşte la o lungime de braţ de mine, respirând cu gura deschisă.

— Eşti vie, şopteşte, şi-o văd în ochii lui: *imposibil.*

— Unde e Teacup?

Face un semn cu capul în spate.

— E bine. Mă rog, s-ar putea să-şi fi rupt un picior…

Îl ocolesc şi încep să merg în direcţia din care a venit. Îşi târăşte picioarele în spatele meu şi mă bate la cap să mergem mai încet.

— Aproape că am renunţat să te mai caut, pufneşte. Fără paraşută! Acum poţi să şi zbori sau ce? Ce-ai păţit la cap?

— M-am lovit.

— A. Păi, acum arăţi ca un Apache. Ştii tu, vopseaua de război.

— Asta e celălalt sfert: Apache.

— Pe bune?

— Cum adică, s-ar putea să-şi fi rupt un picior?

— Păi, vreau să spun că eu cred că are un picior rupt.

Dar, cu ajutorul ochilor tăi cu raze X, poate vom putea stabili un diagnostic definitiv.

— E ciudat. Unde-s urmăritorii, spun uitându-mă la cer în timp ce mergem. Sigur au marcat poziţia asta.

Nu văd *nimic.* Ca şi când ar fi renunţat. Dau din cap. Nu, ei nu renunţă niciodată.

— Cât mai avem, Razor?

— Cam un kilometru jumate. Şi nu-ţi face probleme, am ascuns-o bine.

— De ce ai lăsat-o singură?

Pentru o secundă se uită la mine ca pocnit în cap. Dar numai pentru o secundă, Razor nu poate să tacă din gură mai mult.

— Ca să te caut pe tine. Mi-ai zis să te caut lângă foc. Mă rog, coordonatele au fost cam vagi. Puteai să-mi spui: „Aşteaptă-mă lângă epavă după ce trântesc elicopterul. La focul ăla mă refer".

Mergem câteva minute în tăcere. Razor respiră greu. Eu, nu. Mecanismul o să mă menţină până ajung la ea, dar am impresia că atunci când o să cad, o să cad rău.

— Şi acum ce facem?

— Ne odihnim câteva zile sau cât putem.

— Şi-apoi?

— Spre sud.

— Sud. Asta-i planul? *Spre sud.* Cam elaborat, nu-i aşa?

— Trebuie să ne întoarcem în Ohio.

Se opreşte dintr-o dată ca şi când ar fi intrat într-un zid. Mai merg puţin şi-apoi mă întorc. Razor dă din cap spre mine.

— Ringer, tu ai vreo idee unde suntem?

— Cam la treizeci de kilometri nord de unul dintre Marile Lacuri. Erie, cred eu.

— Dar tu cine… şi noi cum… – îţi dai seama că Ohio e la peste o sută şaizeci de kilometri de aici, nu? bolboroseşte el.

— Până unde mergem noi sunt mai degrabă trei sute douăzeci. În direcţia vântului.

— În direcţia… e, atunci la dracu’, bine că nu suntem vântul! Ce-i în Ohio?

— Prietenii mei.

Continui să merg, călcând pe urmele lui din zăpadă.

— Ringer, nu vreau să-ţi stric petrecerea dar…

— Nu vrei să-mi strici petrecerea c-un dar?

— Asta a sunat suspect de mult ca o glumă.

— Ştiu că probabil au murit. Şi ştiu că probabil or să fie morţi înainte să ajung la ei, chiar dacă acum nu sunt. Dar am promis, Razor. Atunci nu m-am gândit la asta ca la o promisiune. Mi-am spus că nu e. I-am spus şi *lui* că nu e. Dar sunt lucrurile pe care noi le spunem despre adevăr şi-apoi sunt cele pe care adevărul le spune despre noi.

— Ceea ce tocmai ai spus nu are niciun sens, ştii asta, nu? Probabil e din cauza rănii de la cap. Bine, de obicei nu prea ai.

— Răni la cap?

— E, asta *sigur* a fost o glumă! I-ai făcut o promisiune cui, mă întreabă el încruntându-se? Unui tip încăpăţânat şi naiv, modelul clasic al sportivului din liceu care se crede darul lui Dumnezeu către lume fără să-şi dea seama că lumea e de fapt darul pe care Dumnezeu i l-a făcut lui? A, bine.

Mai face câţiva paşi fără să zică nimic.

— Şi cam de când e domnul naiv, încăpăţânat şi stereotip al sportivului, iubitul tău?

Mă opresc şi mă-ntorc. Îi prind faţa cu ambele mâini şi îl sărut apăsat pe gură. Are ochii mari şi plini de ceva ce seamănă cu frica.

— Asta pentru ce a fost?

Îl mai sărut o dată. Corpurile noastre se apropie unul de celălalt. Îi ţin faţa rece în palmele mele şi mai reci. Simt mirosul de gumă în respiraţia lui. „Lumea este responsabilitatea mea.“ Suntem două coloane ieşind dintr-o mare mişcătoare de alb strălucitor. Fără limite. Fără graniţe, fără constrângeri.

El m-a adus înapoi din mormânt. M-a înviat din morţi. Şi-a

riscat viaţa pentru ca eu să mă pot bucura de a mea. Ar fi fost mai uşor să se dea la o parte. Ar fi fost mai uşor să mă părăsească. Ar fi fost mai uşor să creadă frumoasa minciună decât hidosul adevăr. După moartea tatălui meu, am construit o fortăreaţă, sigură şi rezistentă cât pentru o mie de ani. O măreaţă fortăreaţă ce se prăbuşeşte cu un sărut.

— Acum suntem chit, îi şoptesc.

— Nu chiar, spune el prostindu-se, eu te-am sărutat doar o dată.

77

Pe măsură ce ne apropiem, baza pare că se ridică din zăpadă asemenea unui leviatan din adâncuri. Silozuri, transportoare, rezervoare, betoniere, spaţii de depozitare şi clădiri de birouri, un depozit enorm, de două ori mai mare decât un hangar de avion, toate înconjurate de un gard metalic ruginit. Într-un fel sinistru simbolic, pare normal ca toate să se termine la o fabrică de ciment. Cimentul este amprenta umană omniprezentă, principalul material artistic cu care am umplut pânza goală a lumii. Oriunde ne-am dus, Pământul a dispărut încet-încet sub el.

Razor dă la o parte o bucată din gardul metalic aproape distrus, destul cât să am loc să trec. Are obrajii aprinşi, nasul roşu de frig, ochii lui blânzi şi însufleţiţi sunt atenţi. Poate că se simte la fel de expus ca şi mine, depăşit de silozurile uriaşe şi maşinăriile masive de sub cerul strălucitor şi fără nori.

Poate, deşi mă îndoiesc.

— Dă-mi puşca, îi spun.

— Ce? zice el strângându-şi puşca la piept, cu degetul nervos pe trăgaci.

— Eu trag mai bine.

— Ringer, am verificat zona. Nu-i nimeni aici. Suntem absolut…

— *În siguranţă,* îi termin eu propoziţia. Bine, zic şi întind mâna.

— Haide, e chiar acolo, în depozit…

Rămân nemişcată. Dă ochii peste cap, se uită la cerul gol şi apoi către mine.

— Dacă erau acolo, până acum eram deja morţi.

— Puşca.

— *Bine,* zice el şi mi-o întinde.

Iau puşca din mâinile lui şi îl lovesc cu patul peste cap. Cade-n genunchi cu ochii ţintă spre mine, dar ochii lui sunt goi, absolut goi.

— *Cazi,* îi spun.

Se lasă în faţă şi rămâne nemişcat.

Nu cred că ea e în depozit. A avut un motiv pentru care a vrut să intru acolo, dar nu cred că acesta avea ceva de-a face cu Teacup. Nu cred că e nicăieri în apropierea acestui loc. Dar n-am de ales. Doar un mic avantaj – i-am luat puşca şi l-am neutralizat pe Razor. Atât.

S-a dat de gol când l-am sărutat. Nu ştiu cum se face că optimizările mele deschid o cale empatică spre altă fiinţă umană. Poate că îl transformă pe purtător într-un fel de detector uman de minciuni, adunând şi stocând informaţie de la un miliard de intrări senzoriale pe care apoi le trimite microprocesorului pentru interpretare şi analiză. Oricum ar funcţiona, am simţit un punct mort în Razor, o lipsă, o cameră goală şi mi-am dat seama că ceva nu este deloc bine.

Minciuni peste minciuni peste minciuni. Prefăcătorie şi simulacru. Ca un miraj din deşert spre care oricât de mult aş fi alergat rămânea mereu la distanţă. A găsi adevărul era ca şi când aş fi încercat să prind linia orizontului.

În timp ce intru în umbra clădirii ceva din mine slăbeşte. Genunchii încep să-mi tremure. Pieptul mă doare ca şi când cineva m-ar fi lovit cu un baros. Nu pot să respir. Al 12-lea sistem poate să mă susţină şi să-mi dea putere, îmi poate optimiza reflexele şi-mi poate mări puterea simţurilor de zece ori, mă poate proteja de orice pericol fizic, dar niciunul

dintre cei patruzeci de mii de oaspeţi neinvitaţi din interiorul meu nu pot vindeca o inimă frântă.

„Nu pot, nu pot. Nu pot să devin sentimentală chiar acum. Ce se întâmplă când devenim sentimentali? Ce se întâmplă?” Nu pot să intru înăuntru. Trebuie să intru.

Mă sprijin de zidul metalic şi rece al depozitului, lângă uşa deschisă, în sălaşul întunericului profund ca un mormânt.

78

Lapte stricat.

Duhoarea molimei este atât de puternică încât îmi vine să vomit când păşesc înăuntru. Reţeaua olfactivă îmi suprimă imediat simţul mirosului. Stomacul mi se linişteşte. Mi se limpezeşte vederea. Depozitul e de două ori mai mare decât un teren de fotbal şi este împărţit pe trei etaje. Zona de la parter, unde mă aflu, a fost transformată într-un spital de campanie. Sute de paturi de campanie, teancuri de aşternuturi şi cărucioare cu medicamente răsturnate. Sânge peste tot. Strălucind în lumina care pătrunde prin găurile din acoperişul aflat la trei etaje deasupra capului meu. Aşternuturi de sânge îngheţat pe podea. Pereţii mânjiţi cu sânge. Pături şi perne îmbibate de sânge. Sânge, sânge, peste tot sânge, dar niciun cadavru.

Urc scările către următorul etaj. Aici au fost depozitate proviziile: pungi vărsate de făină şi alte alimente uscate, conţinutul împrăştiat peste tot de şobolani şi alte animale, conserve stivuite, bidoane cu apă, bidoane cu kerosen. Toate strânse în vederea sosirii iernii, dar Tsunamiul Roşu a lovit primul şi i-a înecat în propriul lor sânge.

Apoi urc scările către al treilea etaj. O rază de soare străbate ca un far aerul prăfuit. Am ajuns la final. Platforma e plină de cadavre aşezate unele peste altele, în unele locuri ajungând la mormane de aproape doi metri, cele de dedesubt înfăşurate cu grijă în cearşafuri, cele de deasupra

azvârlite în grabă, un talmeş-balmeş de mâini şi picioare, o masă răsucită de oase şi piele deshidratată şi oase scheletice încercând parcă, inutil, să prindă aerul din jur.

În mijloc, podeaua a fost eliberată. Chiar în locul unde luminează raza de soare se află o masă de lemn. Iar pe masă este o cutie de lemn şi, lângă cutia de lemn, o tablă de şah, aranjată într-un final de joc pe care-l recunosc imediat.

Şi apoi vocea lui, venind de peste tot şi de nicăieri, ca şoapta unui tunet îndepărtat.

— Nu ne-am terminat jocul.

Mă apropii şi răstorn regele alb. Aud un oftat care sună ca vântul printre ramuri.

— De ce te afli aici, Marika?

— A fost un test, şoptesc.

Regele alb întins pe spate mă fixează cu privirea lui goală, cu ochii ca un hău de culoarea alabastrului.

— Aveaţi nevoie să testaţi al 12-lea sistem fără ca eu să ştiu că era un test. Trebuia să cred că era real. Era singura posibilitate pentru a mă face să cooperez.

— Şi ai trecut testul?

— Da. Am trecut.

Mă întorc cu spatele la raza de lumină. Vosch stă în capătul scărilor, singur, cu faţa umbrită, deşi pot să jur că-i văd ochii strălucitori, albaştri, ca de pasăre, sclipind în întunericul înfiorător.

— Încă nu, îmi spune.

Ţintesc cu arma locul dintre ochii lui strălucitori şi apăs pe trăgaci. Pocnetul răsună în încăperea goală: poc, poc, poc, poc, poc, poc.

— Ai ajuns atât de departe, Marika. Nu mă dezamăgi acum, îmi spune Vosch. Trebuia să-ţi dai seama că nu e încărcată.

Dau drumul armei din mână şi merg de-a-ndărătelea până ce mă lovesc de masă. Mă proptesc cu mâinile de marginea mesei ca să mă calmez.

— Întreabă, îmi ordonă el.

— Ce ai vrut să spui când ai zis „Încă nu“?

— Răspunsul ăsta îl ştii.

Ridic masa şi o arunc spre el. O parează cu o mână, dar eu deja sunt lângă el, sărind de la doi metri depărtare. Îl lovesc cu umărul direct în piept şi îl cuprind cu braţele într-o îmbrăţişare de urs. Zburăm de la etajul trei şi aterizăm la al doilea. Sub noi, podeaua trosneşte puternic. Impactul mă face să-mi slăbesc strânsoarea. Îşi înfăşoară degetele lungi în jurul gâtului meu şi mă aruncă şase metri prin aer într-un turn de conserve stivuite. Sunt în picioare în mai puţin de o secundă, dar tot mă loveşte, mişcându-se atât de repede încât îi văd gesturile cu încetinitorul.

— Amărâtul de soldat de la spălător, îmi spune Vosch. Asistenta de la terapie intensivă, pilotul, Razor – chiar şi Claire, biata Claire, care s-a aflat într-un dezavantaj cert chiar de la început. Nu e de-ajuns, nu e de-ajuns. Ca să treci cu adevărat testul, trebuie să învingi ceea ce nu poate fi învins.

Îşi deschide iar braţele. O invitaţie.

— Ţi-ai dorit şansa, Marika. Foarte bine. *Iat-o.*

79

Nu e mare diferenţă între ceea ce se întâmplă apoi şi jocul nostru de şah. Ştie cum gândesc. Îmi cunoaşte punctele tari, îmi ştie punctele slabe. Îmi ştie fiecare mişcare dinainte de a o face. Acordă o atenţie deosebită rănilor mele: de la încheietură, coaste, faţă. Rana de pe frunte mi s-a redeschis şi, în aerul îngheţat, sângele mi se scurge în ochi, în gură; din spatele cortinei însângerate lumea se vede stacojie.

— De ajuns, îmi spune după ce ratez a treia oară. Rămâi jos, Marika.

Mă ridic. Mă pune la pământ pentru a patra oară.

— O să suprasoliciţi sistemul, mă atenţionează.

Stau în patru labe şi mă uit prostită cum mi se scurge

sângele de pe faţă pe podea, o ploaie de sânge.

— Se poate prăbuşi. Dacă se întâmplă asta, e posibil să mori din cauza rănilor.

Urlu. Un urlet care se revarsă din adâncul sufletului, urletul de durere al celor şapte miliarde de fiinţe umane măcelărite. Sunetul reverberează în spaţiul vast.

Apoi mă ridic în picioare pentru ultima dată. Chiar şi optimizaţi, ochii mei nu-i pot urmări pumnii. La fel ca particulele cuantice, nu sunt nici aici, nici acolo, sunt imposibil de localizat, imposibil de prevăzut. Îmi aruncă trupul neputincios de pe platformă pe podeaua de ciment de dedesubt, spre care mi se pare că mă prăbuşesc o veşnicie, într-o beznă mai întunecată decât cea în care zăcea universul înainte de începutul începuturilor. Mă rostogolesc pe burtă şi dau să mă ridic. Îmi pune bocancul pe gât şi mă ţintuieşte la pământ.

— Care e răspunsul, Marika?

Nu mai trebuie să-mi explice. În sfârşit, am înţeles întrebarea. În sfârşit, am înţeles ghicitoarea: Nu mă întreabă care e răspunsul *nostru* la problema referitoare la ei. Niciodată nu m-a întrebat asta. Mă întreabă care este răspunsul *lor* la problema referitoare la noi.

Aşa că îi răspund:

— Nimic. Nimicul este răspunsul. Nu există. N-au existat niciodată.

— Ce? Ce n-au existat niciodată?

Am gura plină de sânge. Înghit.

— Riscul…

— Da. Foarte bine. Riscul e cheia.

— Nu sunt aici. Nu există nicio entitate descărcată în corpuri umane. Nu există nicio conştiinţă extraterestră în interiorul nimănui. Din cauza riscului. Riscul. Riscul nu poate fi acceptat. Este… un program, o construcţie iluzorie. Inserarea în minţile lor înainte de a se naşte, pornirea în momentul ajungerii la pubertate – o minciună, totul e o minciună. Sunt oameni. Optimizaţi la fel ca mine, dar oameni… oameni ca mine.

— Şi eu? Dacă tu eşti om, eu ce sunt?

— Nu ştiu…

Bocancul mă apasă mai tare, zdrobindu-mi obrazul de ciment.

— Eu ce sunt?

— Nu ştiu. Comandantul. Conducătorul. Nu ştiu. Cel ales să… Nu ştiu, nu ştiu.

— Sunt om?

— Nu ştiu.

Şi nu ştiu. Am ajuns în locul fără întoarcere. Locul de unde nu mai pot reveni. Deasupra: bocancul. Dedesubt: abisul.

— Dar dacă eşti om…

— Da. Termină ce ai de spus. Dacă sunt om… ce?

Mă înec în sânge. Nu într-al meu. În sângele miliardelor de oameni care au murit înaintea mea, o mare nesfârşită de sânge care mă învăluie şi mă poartă spre adâncurile întunecate.

80

Mă ridică de pe podea. Mă duce la unul dintre paturile de campanie şi mă aşază blând.

— Eşti înfrântă, dar nu eşti strivită. Oţelul trebuie topit înainte de a face o sabie. Tu eşti sabia, Marika. Eu sunt fierarul, iar tu eşti sabia.

Îmi cuprinde faţa între palme. Ochii îi strălucesc cu fervoarea unui fanatic religios, are privirea unui propovăduitor nebun de la colţ de stradă, numai că acest nebun ţine în mâini soarta omenirii.

Îşi trece degetul mare peste obrazul meu însângerat.

— Odihneşte-te acum, Marika. Eşti în siguranţă aici. În perfectă siguranţă. O să-l las să aibă grijă de tine.

Razor. Nu pot să accept asta. Clatin din cap.

— Te rog. Nu. Te rog.

— Şi-ntr-o săptămână sau două o să fii pregătită.

Aşteaptă să-i pun întrebarea. E foarte mulţumit de sine.

Sau de mine. Sau de ceea ce a obţinut prin mine. Totuşi, nu-l întreb.

Şi pleacă.

După o vreme, aud elicopterul care a venit să-l ia. După aceea apare Razor, arătând de parcă cineva i-ar fi îndesat un măr sub pielea de pe obraz. Nu spune nimic. Nu spun nici eu nimic. Mă spală pe faţă cu apă călduţă şi săpun, îmi bandajează rănile. Îmi bandajează coastele rupte. Îmi pune o atelă la încheietura ruptă. Nu se deranjează să-mi dea nişte apă, deşi probabil ştie că mi-e sete. Îmi pune o perfuzie în mână în care injectează ser. Apoi pleacă de lângă mine şi se aşază lângă uşa deschisă, pe un scaun pliant, învelit în geaca groasă, ţinându-şi puşca pe genunchi. Când apune soarele, aprinde o lampă cu kerosen şi o aşază pe podea în faţa lui. Lumina îi inundă faţa, dar ochii îi rămân ascunşi privirii mele.

— Unde e Teacup?

Vocea mea se aude cu ecou în spaţiul vast.

Nu-mi răspunde.

— Am o teorie, îi spun. E vorba despre şobolani. Vrei să ţi-o spun?

Tăcere.

— E uşor să omori un şobolan. Nu-ţi trebuie decât o bucată de brânză veche şi o capcană cu arc. Dar ca să omori o mie de şoareci, un milion, un miliard de şoareci, sau şapte miliarde, e ceva mai dificil. Pentru asta ai nevoie de momeală. Otravă. Nu trebuie să-i otrăveşti pe toţi cei şapte miliarde, doar un anumit procent, care o să ducă apoi otrava în colonie.

Nu se mişcă. Habar n-am dacă ascultă sau dacă mai e treaz măcar.

— Noi suntem şobolanii. Programul descărcat în fetusurile umane este momeala. Care e diferenţa dintre un om care e purtător al unei conştiinţe extraterestre şi un om care *crede* că este purtător? Nu este nicio diferenţă, cu o singură excepţie. Riscul. Riscul este diferenţa. Nu din

partea noastră. Din partea lor. De ce ar risca aşa? Răspunsul este că *nu au făcut-o.* Nu sunt aici, Razor. N-au fost niciodată. Suntem doar noi. Am fost doar noi de la început.

Razor se apleacă în faţă foarte încet şi intenţionat stinge lumina.

Oftez.

— Dar ca toate teoriile şi asta are puncte slabe. Nu te poţi împăca în ceea ce priveşte chestiunea rocii uriaşe. De ce şi-au bătut capul cu toate astea când tot ce aveau nevoie să facă era să lanseze o rocă uriaşă?

E o linişte adâncă acum, atât de adâncă încât nu l-aş auzi dacă nu aş avea sistemul optimizat.

— Taci.

— De ce ai făcut-o, Alex?

Dacă Alex e numele lui adevărat. Toată povestea lui ar putea fi o minciună inventată de Vosch ca să mă manipuleze. Sunt toate şansele să fie aşa.

— Sunt soldat.

— Pur şi simplu ai urmat ordinele.

— Sunt soldat.

— Nu e treaba ta să-ţi pui întrebări.

— SUNT SOLDAT!

Închid ochii.

— Şahball. A fost tot mâna lui Vosch? Scuze. E o întrebare stupidă.

Tăcere.

— E vorba de Walker, îi spun deschizând brusc ochii. Sigur asta e. E singurul lucru care are sens. E vorba de Evan, nu-i aşa, Razor? Îl vrea pe Evan şi eu sunt singura cale de-a ajunge la el.

Tăcere.

Explozia de la Tabăra Haven şi dronele dezactivate căzând din cer: de ce aveau nevoie de drone? Totdeauna m-a sâcâit întrebarea asta. Cât de greu era să găsească cuiburile de supravieţuitori când mai rămăseseră atât de puţin supravieţuitori şi aveau la dispoziţie suficientă

tehnologie umană? Supravieţuitorii se grupau. Se adunau laolaltă ca albinele într-un roi. Dronele nu erau folosite să ne urmărească pe *noi.* Erau folosite pentru a-i urmări pe *ei,* oamenii ca Evan Walker, singuri şi periculos optimizaţi, împrăştiaţi pe toate continentele, înarmaţi cu cunoştinţe care puteau duce la prăbuşirea întregului edificiu dacă programul descărcat în ei se defecta – aşa cum, în mod evident, se întâmplase în cazul lui.

Evan e în afara sistemului. Vosch nu ştie unde e ori dacă mai e în viaţă sau a murit. Dar dacă Evan e în viaţă, Vosch are nevoie de cineva dinăuntru, cineva în care Evan ar avea încredere.

„Eu sunt fierarul.”

„Tu eşti sabia.”

81

Timp de o săptămână e singurul tovarăş. Paznic, asistentă, santinelă. Când îmi e foame, îmi aduce mâncare. Când am dureri, mi le alină. Când sunt murdară, mă îmbăiază. E constant. E credincios. E acolo când mă trezesc şi e acolo când adorm. Nu-l surprind deloc dormind: el e constant, dar somnul meu nu e; mă trezesc de mai multe ori pe noapte şi de fiecare dată îl văd veghindu-mă din locul lui de lângă uşă. E tăcut şi morocănos şi agitat în mod bizar, individul ăsta care m-a păcălit să-l cred şi să cred *în* el. Ca şi cum aş încerca să evadez, când ştie că aş putea, dar nu o s-o fac, când ştie că sunt înlănţuită de o promisiune mai puternică decât o mie de lanţuri.

În după amiaza celei de-a şasea zile, Razor îşi leagă o cârpă peste nas şi gură, urcă scările până la etajul trei şi se întoarce cărând un cadavru. Îl duce afară. Apoi urcă iar scările, călcând la fel de apăsat când are mâinile goale ca atunci când e împovărat de un cadavru. Duce jos încă un cadavru. Pierd şirul pe la o sută douăzeci şi trei. Goleşte depozitul de morţi, pe care îi aşază în curte şi le dă foc la

asfinţit. Corpurile sunt mumificate, astfel că focul se aprinde repede arzând puternic şi strălucitor. Focul e vizibil de la kilometri depărtare, în cazul în care s-ar uita cineva. Focul se vede strălucind în uşă, se desfăşoară pe podea, transformă cimentul în aur, într-un fund de ocean unduitor. Razor stă în pragul uşii privind focul – o umbră aplecată formând o aureolă ca o eclipsă de lună.

Se lasă noaptea, focul abia mai mocneşte, adie vântul şi simt că mă doare sufletul de nostalgie – taberele de vară şi prinsul licuricilor şi cerul de august plin de stele. Mirosul deşertului şi adierea melancolică a vântului coborând dinspre munte când soarele dispare după linia orizontului.

Razor aprinde lampa cu kerosen şi se apropie de mine. Miroase a fum şi foarte vag a moarte.

— De ce ai făcut asta? îl întreb.

Deasupra cârpei cu care este legat peste faţă, ochii îi înoată în lacrimi. Nu ştiu dacă lăcrimează din cauza fumului sau din alt motiv.

— Am primit ordin, îmi spune.

Îmi scoate perfuzia din braţ şi o prinde de cârligul stativului.

— Nu te cred, îi spun.

— Vai, sunt şocat.

De la plecarea lui Vosch, acestea sunt cele mai multe cuvinte pe care le-a rostit. Sunt surprinsă că mă simt uşurată auzindu-i vocea din nou. Îmi examinează rana de pe frunte, apropiindu-se foarte mult pentru că lumina e prea slabă.

— Teacup, îi şoptesc.

— Tu ce crezi? mă întreabă posac.

— E în viaţă. E singurul avantaj pe care-l are asupra mea.

— Bine, atunci. E în viaţă.

Îmi pune alifie antibacteriană peste tăietură. O fiinţă umană neoptimizată ar fi avut nevoie de copci, dar peste câteva zile nimeni n-o să-şi poată da seama că am fost rănită.

— Aş putea să-i demasc cacialmaua. Ar mai avea vreun

motiv s-o omoare?

Razor ridică din umeri.

— Poate că nu dă doi bani pe o puştoaică atunci când e în joc soarta omenirii? Zic şi eu.

— După tot ce s-a întâmplat, după tot ce ai auzit şi după tot ce ai văzut, încă mai ai încredere în el.

Mă priveşte de sus cu o expresie care aduce destul de mult a milă.

— *Trebuie* să am încredere în el, Ringer. Dacă renunţ la asta, sunt terminat. Sunt *ei,* spune făcând un semn cu capul spre curte, acolo unde oasele înnegrite ard înăbuşit.

Se aşază pe patul de campanie de lângă al meu şi îşi scoate masca de cârpă. Ţine lanterna între picioare şi lumina îi cade pe faţă, iar în ochii negri, adânci, îi joacă umbrele.

— E prea târziu pentru asta, îi spun.

— Mda, suntem deja morţi. Aşa că nu mai există niciun avantaj, nu? Omoară-mă, Ringer. Omoară-mă acum şi fugi. *Fugi.*

Aş putea să mă ridic din pat înainte să clipească din nou. Un singur pumn în piept şi lovitura maximizată i-ar înfige o coastă ruptă în inimă. Şi apoi aş putea pleca, aş pleca, aş pleca în sălbăticie unde m-aş putea ascunde timp de ani întregi, zeci de ani, până aş îmbătrâni şi aş trece dincolo de capacitatea celui de-al 12-lea sistem de a mă susţine. Le-aş putea supravieţui tuturor. M-aş putea trezi într-o zi ca fiind ultima fiinţă umană de pe Pământ.

Şi apoi. Şi apoi.

Probabil că moare de frig, stând acolo îmbrăcat doar cu un tricou. Văd o dungă de sânge uscat care-i traversează bicepşii.

— Ce-ai păţit la braţ? îl întreb.

Îşi ridică mâneca. Literele sunt trasate grosolan, mari şi tremurate, de parcă ar fi fost trasate de un copil care învaţă să scrie:

VQP

— Latină, îmi şopteşte. *Vincit qui patitur.* Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, îi şoptesc.

Razor clatină din cap.

— Nu cred că ştii cu adevărat.

Nu pare supărat. Pare mai degrabă trist.

Alex îşi întoarce capul spre uşa dincolo de care morţii ard sub cerul indiferent. *Alex.*

— Alex e numele tău adevărat? îl întreb.

Se uită la mine şi-i văd zâmbetul ironic şi jucăuş. Sunt surprinsă să văd că îmi lipsea, la fel cum mi-a lipsit şi sunetul vocii lui.

— N-am minţit despre niciunul dintre lucrurile astea. Doar despre lucrurile importante.

— Bunica ta chiar a avut un câine pe care-l chema Flubby?

— Da, râde el încet.

— Asta-i bine.

— De ce e bine?

— Îmi doream ca partea aia să fi fost adevărată.

— Pentru că îţi plac câinii de poşetă mici şi răi?

— Pentru că îmi plac vremurile când mai existau câini de poşetă mici şi răi pe nume Flubby. E o chestie bună. E o chestie de care merită să-ţi aduci aminte.

Se ridică de pe patul de campanie înainte să apuc să clipesc din nou, mă sărută, iar eu mă cufund înăuntrul lui, acolo unde nimic nu este ascuns. S-a deschis acum în faţa mea, cel care m-a susţinut şi cel care m-a trădat, cel care m-a readus la viaţă şi cel care m-a dus către moarte. Nu furia este răspunsul, nu, şi nici ura. Strat după strat, ceea ce ne desparte dispare, până când ajung în centru, în spaţiul fără nume, în cetatea lipsită de apărare, la durerea fără început şi fără sfârşit, la singurătatea particulară a sufletului său, nepătată de timp sau cunoaştere, dincolo de gânduri, infinită.

Şi sunt acolo cu el – sunt *deja* acolo. Sunt deja în centrul fiinţei lui.

— Nu poate fi adevărat, şoptesc.

În centrul fiinţei, acolo unde nimic nu mai e, l-am găsit pe

el îmbrăţişându-mă.

— Nu cred toate aiurelile pe care le-ai spus, murmură el. Dar ai dreptate cu chestia asta: unele lucruri, chiar şi unele dintre cele mai mărunte, merită suma tuturor lucrurilor.

Afară, corpurile încă mai ard. Înăuntru, el dă cearşafurile la o parte şi iată-i mâinile cuprinzându-mă, mâinile care m-au îmbăiat şi m-au hrănit şi m-au ridicat atunci când eu nu o puteam face. M-a dus către moarte, acum mă readuce la viaţă. De aceea a luat cadavrele de la etajul de sus. Le-a îndepărtat, le-a sortit focului, nu pentru a le pângări, ci pentru a ne purifica noi.

Umbra care se luptă cu lumina. Frigul care se-ntrece cu focul. „E război”, mi-a spus el cândva, iar noi suntem cuceritorii unui ţinut nedescoperit, o insulă de viaţă aflată în mijlocul unei mări nesfârşite de sânge.

Gerul pătrunzător. Căldura dogoritoare. Buzele lui alunecând de-a lungul gâtului meu şi degetele mele atingându-i obrazul rănit, rană pe care eu i-am făcut-o, şi rănile de pe braţ – VQP – pe care şi le-a făcut singur. Apoi mâinile îmi alunecă pe spatele lui. „Nu mă părăsi. Te rog, nu mă părăsi.” Mirosul gumei de mestecat şi mirosul fumului şi mirosul sângelui şi felul cum corpul lui alunecă peste al meu şi felul cum sufletul lui pătrunde în mine: *Razor.* Bătăile inimilor noastre şi ritmul respiraţiei noastre şi rotirea stelelor pe care nu le putem vedea, marcând timpul, măsurând intervalul tot mai scurt rămas până la sfârşitul nostru, al lui, şi al meu, şi al tuturor.

Lumea e un ceas şi ceasul rămâne în urmă, iar venirea lor nu are nimic de-a face cu asta. Lumea a fost dintotdeauna un ceas. Chiar şi stelele se vor stinge una după alta şi nu va mai exista lumină sau căldură şi acesta este războiul, nesfârşitul, futilul război împotriva vidului întunecat şi rece care încearcă să ne cuprindă.

Mă strânge cu putere la piept încrucişându-şi degetele pe spatele meu. Nu mai e niciun spaţiu între noi. Nu mai e niciun loc unde se sfârşeşte el şi încep eu. Golul a fost umplut. Vidul a fost sfidat.

Zăboveşte lângă mine până când începem să respirăm normal şi bătăile inimilor ni se liniştesc, trecându-şi degetele prin părul meu, uitându-se fix şi concentrat la faţa mea ca şi cum nu ar putea pleca înainte de a memora fiecare trăsătură. Îmi atinge buzele, obrajii, pleoapele. Îşi trece vârful degetului de-a lungul nasului meu şi în jurul urechii. Chipul lui e mai degrabă umbrit, al meu e mai degrabă luminat.

— Fugi, îmi şopteşte.

— Nu pot, îi spun clătinând din cap.

Se ridică de pe patul de campanie şi în timp ce el rămâne nemişcat eu am senzaţia că o să cad. Se îmbracă rapid. Nu-i pot citi nimic pe faţă. Razor s-a închis iarăşi în faţa mea. Mă aflu din nou în interiorul nimicului. Nu mai suport. O să mă distrugă această absenţă cu care înainte am trăit atât de mult timp fără să o iau în seamă. Fără să o iau în seamă până acum. Razor mi-a arătat cât de enormă era această absenţă umplând golul.

— N-o să te prindă, insistă el. Cum te-ar putea prinde?

— Ştie că n-o să fug atâta timp cât o are pe ea.

— Cristoase. Ce-nseamnă ea pentru tine, până la urmă? Merită să-ţi dai viaţa pentru ea?

E o întrebare la care ştie deja care e răspunsul meu.

— Bine. Faci cum vrei. Nu e ca şi cum îmi pasă. Nu e ca şi cum ar conta.

— Asta e lecţia pe care ne-au dat-o, Razor. Ce contează şi ce nu contează. Adevărul ultim din mijlocul tuturor minciunilor.

Îşi ia puşca şi şi-o atârnă pe umăr. Mă sărută pe frunte, în semn de binecuvântare. Apoi ia lanterna şi se îndreaptă clătinându-se spre uşă; paznicul, îngrijitorul, cel ce nu se odihneşte, nu oboseşte, nu şovăie. Se sprijină de tocul uşii privind afară, înfruntând întunericul nopţii şi cerul iluminat de lumina rece a zece mii de ruguri, semne ale puţinului timp rămas.

— Fugi, îl aud spunând, dar nu cred că mi se adresează mie. Fugi.

83

Elicopterele se întorc după noi în a opta zi. Îl las pe Razor să mă ajute să mă îmbrac, dar cu excepţia unei dureri de coaste şi a picioarelor slăbite, cele douăsprezece sisteme cunoscute sub numele colectiv de Ringer sunt complet funcţionale. Faţa mi s-a vindecat complet, n-a rămas nici măcar o cicatrice. În drum spre bază, Razor stă lângă mine, cu privirea aţintită în podea, ridicând ochii spre mine o singură dată. „Fugi" îi citesc pe buze. „Fugi."

Câmpul alb, râul întunecat, elicopterul se clatină începând coborârea pe pistă, în apropierea turnului de control, suficient de aproape cât să pot zări o siluetă înaltă, solitară, dincolo de fereastra fumurie. Aterizăm în acelaşi loc de unde decolaserăm, un alt cerc complet, iar Razor îmi pune mâna pe umăr ca să mă ghideze spre turn. În timp ce urcăm, îşi strecoară pentru un moment mâna într-a mea.

— Ştiu ce contează, îmi spune.

Vosch stă în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la noi, dar îi văd faţa reflectându-se neclar în geam. Lângă el stă un soldat voinic, strângând la piept o armă cu disperarea cuiva care atârnă deasupra unei prăpăstii de zece kilometri adâncime ţinându-se de un şiret. Lângă soldat, îmbrăcată în salopeta albă standard, este motivul pentru care mă aflu aici, victima mea, crucea mea, misiunea mea.

Teacup dă să se ridice când mă vede. Soldatul cel voinic îi pune mâna pe umăr şi o împinge înapoi pe scaun. Clatin din cap şi îi şoptesc fără cuvinte „Nu".

În încăpere este linişte. Razor stă în dreapta, cu un pas în spatele meu. Nu-l pot vedea, dar e suficient de aproape cât să-l aud respirând.

— Aşadar, rosteşte Vosch primul cuvânt, ca introducere. Ai rezolvat ghicitoarea rocilor?

— Da.

Îi văd zâmbetul subţire reflectat în geamul întunecat.

— Şi?

— Dacă aţi fi aruncat o rocă uriaşă, aţi fi anulat scopul.

— Şi care este scopul?

— Ca unii să supravieţuiască.

— Asta-i de la sine înţeles. Poţi mai mult de-atât.

— Aţi fi putut să ne omorâţi pe toţi. Dar nu aţi făcut-o. Aţi dat foc satului ca să îl salvaţi.

— Un salvator. Asta crezi că sunt? mă întreabă întorcându-se cu faţa spre mine. Revizuieşte-ţi răspunsul. Trebuie să fie totul sau nimic? Dacă scopul era de a salva satul de săteni, atunci am fi obţinut acelaşi rezultat cu o rocă mai mică. De ce am preferat o serie de atacuri? De ce am ales stratagemele şi înşelătoriile? De ce ne-am folosit de marionete optimizate, înşelătoare, ca Evan Walker? O rocă e mult mai simplă şi mai directă.

— Nu sunt sigură, i-am mărturisit. Dar cred că are ceva de-a face cu norocul.

Se holbează la mine o vreme. Apoi dă din cap. Pare mulţumit.

— Şi-acum ce urmează, Marika?

— Mă duceţi la locul unde ştiţi că a fost ultima dată, îi spun. Mă lăsaţi acolo ca să-i dau de urmă. El este o anomalie, o defecţiune în sistem care nu poate fi tolerată.

— Serios? Şi cum poate un biet pion uman să reprezinte vreun pericol de orice fel?

— S-a îndrăgostit, iar dragostea este singura slăbiciune.

— De ce?

Lângă mine, Razor răsuflă. În faţa mea, Teacup şi-a ridicat privirea.

— Pentru că dragostea este iraţională, îi spun lui Vosch. Nu se supune regulilor. Nici măcar propriilor sale reguli. Dragostea este singurul lucru imprevizibil din univers.

— Trebuie să te contrazic respectuos asupra acestei afirmaţii, îmi spune Vosch uitându-se la Teacup. Dragostea e o traiectorie în totalitate previzibilă.

Se apropie de mine, profilându-se ameninţător deasupra mea, un colos din carne şi oase, sfredelindu-mă până în adâncul sufletului cu ochii lui limpezi ca un lac de munte.

— De ce aş avea nevoie să-l găseşti pe el sau pe oricine altcineva?

— Aţi pierdut dronele care-l monitorizau pe el şi pe ceilalţi ca el. E în afara reţelei. Nu ştie adevărul, dar ştie suficient cât să cauzeze daune grave dacă nu este oprit.

Vosch ridică mâna şi tresar, dar îşi lasă mâna pe umărul meu şi mă strânge tare, cu faţa strălucindu-i de satisfacţie.

— Foarte bine, Marika. Foarte, foarte bine.

Lângă mine, Razor şopteşte:

— Fugi.

Pistolul lui îmi şuieră la ureche. Vosch se-ndreaptă de- a-ndărătelea spre fereastră, dar nu e rănit. Soldatul voinic se lasă în genunchi, cu puşca proptită de umăr, dar nici el nu e rănit.

Ţinta lui Razor a fost cel mai mic lucru, suma tuturor lucrurilor, glonţul lui a fost sabia care a retezat lanţul ce mă lega.

Impactul o aruncă pe Teacup în spate. Se izbeşte cu capul de dulapul din spatele, iar braţele-i subţiri ca nişte beţe bat aerul. Mă-ntorc spre dreapta, către Razor, la timp să-i văd pieptul explodând din cauza glonţului tras de soldatul îngenuncheat.

Cade în faţă şi ridic mâinile instinctiv, dar se prăbuşeşte prea repede. Nu reuşesc să-l prind.

Iar privirea lui blândă, pătrunzătoare se ridică spre mine, la capătul unei traiectorii pe care nici măcar Vosch n-a reuşit s-o prevadă.

— Eşti liberă, îmi şopteşte Alex. Fugi.

Soldatul îşi îndreaptă puşca spre mine. Vosch se pune între noi scoţând un strigăt furios, gutural.

Microprocesorul îmi porneşte sistemul muscular când alerg spre fereastră, cercetând pista de aterizare. Mă izbesc cu umărul drept de geam şi sar de la o înălţime de doi metri.

Şi apoi sunt în câmp deschis şi cad, cad, cad.
„Eşti liberă.”
Cad.

VIII
Dubuque

84

Pline de cenuşă şi praf, cinci fantome gri pătrund în zori în pădure.

Megan şi Sam au aţipit în sfârşit, deşi e mai degrabă leşin decât aţipire. Megan îl strânge pe Urs la piept. „Oriunde e nevoie de mine“, mi-a spus Urs, „acolo sunt“.

Ben stă cu puşca pe genunchi privind răsăritul, plin de furie şi durere, dar mai ales durere. Dumbo, cel mai practic dintre toţi, scotoceşte prin rucsac după ceva de mâncare. Iar eu sunt plină de furie şi durere, dar mai ales furie. Bună, la revedere. Bună, la revedere. De câte ori mai trebuie să retrăiesc cercul ăsta? Ceea ce s-a întâmplat n-a fost greu de presupus, doar că a fost imposibil de înţeles. Evan a găsit punga pe care o scăpase Sam şi s-a aruncat în aer (la propriu) pe sine şi pe Grace. Ceea ce fusese planul lui Evan de la început, martir nenorocit, idealist, hibrid extraterestro-uman.

Dumbo s-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat dacă vreau să arunce o privire la nasul meu. L-am întrebat cum ar fi fost posibil să nu o facă şi a început să râdă.

— Ai grijă de Ben, i-am zis.

— Nu mă lasă, mi-a spus.

— Păi, are o rană pe care medicamentele tale n-o pot vindeca, Dumbo.

El a auzit primul (poate datorită urechilor mari?) şi şi-a aplecat capul înainte, privind peste umărul meu spre copaci, de unde se auzea trosnetul şi scârţâitul pământului îngheţat şi foşnetul frunzelor uscate. Am sărit în picioare şi mi-am îndreptat puşca în direcţia sunetului. În întunericul adânc, s-a mişcat o umbră. Un supravieţuitor al exploziei

care ne urmase până aici? Un alt Evan sau o altă Grace, un Amuţitor care ne găsise pe teritoriul lui? Nu. Nu era posibil. N-ai avea cum să dai de un Amuţitor tropăind prin pădure ca un elefant într-un magazin de porţelanuri.

Umbra a ridicat braţele sus şi am ştiut, am ştiut dinainte să-mi aud numele, că mă găsise din nou, că îşi ţinuse promisiunea pe care nu mi-o putuse face, cel pe care îl pătasem cu sângele meu, cel care mă udase cu lacrimile lui, un Amuţitor, Amuţitorul *meu,* împleticindu-se spre mine în lumina incredibil de pură a surâsului unui răsărit de iarnă ce promitea venirea primăverii.

I-am întins puşca lui Dumbo. M-am îndreptat spre el. Lumina aurie şi copacii întunecaţi strălucind din cauza gheţii şi mirosul aerului în dimineaţa rece. Lucrurile pe care le lăsăm în urmă şi lucrurile care nu ne părăsesc niciodată. Lumea s-a sfârşit o dată. Se va sfârşi din nou. Lumea se sfârşeşte, apoi renaşte. Lumea renaşte întotdeauna.

M-am oprit la câţiva paşi de el. S-a oprit şi el şi ne-am privit pe deasupra unei întinderi mai mari decât universul, într-un spaţiu mai îngust decât marginea unei lame.

— Am nasul rupt, i-am spus.

Al naibii Dumbo. Mă făcuse conştientă de cum arătam.

— Eu am glezna ruptă, mi-a zis.

— Atunci o să vin eu la tine.

MULŢUMIRI

Când am început să scriu nu eram pe deplin conştient de preţul pe care aveam să-l plătesc pentru acest proiect. Unul dintre defectele mele ca scriitor (şi sunt multe, Dumnezeu ştie!) este că tind să mă afund prea mult în viaţa interioară a personajelor pe care le creez. Ignor sfatul acela înţelept de a păstra distanţa, de a rămâne la fel de indiferent precum zeii în lumea creaţiei mele. Când scrii o poveste lungă, trei volume despre sfârşitul lumii aşa cum ne-a fost dat nouă să o cunoaştem, probabil că ar fi cel mai indicat să nu o iei prea în serios. Altfel, te-aşteaptă nişte nopţi destul de întunecate şi, pe lângă acestea, oboseală, indispoziţie, schimbări dificile de stare, ipohondrie, accese de plâns şi crize puerile de nervi, îţi spui, ţie şi celor din jurul tău, că faptul de a te comporta ca un copil de patru ani care nu a primit ce voia de Crăciun e perfect normal dar, în adâncul sufletului, ştii că nu eşti sincer. În adâncul sufletului ştii că atunci când ceasul se opreşte şi timpul s-a terminat o să datorezi mai mult decât mulţumiri; o să trebuiască să-ţi ceri şi iertare.

Tuturor oamenilor buni de la Putman, în special lui Don Weisberg, Jennifer Besser şi Ari Lewin: iertaţi-mă că m-am pierdut în desişuri, că m-am luat prea în serios atât pe mine, cât şi cartea, pentru că m-am împotmolit în tranşeele noroioase ale acelor dileme imposibile pe care tot eu le-am creat. Aţi fost generoşi, răbdători şi incredibil de înţelegători.

Agentului meu, Brian DeFiore: acum zece ani habar n-aveai în ce te bagi. Sincer să fiu, nici eu, dar îţi mulţumesc c-ai rămas lângă mine. E bine să ştii că există cineva pe care poţi să-l suni oricând şi să ţipi la el fără niciun motiv.

Fiului meu, Jake: îţi mulţumesc pentru că mi-ai răspuns mereu la mesaje şi nu ai luat-o razna când eu o luasem

deja. Îţi mulţumesc pentru că ai intuit stările prin care treceam şi m-ai iertat chiar şi atunci când nu m-ai înţeles. Mulţumesc pentru că m-ai inspirat, m-ai îndemnat mereu să continui şi mi-ai luat apărarea în faţa oamenilor răi. Şi-ţi mai mulţumesc şi pentru faptul că nu te-a deranjat prea tare obiceiul enervant al tatălui tău de a-şi încărca discursul cu citate obscure din cărţi pe care nu le-ai citit şi filme pe care nu le-ai văzut.

În cele din urmă, lui Sandy, soţia mea de aproape douăzeci de ani, care a văzut în soţul ei un vis neîmplinit şi care a înţeles mai bine decât el cum să împlinească acel vis: draga mea, tu m-ai învăţat să fiu curajos în faţa obstacolelor copleşitoare şi a pierderilor de necalculat. Tu mi-ai arătat ce este credinţa în faţa disperării, curajul în ora întunecatei confuzii, răbdarea în faţa panicii copleşitoare ce urmează pierderii de timp şi risipei de energie. Iartă-mă pentru orele de tăcere pe care le-ai îndurat, pentru furia şi resemnarea mea, pentru inexplicabilele treceri de la euforie („Sunt un geniu!“) la angoasă („Sunt un nimic!“). Sunt singurul nebun pe care te-am văzut suportându-l cu bucurie. Vacanţe distruse, obligaţii uitate, întrebări neauzite. Nimic nu e mai dureros decât singurătatea pe care o trăieşti alături de cineva care nu e pe de-a-ntregul lângă tine. Am o datorie pe care n-am nicio speranţă că o pot plăti, deşi îţi promit că o să încerc. Pentru că, în ultimă instanţă, fără dragoste orice efort este risipă şi tot ceea ce facem e în zadar.

Vincit qui patitur.